இறைமைக்கு முன்னால்.

சமத்துவத்தின் பின்னால்.

எழுதியவர்: ஷா ஷேக் காலித்

காப்பிரைட் மற்றும் பதிப்புரிமைத் தகவல்கள்

பிரார்த்தனை

"என்னை படைத்த இறைவா, உன்னுடைய அருளைக் கொண்டும் ஆதரவைக் கொண்டும் இந்தக் காரியத்தை நான் துவங்குகின்றேன். இதில் உள்ள தீமையை நீக்கி நன்மையை மட்டும் தந்தருள்வாயாக. நான் செய்யும் இக்காரியத்தைச் சரிவர செய்யாவிட்டாலோ அல்லது நான் செய்யும் இக்காரியம் உமக்குக் கோபம் விளைவித்தாலோ என்னை மன்னிப்பாயாக. அதனால் வரும் தீங்கிலிருந்து பாதுகாப்பாயாக, அல்லது அத்தீங்கைக் குறைப்பாயாக - எந்த அளவிற்கு என்றால், அத்தீங்கு இருந்தும் இல்லாத அளவிற்கு."

வாசகர்களுக்கான அறிவுறுத்தல் மற்றும் பொறுப்புத்துறப்பு

இந்தப் புத்தகம், மாறிவரும் நவீன உலகில் இஸ்லாமியச் சமூகத்தின் சமூக மற்றும் அரசியல் நிலைப்பாடுகளை, அதன் தனித்துவமான மார்க்க மற்றும் நெறிமுறை விழுமியங்களின் வழியே ஆராய்கிறது. இஸ்லாமியச் சமூகத்திற்குள் நிலவும் சில நடைமுறைப் பலவீனங்களை வெளிப்படையாக ஒப்புக்கொண்டு, அவற்றைச் சீரமைக்க வேண்டும் என்ற உயரிய நோக்கில் இது எழுதப்பட்டுள்ளது.

இதில் இடம்பெற்றுள்ள வரலாற்று நிகழ்வுகள் மற்றும் ஆளுமைகள் குறித்த விமர்சனங்கள் அனைத்தும் ஆரோக்கியமான விவாதங்களை உருவாக்குவதற்காக மட்டுமே முன்வைக்கப்பட்டுள்ளன. மாற்றுச் சிந்தனைகளையும் அறிவுசார் உரையாடல்களையும் இப்புத்தகம் அன்போடு வரவேற்கிறது.

பொருளடக்கம்

முன்னுரை

வாழ்க்கையில் மாற்றம் என்பது தவிர்க்க முடியாதது, மேலும் மனித நாகரிகம் இத்தகைய மாற்றங்களின் மூலமாகவே தொடர்ந்து பரிணாம வளர்ச்சியடைந்துள்ளது.

ஒவ்வொரு மாற்றத்தின் காலகட்டத்திலும், சிலர் தங்களை மாற்றியமைத்துக் கொண்டு முன்னோக்கிச் செல்கிறார்கள்; மற்றவர்களோ புதிய எதார்த்தத்தை ஏற்றுக்கொள்வதற்குக் கடினப்படுகிறார்கள். மாற்றத்தை ஏற்றுக்கொள்ளக் கடினப்படுபவர்கள், பெரும்பாலும் தொலைநோக்குப் பார்வை இல்லாதவர்களாகவோ அல்லது மாற்றத்தின் முக்கியத்துவத்தைப் புரிந்துகொள்ளத் தவறியவர்களாகவோ இருக்கிறார்கள் என்பது பரவலான கருத்து.

ஆனால், சமூகவியல் ரீதியாக உற்றுநோக்கினால், வளர்ந்து வரும் ஒரு சமுதாயத்தில் தங்களது சாதகமான சூழலையோ அல்லது தங்களது சமூக ஆதிக்கத்தையோ இழந்துவிடுவோமோ என்று அஞ்சுபவர்களும் மாற்றத்தை எளிதில் ஏற்றுக்கொள்வதில்லை என்பதை அறியலாம். இத்தகைய சூழலில், ஒரு மாற்றத்தை நாம் எவ்வாறு அணுகுகிறோம் என்பதில்தான் நம் அறிவுசார் முதிர்ச்சி அடங்கியுள்ளது.

ஒரு மாற்றத்தை அதன் தார்மீகத் தன்மை, அதனால் விளையும் நன்மைகள் மற்றும் தீமைகள் ஆகியவற்றின் அடிப்படையில் தீர ஆராய்ந்துதான் ஏற்கவோ அல்லது எதிர்க்கவோ வேண்டுமே தவிர, 'புதியது' என்ற ஒரே காரணத்திற்காக ஒரு மாற்றத்தைக் கண்மூடித்தனமாக எதிர்ப்பது சமுதாயத்தைத் தேக்க நிலையிலேயே வைத்திருக்கும்.

காலப்போக்கில், இத்தகைய எதிர்ப்பாளர்களில் சிலர் இறுதியாக மாற்றத்தை ஏற்றுக்கொள்கிறார்கள்—அதன் முக்கியத்துவத்தை அவர்கள் உணர்ந்துகொண்டதால் அல்ல, மாறாக வளர்ந்து வரும் அந்தச் சமுதாயத்திற்குள்ளும் தங்களது செல்வாக்கைப் பாதுகாக்கவும், தங்களது சாதகமான நிலையைத் தக்கவைத்துக் கொள்ளவும் வழிகளைக் கண்டறிந்து கொள்வதால் மட்டுமே.

சமுதாயத்தில் தங்களது ஆதிக்க நிலையைப் பாதுகாத்துக் கொள்ள நினைக்கும் சக்திகள், அதனைத் தக்கவைப்பதற்காக எந்த எல்லைக்கும் செல்லக்கூடும். அத்தகைய போக்குகள் சமுதாயத்திற்குச் சவாலானவையாக இருக்க முடியும் என்றாலும், அந்த மாற்றம் கொண்டு வரும் எதிர்மறையான விளைவுகள் அல்லது தார்மீகக் கவலைகளை மனதில் கொள்ளாமல், சுயநலத்திற்காக மாற்றத்திற்கு மிக எளிதாகத் தங்களை மாற்றியமைத்துக் கொள்பவர்கள் இன்னும் அதிக விழிப்புடன் கவனிக்கப்பட வேண்டியவர்கள் ஆவர்; ஏனெனில், இந்த மாற்றங்களை வழிநடத்துபவர்களும் அதற்குள் செல்வாக்கு செலுத்துபவர்களும் பெரும்பாலும் அவர்களுக்குள்ளேயே இருக்கிறார்கள்.

இங்கு நாம் கவனிக்க வேண்டிய மற்றொரு பேரெதார்த்தம் 'காலம்'. ஒரு மாற்றத்தின் தன்மையைப் புரிந்து கொண்டு, அதற்கு ஏற்ப நம்மை மாற்றிக் கொள்வது எவ்வளவு முக்கியமோ, அவ்வளவு முக்கியம் அதனைச் 'சரியான காலத்தில்' செய்வதாகும். காலம் கடந்து எடுக்கப்படும் முடிவுகள், எவ்வளவுதான் சரியானதாக இருந்தாலும் அவை வீணானவையே. மாறிவரும் காலத்தின் ஓட்டத்தை உணர்ந்து, உரிய நேரத்தில் மாறத் தவறிவிட்டு, இறுதியில் வேறு வழியின்றித் தாமதமாக மாறும் சமுதாயங்கள், அந்த மாற்றத்தை ஏற்றுக் கொண்டாலும் கூட, காலத்தின் கணக்கில் அவர்கள் நஷ்டமடைந்தவர்களாகவும் பலவீனமடைந்தவர்களாகவுமே கருதப்படுவர்.

ஆகையால், தனி ஒரு மனிதனாக இருந்தாலும் சரி, சமுதாயமாக இருந்தாலும் சரி, மாற்றத்தின் நன்மை தீமைகளைச் சீர்தூக்கிப் பார்த்து, அதன் பின்விளைவுகளை மனதில் கொண்டு, காலம் அறிந்து, நேரத்தோடு தன்னை மாற்றிக்கொள்ளும் திறன் இருந்தால் மட்டும்தான் இவ்வுலகில் தன் நிலையைத் தக்கவைத்துக் கொள்ள முடியும்.

இதற்கு உதாரணமாக, வரலாற்றுப் பக்கங்களிலிருந்து ஓட்டோமான் சாம்ராஜ்யத்தின் 600 ஆண்டுகால ஆட்சியை நாம் பகுப்பாய்வு செய்ய முடியும்.

ஆரம்ப காலகட்டத்தில் அவர்கள் எண்ணிக்கையில் குறைந்தவர்களாக இருந்தபோதிலும், அந்த சாம்ராஜ்யத்தின் நீண்ட கால வெற்றிக்குக் காரணம் அவர்களின் தொலைநோக்குடன் கூடிய நிர்வாக அணுகுமுறையே ஆகும்; அதாவது, அன்றைய உலகளாவிய சூழல், தன் சமகால அரசுகளின் பலம் மற்றும் பலவீனங்கள் ஆகியவற்றிற்கு ஏற்ப அவர்கள் தங்களது நிர்வாகத் திறனை மாற்றியமைத்துக் கொண்டனர்.

ஆனால் பிற்காலத்தில், அவர்கள் எண்ணிக்கையிலும் பரப்பளவிலும் பிரம்மாண்டமாக இருந்தபோதிலும், மாறிவரும் உலக ஓட்டத்திற்கு ஈடுகொடுக்க முடியாமல் சரிவைச் சந்தித்தனர்.

அவர்களின் வீழ்ச்சிக்கு உள்நாட்டு நிர்வாக முரண்பாடுகள் மற்றும் பொருளாதாரத் தேக்கங்கள் போன்ற பல காரணங்கள் இருந்தபோதிலும், வரலாற்றுத் தரவுகளின்படி மிக முக்கியமானவையாகக் கருதப்படுபவை:

- உலக வர்த்தகப் பாதைகளின் மாற்றத்திற்கு ஏற்பத் தங்களது பொருளாதாரக் கொள்கைகளை மாற்றிக்கொள்ளாமல் இருந்தது,

- உலக அரசியலின் புதிய போக்குகளுக்கு ஏற்பத் தங்களது நிர்வாகத் திறனையும், ஆளுமை யுக்தியையும் மாற்றத் தவறியது,

- அதிலும் முக்கியமாகக் குறிப்பிடத் தக்கது என்னவென்றால், உலகளாவிய தொழிற்புரட்சிக்கும் மாறி வரும் சர்வதேச ராணுவத் தொழில்நுட்பத்திற்கும் ஏற்ப அவர்கள் காலம் கடந்தே மாற முயன்றனர் என்பதாகும்.

இதிலிருந்து தற்காலச் சமூகங்கள், குறிப்பாக இந்தியத் துணைக்கண்டத்து இஸ்லாமியச் சமூகம் கூடுதலாகக் கற்க வேண்டிய வரலாற்றுப் பாடம் என்னவென்றால்: காலத்திற்கு ஏற்ப மாறுவது மட்டுமே வாழ்வியலுக்கு முக்கியமல்ல; அந்த மாற்றங்களைச் சரியான நேரத்தில், துல்லியமாக நடைமுறைப்படுத்தவும் வேண்டும்.

"சுயநலத்திற்கான சந்தர்ப்பவாத மாற்றம் வேறு ; ஒட்டுமொத்த சமுதாயப்பாதுகாப்பிற்கான மூலோபாயமாற்றம் வேறு "

இந்தியத் துணைக்கண்டச் சூழலில் நிலவும் சமூக-அரசியல் சவால்களையும், இஸ்லாமியச் சமூகத்தின் மீதான எதிர்மறைக் கருத்துகளையும் வெறும் கொள்கை ரீதியான வேறுபாடுகளாக மட்டுமே நாம் சுருக்கிப் பார்த்துவிடக் கூடாது.

மாறாக, அத்தகைய சவால்களை அறிவுப்பூர்வமாக எதிர்கொள்ளவும், தவறான பிம்பங்களைத் தகர்க்கவும் நமது சமூக அணுகுமுறைகளிலும், பொதுமக்களுடனான தொடர்பாடல்களிலும், கல்வி மற்றும் ஊடகத் தளங்களிலும் சில ஆக்கப்பூர்வமான மாற்றங்களையும் சீர்திருத்தங்களையும் செய்ய வேண்டியது தற்போதைய காலத்தின் கட்டாயமாகும்.

பகுதி 1: பள்ளத்தாக்கின் விதியும், பயணிகளின் பாதையும்

நீண்டதொரு சமவெளிப் பாதை. அதன் இருபுறமும் பிரம்மாண்டமாய் எழுந்து நிற்கின்றன இரு பெரும் மலைக்குன்றுகள். அந்த மலைகளின் உச்சியில், கைகளில் கூர்மையான விற்களையும் நாணேற்றப்பட்ட அம்புகளையும் ஏந்தியபடி நூற்றுக்கணக்கான வீரர்கள் நின்றுகொண்டிருக்கிறார்கள். அவர்களின் அம்புகளின் முனைகள் அனைத்தும் கீழே பாதையில் செல்லும் மக்களை நோக்கியே குறிவைக்கப்பட்டுள்ளன.

அந்தப் பாதையில் மக்கள் திரள் திரளாகப் பயணித்துக் கொண்டிருக்கின்றனர். மலைக்கு மேல் இருக்கும் வீரர்கள் எப்போது அம்பைத் தொடுப்பார்கள், யார் மீது அது பாயும் என்பது யாருக்கும் தெரியாது. அந்தப் பாதையில் செல்லும் மக்களின் முகங்களில் இருவேறு வாழ்வியல் உணர்ச்சிகளைக் காண முடிகிறது. ஒருசாரார் அச்சத்தினால் உடல் நடுங்கி, வேர்த்து விறுவிறுத்து, எந்நேரமும் தங்களுக்கு நேரிடக்கூடிய வீழ்ச்சியை எண்ணிய பயத்தோடு நடுங்கியபடி பயணிக்கிறார்கள். இன்னொரு சாராரோ, எதற்கும் அஞ்சாமல், முகத்தில் ஒருவித அமைதியோடும் அசைக்க முடியாத தன்னம்பிக்கையோடும் நேராக நடந்து சென்று கொண்டிருக்கிறார்கள்.

வாசகராகிய நீங்களும் இப்போது அந்தப் பாதையில் பயணிக்கும் கூட்டத்தில் ஒருவராக இணைந்து கொள்கிறீர்கள். முதன்முதலாக இந்தப் பாதையில் காலடி எடுத்து வைக்கும் உங்களுக்குச் சுற்றிலும் நடக்கும் காட்சிகள் பெரும் அதிர்ச்சியைத் தருகின்றன. பாதையின் ஆங்காங்கே அம்பு பாய்ந்து மனித உடல்கள் இரத்த வெள்ளத்தில் கிடப்பதைக் காண்கிறீர்கள். 'ஏன் இவர்கள் வீழ்த்தப்படுகிறார்கள்? அந்த வீரர்களின் நோக்கம் என்ன? அவர்களின் விதிமுறைகள் என்ன?' என்று உங்களுக்குள் கேள்விகள் குவிகின்றன. ஏனெனில், மேலே நிற்கும் வீரர்கள் மக்களுக்கு எந்தவொரு அறிவுறுத்தலையோ அல்லது எச்சரிக்கையையோ நேரடியாக விடுக்கவில்லை. அவர்கள் ஏதோ ஒரு இரகசிய உத்தரவின் கீழ் இயங்கிக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.

நீங்களும் பயத்தோடும் குழப்பத்தோடும் நிதானித்து, சுற்றிலும் நடப்பவற்றை உற்று நோக்கத் தொடங்குகிறீர்கள். அப்போதுதான் அந்தப் பாதையின் ஒரு 'மறைமுக விதி' உங்களுக்குப் புரிய ஆரம்பிக்கிறது. திடீரென உங்களுக்கு முன்னால் சென்ற ஒரு மனிதன், பயத்தினால் மேலே ஏறிட்டுப் பார்க்கிறான்; அடுத்த கணமே ஒரு அம்பு அவன் நெஞ்சைத் துளைக்கிறது. சற்றுத் தள்ளி, இருவர் கூட்டத்திற்குள் நின்றபடி உரத்த குரலில் வாக்குவாதம் செய்து உணர்ச்சிவசப்படுகிறார்கள்; அவர்களின் மீதும் அம்பு பாய்கிறது. இன்னொருவன், நேராகச் செல்ல வேண்டிய அந்தப் பாதையில் திடீரெனத் திரும்பி, கூட்டத்திற்கு எதிர்த்திசையில் ஓட முயற்சிக்கிறான்; அவனும் அம்புக்கு இரையாகிறான். அதிகாரப்பூர்வமான விதிமுறைகள் எதுவும் எழுதப்படாததால், அந்தப் பாதையில் செல்லும் மக்கள் தங்களுக்குள் செவிவழியாகவும் தங்களின் சொந்தப் புரிதல்களின் படியும் ஆளுக்கொரு கணிப்புகளை உருவாக்கிக் கொள்கிறார்கள்.

இந்தப் பள்ளத்தாக்கு உருவகத்தின் வழியே, தற்கால இந்தியச் சூழலில் நிலவும் சமூகப் பாதுகாப்பின் இயல்பை நாம் ஆழமாகப் பகுப்பாய்வு செய்ய முடியும். அச்சமின்றிப் பாதையைக் கடக்கும் அந்தத் தன்னம்பிக்கை மனிதர்களை, ஒட்டுமொத்த சமூகத்தின் கூட்டு எதிர்காலத்தைப் பற்றிச் சிந்திக்காமல், தன் பிராந்திய மற்றும் சுய வட்டப் பாதுகாப்பை மட்டும் முதன்மையாகக் கருதும் சில பிரிவினரோடு ஒப்பிடலாம். இக்கதையில், 'பாதை' என்பது இந்திய அரசியல் சாசனச் சட்ட வரம்புகளுக்கு உட்பட்ட அன்றாட வாழ்வியலையும், 'மலைக்குன்றின் மேல் உள்ள வீரர்கள்' என்பது சமூகத்தை வழிநடத்தும் ஆளும் வர்க்கத்தின் வியூகங்களையும், அதிகாரப் பலம் மிக்க பிற சமூகக் கட்டமைப்புகளையும் குறிக்கிறது. பாதையில் பயணிக்கும் அந்தத் திரள்தான் ஒட்டுமொத்த இஸ்லாமிய சமூகம்.

மேலே உள்ள அதிகாரக் கட்டமைப்புகள் எத்தகைய மறைமுகக் கொள்கைகளின் கீழ் இயங்குகின்றன என்பதைப் பாதையிலுள்ள சாமானிய மக்கள் முழுமையாக அறிவதில்லை. இதுவரை சமூகச் சவால்களெனும் அம்புகளுக்கு இரையாகாமல் தப்பித்துவிட்டதால் மட்டுமே, தங்களுக்கு அந்தப் பாதையின் 'மறைமுக விதிகள்' கைவரப்பெற்றுவிட்டதாக இந்தத் தன்னம்பிக்கை மனிதர்கள் தவறாகக் கணிக்கிறார்கள். அவர்கள் பலமுறை அந்தப் பாதையைக் கடந்ததால் ஏற்பட்ட தற்காலிக மிதப்பே தவிர, உண்மையில் அவர்களுக்கு மாறிவரும் சமூக விதிகள் புரிந்துவிட்டன என்று பொருளல்ல. அதிகார வர்க்கத்தின் தொடக்ககால அணுகுமுறைகள் அப்படியே இருக்கின்றனவா, அல்லது அவ்வப்போது புதிய உலகளாவிய சூழல்களுக்கு ஏற்ப மாற்றமடைகின்றனவா என்பது எவராலும் முன்கூட்டியே அறிய முடியாத ஒன்று. ஒட்டுமொத்த சமூகமும் ஒரு தற்காலிக கணிப்பின் அடிப்படையிலேயே நகர்ந்து கொண்டிருக்கிறது.

எனவே, ஒட்டுமொத்த சமூக நலனைப் புறந்தள்ளி, தன் சுயவட்டப் பாதுகாப்பை மட்டும் கொண்டாடும் மனிதர்களின் தற்போதைய நிலையை நாம் அறிவுசார் தளத்தில் உற்றுநோக்க வேண்டும்.

இந்திய இஸ்லாமியர்களிடையேயான இப்பன்முகத்தன்மை என்பது வெறும் அரசியல், பொருளாதாரம், கல்வி அல்லது தொழில் சார்ந்த வேறுபாடுகளோடு மட்டும் நின்றுவிடுவதில்லை; அது இனம், மொழி மற்றும் மதக் கோட்பாட்டுப் பிரிவுகள் சார்ந்த உள்கட்டமைப்பு வேறுபாடுகளையும் உள்ளடக்கியதாகும். துரதிர்ஷ்டவசமாக, இந்த உள்கட்டமைப்பு வேறுபாடுகளைச் சீரமைக்காதபோது, அது அவர்களுக்குள் ஒரு கூட்டு ஒற்றுமையற்ற நிலையை உருவாக்கிவிடுகிறது.

இதன் விளைவாக, கல்வி மற்றும் பொருளாதாரத் தளங்களில் தங்களை மிக வலுவாக நிலைநிறுத்திக் கொண்டு, ஒரு தற்காலிகச் சமூகப் பாதுகாப்பை அடைந்துவிட்ட பிரிவினர், தங்களின் சுயவட்டப் பாதுகாப்பை மட்டுமே முதன்மையாகக் கருதுகின்றனர். பிற பிராந்தியங்களில் இன்னல்களுக்கு ஆளாகி வரும் தன் சக சமூக மக்களின் துயரங்களைக் குறித்து எவ்விதப் பொறுப்புணர்வோ அல்லது அக்கறையோ இன்றி வாழும் ஒரு சுயநலப் போக்கு இவர்களிடம் மேலோங்கியுள்ளது.

"நமக்கென்ன வந்தது?"

இந்தத் தற்காலிக மிதப்பும் அலட்சியமுமே ஒட்டுமொத்த சமூகத்தின் கூட்டுப் பொதுநல உணர்வுக்குப் பெரும் முட்டுக்கட்டையாக அமைந்து விடுகிறது.

இன்றைய நமது சமூகத்தின் இந்த ஆபத்தான மனநிலையை, அன்றே இறைத்தூதர் நபிகள் நாயகம் (ஸல்) அவர்கள் ஒரு கப்பல் பயணத்தின் மூலம் மிக அழகாக உவமைப்படுத்திக் காட்டியுள்ளார்கள்.

"இறைவனின் வரம்புகளைப் பேணி நடப்பவர்களுக்கும், அவ்வரம்புகளை மீறுபவர்களுக்கும் உவமையாவது: ஒரு கூட்டத்தினர் கப்பல் ஒன்றில் தங்களுக்குள் சீட்டுப் போட்டு இடங்களைப் பகிர்ந்துகொண்டனர். அதன்படி சிலருக்குக் கப்பலின் மேல் தளமும், சிலருக்குக் கப்பலின் கீழ் தளமும் கிடைத்தன.

கீழ் தளத்தில் இருப்பவர்கள் தண்ணீர் தேவைப்படும்போதெல்லாம் மேல் தளத்திற்குச் சென்று அங்கிருக்கும் தண்ணீரை எடுத்து வர வேண்டியிருந்தது. இதனால் மேல் தளத்தாருக்குச் சிரமம் ஏற்படுவதைக் கண்ட கீழ் தளத்து மனிதர்கள், 'நாம் நமது பகுதியில் (கீழ் தளத்தில்) ஓர் ஓட்டையைப் போட்டுக் கொண்டால், நமக்கு மேலிருப்பவர்களுக்கும் சிரமம் தராமல் நமக்கும் தண்ணீர் கிடைத்துவிடுமே!' என்று பேசிக்கொண்டனர்.

இந்நேரத்தில், மேல் தளத்தில் இருப்பவர்கள், 'அவர்கள் தங்களுக்குரிய பகுதியில்தானே ஓட்டை போடுகிறார்கள், நமக்கென்ன வந்தது' என்று அவர்களை அப்படியே விட்டுவிட்டால், கப்பலில் உள்ள அனைவரும் மூழ்கி அழிந்து போவார்கள். மாறாக, அவர்கள் கீழ் தளத்தாரின் கைகளைப் பிடித்து அத்தவறைச் செய்யவிடாமல் தடுத்தால், அவர்களும் தப்பிப்பார்கள், கப்பலில் உள்ள மற்ற அனைவரும் தப்பிப்பார்கள்."

— ஸஹீஹுல் புகாரி (எண்: 2493)

மாண்புமிகு நபிகளாரின் இந்தப் பொன்மொழி உணர்த்தும் பேரெதார்த்தம் இதுதான்: சமூகத்தில் ஒரு பிரிவினர் தங்களுக்குப் பாதிப்பு வராதவரை, பக்கத்தில் நடக்கும் தவறுகளையும் வீழ்ச்சிகளையும் கண்டுகொள்ளாமல் "நமக்கென்ன வந்தது, நமது வட்டம் பாதுகாப்பாக இருக்கிறதே" என்று அலட்சியமாக இருப்பார்கள். ஆனால், சமூகம் என்ற ஒட்டுமொத்தக் கப்பலில் விழும் ஓட்டை, ஒருநாள் எல்லோரையும் சேர்த்தே மூழ்கடிக்கும்.

முன்பு நாம் கண்ட பள்ளத்தாக்கு உருவகத்தில், தங்களுக்குச் சவால்கள் நேரிடவில்லை என்பதால் பாதுகாப்பாக இருப்பதாக நினைக்கும் பிரிவினர், உண்மையில் இந்தக் கப்பலின் மேல் தளத்தில் இருப்பவர்களைப் போன்றவர்களே ஆவர்.

ஒட்டுமொத்த இந்திய இஸ்லாமியச் சமுதாயமும் தங்களை தொலைநோக்குடன் நிலைநிறுத்திக் கொண்டு, வருங்காலச் சந்ததியினருக்குப் பாதுகாப்பானதொரு எதிர்காலத்தை உருவாக்க வேண்டும் என்ற சிந்தனை தற்போதைய சூழலில் பெரும் தேக்கத்தைச் சந்தித்துள்ளது. பரந்த சமூக நலனைச் சிந்திப்பதற்குப் பதிலாக, தத்தமது பிராந்திய எல்லைகளுக்குள் தங்களுக்கு நெருக்கமானவர்களின் வாழ்வாதாரத்தை மட்டும் உறுதி செய்யும் குறுகிய மனப்பான்மையே இன்று மேலோங்கியுள்ளது. மாறிவரும் சமூக, அரசியல் சூழல்களையும், மேலாதிக்கக் கொள்கைகளின் நெருக்கடிகளையும் கூட்டுப் பொறுப்புடன் எதிர்கொண்டு, சமூகத்தில் தனித்துவத்துடனும் மாண்புடனும் வாழ வேண்டும் என்ற பொதுநல உணர்வை மீட்டெடுப்பது தற்போதைய காலத்தின் கட்டாயமாகும்.

இறுதியாக, தன் சுயவட்டப் பாதுகாப்பிற்குள் முடங்கிக்கிடக்கும் அந்தப் பிரிவினருக்கு நாம் உரைக்க வேண்டிய எச்சரிக்கை இதுதான்:

"இன்று நீங்கள் அனுபவிக்கும் சமூக-பொருளாதார ஸ்திரத்தன்மை என்பது வெறும் தற்காலிக நிழல் மட்டுமே. என்றைக்கு மாறிவரும் உலகளாவிய கொள்கைகளும், அதிகார அமைப்புகளின் சட்ட விதிகளும் உங்களுக்குச் சாதகமாக இல்லாமல் போகிறதோ, அன்றைய தினம் உங்களது பிராந்தியப் பாதுகாப்பும் தகர்க்கப்பட்டு, நீங்களும் அந்தச் சமூக சவால்களுக்குப் பலியாவது திண்ணம்!"

வாசகராகிய நீங்களும் இப்போது இந்த அதிர்ச்சியூட்டும் உண்மையை உணர்ந்து திகைத்து நிற்கிறீர்கள். வாருங்கள், எழுத்தாளராகிய நானும் உங்களோடு கைகோர்த்துக் கொள்கிறேன். நாம் இருவரும் இணைந்து இந்தப் பாதையில் இன்னும் சற்று ஆழமாக, விறுவிறுப்புடன் முன்னோக்கிப் பயணிப்போம். உங்களைச் சுற்றிலும் நிகழும் காட்சிகளை இன்னும் கூர்மையாகக் கவனியுங்கள். இதோ, மனித மனங்களின் ஆக மோசமான இருண்ட பக்கத்தைப் பிரதிபலிக்கும் சில விசித்திரமான, அதே சமயம் வேதனைக்குரிய மனிதர்களை நான் உங்களுக்கு அடையாளப்படுத்துகிறேன்.

அங்கே சற்றுப் பாருங்கள்! அந்த மனிதர்களின் விசித்திரமான, முரண்பாடான நடவடிக்கைகள் உங்கள் கண்களுக்குப் புலப்படுகிறதா? இதுவரை நாம் கண்ட சாமானிய மனிதர்கள் எதையெல்லாம் செய்ய அஞ்சி நடுங்கினார்களோ, எத்தகைய விதிகளை மீறியதற்காக மற்றவர்கள் அம்பு பாய்ந்து இரத்த வெள்ளத்தில் சரிந்தார்களோ, அதே விதிகளை இந்த மனிதர்கள் எவ்வித அச்சமுமின்றி, மிக வெளிப்படையாக, தங்களின் இஷ்டம்போல் மீறிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். ஆனால், வியப்பு என்னவென்றால், மலைக்குன்றின் மேலிருக்கும் வீரர்களின் கூர்மையான அம்புகள் எதுவும் இவர்களைத் தொடுவதே இல்லை!

அவர்கள் தங்களை இந்தப் பாதையின் தலைவர்களைப் போலவும், இந்த நிலத்தின் தனிப்பெரும் அதிபதிகளைப் போலவும் எண்ணிக்கொண்டு மார்தட்டித் திரிகிறார்கள். தங்களின் சுயநலச் செய்கைகளால் பிற பயணிகளுக்கு எத்தகைய பேராபத்தும் பேரழிவும் நேரிடினும், அதைப் பற்றி அவர்கள் எள்ளளவும் கவலைப்படுவதில்லை. இன்னும் கொடுமை என்னவென்றால், இவர்கள் பிறரோடு பேசும்போதும், பழகும்போதும் எழும் சிறு சலசலப்புகளுக்காகக் கூட, அம்புகள் இவர்கள் மீது பாய்வதற்குப் பதிலாக, இவர்களுக்கு அருகில் நிற்கும் அப்பாவிச் சாமானிய மனிதர்களின் நெஞ்சைத் துளைத்து வீழ்த்துகின்றன. இவர்களின் பேராசைக்கும் தவறுகளுக்கும் பலியாவது என்னவோ பக்கத்தில் இருக்கும் ஏழைப் பயணிகள்தான்!

யார் இவர்கள்? இவர்களுக்கு மட்டும் எப்படி இந்த மரணப் பாதையில் இத்தகைய விதிவிலக்கு?

காரணம் எளிதானது, ஆனால் மிகக் கொடூரமானது. இவர்கள் மேலே நின்றுகொண்டிருக்கும் அதிகார வர்க்கத்து வீரர்களின் 'உளவாளிகள்'. அந்த வீரர்களின் மறைமுகக் காரியங்களையும், வியூகங்களையும் இந்தப் பாதையிலுள்ள சாமானிய மக்களுக்குள் ஊடுருவிப் புகுத்துவதற்காகவே அனுப்பப்பட்ட கருவி மனிதர்கள். அதிகார வர்க்கத்தின் தயவும் ஆசியும் தங்களுக்கு இருக்கிறது என்ற மட்டற்ற தைரியத்தில்தான், இவர்கள் ஒட்டுமொத்தப் பயணிகளையும் இகழ்ந்து, தங்களை மாபெரும் சக்திகளாகக் காட்டிக் கொள்கிறார்கள்.

இதே நிழல் உலக எதார்த்தத்தைத்தான் இன்றைய இந்தியச் சூழலில், சமூக மற்றும் அரசியல் தளங்களிலும் நாம் காண்கிறோம். ஆதிக்க அரசியல் அதிகார அமைப்புகளின் தற்காலிக ஆதாயங்களையும், சலுகைகளையும் பெற்றுக்கொண்ட சில சுயநலவாதிகள், தங்களைச் சமுதாயத்தின் ஆகச்சிறந்த வழிகாட்டிகளாகவும் இரட்சகர்களாகவும் தம்பட்டம் அடித்துக் கொள்கிறார்கள். தங்களைத் தவிர மற்ற அனைவரும் தங்களுக்குக் கீழானவர்கள் என்ற மட்டற்ற அகந்தையுடன் வலம் வருகிறார்கள்.

அவர்களின் தோற்றத்தைக் கவனித்தால், அவர்கள் சமுதாயத்தின் மற்ற மனிதர்களைப் போலவே காட்சி தருகிறார்கள். சமுதாய மக்கள் செய்யக்கூடிய அனைத்துக் கலாச்சார, சமூகக் காரியங்களையும் அவர்களும் செய்கிறார்கள். ஆனால், அவர்கள் தனிமையில் அந்த ஆதிக்க அரசியல் சக்திகளைச் சந்திக்கும்போது, அவர்களின் முகமூடி கழன்று விழுகிறது; முற்றிலும் வேறொரு வஞ்சக முகத்தோடும், அடிமைப் பாணியோடும் அவர்கள் அங்கு நடந்துகொள்கிறார்கள்.

இவர்கள் முழுக்க முழுக்கப் பொருளாதார ஆதாயங்களை மட்டுமே நோக்கமாகக் கொண்டு, பேராசையோடு உலகியல் இலாபங்களை நோக்கி ஓடக்கூடியவர்களாக இருக்கிறார்கள். "நம் இனம், நம் சமுதாய மக்கள்" என்ற எந்தவொரு கூட்டுப் பொறுப்போ, அர்ப்பணிப்போ இவர்களிடம் இருப்பதில்லை. இறைவன் தங்களுக்குக் கொடுத்திருக்கும் சமூக அந்தஸ்தும், வாய்ப்புகளும் ஒடுக்கப்பட்ட மக்களின் குரலாக ஒலிப்பதற்கே என்ற எந்தவொரு குறைந்தபட்சப் பொறுப்புணர்ச்சியும் இன்றி, தங்களைச் சுத்த சுயநலப் பூலோகவாசிகளாக மாற்றிக் கொண்டார்கள்.

இந்தத் தற்காலிகப் போலியான அதிகார பலத்தைப் பயன்படுத்திக் கொண்டு, சமுதாயத்தின் ஒட்டுமொத்தப் பொதுநலக் கொள்கைகளையும், தார்மீக வாக்குறுதிகளையும் அவர்கள் மிக எளிதாக மீறுகிறார்கள். துரதிர்ஷ்டவசமாக, பல்வேறு மாநிலங்களில் வாழும் சாமானிய மக்கள், இவர்களைத் தங்களின் உண்மையான பிரதிநிதிகள் என்று நம்பி, தங்களின் உரிமைகளையும் கோரிக்கைகளையும் இவர்களிடமே கொண்டு சேர்க்கிறார்கள். ஆனால், இந்த நிழல் தலைவர்களோ, மக்களின் நம்பிக்கைக்கு முற்றிலும் முரணான, சமூகப் பொறுப்பற்ற ஒரு போக்கையே வஞ்சகமாக வெளிப்படுத்துகிறார்கள்.

இந்தப் பாதையில் இவர்களின் கொடூரம் இத்துடன் முடிந்துவிடுவதில்லை. இன்னும் சற்று முன்னோக்கிப் பாருங்கள். அங்கே அம்பு பாய்ந்து சடலங்களாகக் கிடக்கும் சாமானிய மனிதர்களின் உடல்களை இந்த மனிதர்கள் சற்றும் மதிக்காமல் மிதித்துச் செல்கிறார்கள். அதுமட்டுமன்றி, அந்தச் சடலங்களின் மடியிலிருந்தும், கைகளிலிருந்தும் அவர்களின் எஞ்சிய பொன், பொருள் மற்றும் உடைமைகளை எவ்வித இரக்கமுமின்றிச் சூறையாடித் தங்களின் பைகளை நிரப்பிக் கொள்கிறார்கள். சமுதாயத்தின் வீழ்ச்சியையும் மரணத்தையும் கூடத் தங்களின் சுய பொருளாதார முன்னேற்றத்திற்கான முதலீடாக மாற்றும் இழிநிலை இது!

வெளியில் தங்களை நல்லவர்களாகவும், பாதுகாவலர்களாகவும் காட்டிக்கொண்டு, உள்ளத்தில் துரோகத்தையும் குரோதத்தையும் மறைத்து வைத்திருக்கும் இந்த இருமணம் கொண்ட மனிதர்களைத்தான், புனித அல்குர்ஆன் 'முனாஃபீக்குகள்' (நயவஞ்சகர்கள்) என்று மிகக் கடுமையான சொற்களால் அடையாளப்படுத்துகிறது. மனித மனங்களின் ஆக மோசமான, இழிவான நிலை இதுவென எச்சரிக்கும் எல்லாம் வல்ல இறைவன், தன் மறைநூலில் இவர்களின் போலித் தன்மையை இவ்வாறு தோலுரித்துக் காட்டுகிறான்:

"மனிதர்களில் சிலர் இருக்கிறார்கள்; அவர்கள் 'நாங்கள் அல்லாஹ்வின் மீதும், இறுதி நாளின் மீதும் ஈமான் (நம்பிக்கை) கொள்கிறோம்' என்று கூறுகிறார்கள்; ஆனால் (உண்மையில்) அவர்கள் ஈமான் கொண்டவர்களல்லர். அவர்கள் அல்லாஹ்வையும், ஈமான் கொண்டவர்களையும் ஏமாற்ற நினைக்கிறார்கள்; ஆனால் அவர்கள் தங்களைத் தாங்களே தவிர வேறு யாரையும் ஏமாற்றவில்லை, எனினும் அவர்கள் (இதை) உணர்ந்து கொள்கிறார்களில்லை."

— அல்குர்ஆன் (சூரத்துல் பகரா: 8-9)

சமுதாயத்தின் கூட்டுப் பாதுகாப்பையும், மாண்பையும் சிதைத்து, தங்களின் சுயநலப் பொருளாதார வேட்டைக்காக ஆதிக்கச் சக்திகளின் உளவாளிகளாகச் செயல்படும் இந்த முனாஃபிக்குகளின் இறுதி நிலை என்னவாக இருக்கும்?

சொந்த மார்க்கத்திற்கும், தங்களை நம்பிய சமுதாய மக்களுக்கும் துரோகம் இழைக்கும் இந்த நிழல் மனிதர்கள் இன்று மட்டற்ற அகந்தையில் மிதக்கிறார்கள். "இந்தப் பாதையின் கடுமையான விதிமுறைகளை நாங்கள் தெரிந்துகொள்ள வேண்டிய அவசியமில்லை; அந்த விதிகளெல்லாம் சாதாரண பயணிகளுக்கு மட்டும்தான். நாங்கள் மேலே ஆதிக்கம் செலுத்தும் அதிகார வர்க்கத்திற்கு மிக நெருக்கமானவர்கள்; எனவே, எங்களை யாராலும் எதுவும் செய்ய முடியாது" என்ற மகா குருட்டு நம்பிக்கையில் அவர்கள் ஆடுகிறார்கள்.

தங்களை அதிபுத்திசாலிகளாகவும், பேராற்றல் மிக்கவர்களாகவும் கருதிக்கொள்ளும் இந்த மனிதர்கள் ஒரு யதார்த்தத்தை மறந்துவிடுகிறார்கள். மேலே இருக்கும் ஆதிக்க வர்க்கத்திற்கு நீங்கள் ஒருபோதும் அவர்களின் 'நண்பர்கள்' அல்ல; வெறும் தற்காலிகப் பயன்பாட்டிற்கான 'கைப்பாவைகள்' மட்டுமே! என்றைக்கு உங்களால் அவர்களுக்குக் கிடைக்கும் பிரயோஜனமும் சுய இலாபமும் தீர்ந்துபோகிறதோ, அன்றைய தினமே உங்களையும் அவர்கள் அதே அம்பு வீச்சுக்கு மிக இரக்கமின்றி இரையாக்கிவிடுவார்கள்.

ஏனெனில், நீங்கள் தஞ்சம் புகுந்துள்ள அந்த ஆதிக்க அதிகார வர்க்கத்தின் ஆணிவேரே சுயநலத்தாலும், சூழ்ச்சியாலும், சதியாலும்தான் கட்டமைக்கப்பட்டுள்ளது. தங்களுக்குள்ளேயே உண்மையான நம்பிக்கைத் தன்மையோ, பரஸ்பர நேயமோ இல்லாத ஒரு கூட்டமைப்பு அது! இறைவனின் உன்னதமான வழிகாட்டுதல்களைப் புறந்தள்ளிவிட்டு, வெறும் உலகியல் இலாபத்திற்காகவும் பொருளாதாரத்தின் பின்னாலும் ஓடும் மனிதர்களிடம் எங்ஙனம் தார்மீக நம்பிக்கையும், மனிதநேயமும் இருக்க முடியும்?

அதிகார வர்க்கம் உங்களை ஒருபோதும் மனதார நம்புவதில்லை என்பதை நீங்கள் ஏன் கொஞ்சமேனும் சிந்தித்துப் பார்க்க மறுக்கிறீர்கள்? தன் சொந்தச் சமுதாயத்திற்கும், உடன் பிறந்த சகோதரர்களுக்கும், நெறிதவறாமல் வாழ வேண்டிய தார்மீகக் கொள்கைகளுக்கும் மிக எளிதாகத் துரோகம் இழைக்கத் துணியும் நீங்கள், என்றாவது ஒருநாள் தங்களுக்கும் துரோகம் செய்யத் தயங்கமாட்டீர்கள் என்பதை அந்த ஆதிக்க வர்க்கம் மிக நன்றாகவே அறியும். உங்களின் துரோகத்தின் நிழலிலேயே உங்களை எடைபோடும் அவர்கள், உங்களை எந்நேரமும் தூக்கி எறியத் தயாராகவே இருக்கிறார்கள்.

எனவே, தற்காலிகப் பொருளாதார போதையிலும் போலியான சலுகைகளிலும் மயங்கிக் கிடக்கும் இந்த முனாஃபீக்குகளுக்கு நாம் உரைக்க வேண்டிய இறுதி எச்சரிக்கை இதுதான்:

"உங்களது சமுதாயத் துரோகத்தின் மூலம் நீங்கள் அடைந்துள்ள இந்த இலாபங்களும், பாதுகாப்பும் மிக அற்பமானவை; தற்காலிகமானவை. உங்களை ஆட்டிப்படைக்கும் ஆதிக்க வர்க்கத்தின் கைகளில் நீங்கள் வெறும் பகடைக்காய்கள் மட்டுமே. உங்களின் பயன்பாடு முடியும் நாளில், நீங்களும் தூக்கி எறியப்பட்டு அதே அம்புப் பாதைக்குத்தான் பலியாக்கப்படுவீர்கள். விழித்துக்கொள்ளுங்கள், இல்லையெனில் பள்ளத்தாக்கின் கொடூர விதிகளுக்கு முன்பாக நீங்கள் அழியப் போவது திண்ணம்!"

அந்த நயவஞ்சகர்களின் பேராசைச் செயல்களையும், அவர்களின் இறுதி எச்சரிக்கையையும் கண்டு திகைத்து நிற்கும் வாசகரே! வாருங்கள், நாம் மீண்டும் நம் பயணத்தைத் தொடருவோம். இந்த மரணப் பள்ளத்தாக்கின் வளைவுகளில் இன்னும் எத்தனை விசித்திரமான, வேதனைக்குரிய மனிதக் காட்சிகள் நமக்காகக் காத்திருக்கின்றனவோ!

இதோ, சற்றுத் தூரத்திலே பாருங்கள். ஒரு மனிதர் தன் குடும்பத்தோடு நகர்ந்து கொண்டிருக்கிறார். அவரோடு அவருடைய மனைவியும், இரு பிஞ்சுப் குழந்தைகளும் இருக்கிறார்கள். அவர்களின் கைகளில் தாங்கள் சேர்த்து வைத்த அற்பமான உலகியல் உடைமைகளும், சில மூட்டைகளும் இருக்கின்றன. ஒட்டுமொத்த மக்கள் திரளோடு திரளாக அவர்களும் நகர்கிறார்கள்; ஆனால், அவர்களின் வேகம் மிக மந்தமாக இருக்கிறது. அவர்களின் ஒவ்வொரு அடியிலும் ஒருவிதத் தயக்கமும், தழுவலும் தெரிகிறது.

நெருங்கிப் போய்ப் பார்ப்போம். அந்த மனிதரின் முகத்தில் படர்ந்துள்ள மரண பயம், சுற்றிலும் நடப்பவற்றை ஏறிட்டுப் பார்க்கக் கூட அவருக்குத் தைரியத்தைக் கொடுக்கவில்லை. ஒரு நிலையற்ற, பதற்றமான மனநிலையில், உதடுகள் ஏதோவொரு மந்திரத்தை ஓயாமல் உச்ச p и ப்பது போல் முணுமுணுத்தபடி அவர் நடந்து கொண்டிருக்கிறார். வாசகரே, என்னோடு இன்னும் சற்று நெருங்கி வாருங்கள். அவர் என்னதான் முணுமுணுக்கிறார் என்பதை உற்றுக்கேட்போம்.

அவரருகே நாம் நெருங்கியபோது, பயத்தால் நடுங்கும் அவரது தொண்டையிலிருந்து வெளிப்படும் அந்த வார்த்தைகள் நம் காதுகளில் விழுகின்றன:

"இறைவா! நிச்சயமாக நான் உன்னை அவர்களுக்கு முன்னால் ஆக்குகின்றேன். அவர்களின் சகலவிதமான தீங்குகளிலிருந்தும் உன்னிடத்தில் எனக்காகவும், என் குடும்பத்திற்காகவும் நான் பாதுகாப்புத் தேடுகின்றேன்..."

இறைவனிடம் பாதுகாப்புத் தேடும் அதே துஆவை (பிரார்த்தனையை) அவர் பயத்துடன் மீண்டும் மீண்டும் ஓதிக்கொண்டே நடக்கிறார்.

நான் அவரை நோக்கி, "அஸ்ஸலாமு அலைக்கும் சகோதரரே! தாங்கள் நலமாக இருக்கிறீர்களா? இவ்வளவு பதற்றத்துடன் இந்த ஆபத்தான பாதையில் எங்கு சென்று கொண்டிருக்கிறீர்கள்?" என்று வினவினேன்.

அவர் பயத்துடன் சுற்றும் முற்றும் பார்த்துவிட்டு, மெல்லிய குரலில், "வஅலைக்குமுஸ்ஸலாம்... நாங்களெல்லாம் எங்களுக்கென்று இருக்கும் ஏதோ ஒரு வாழ்வாதார வேலைக்காக, எங்களின் ஒட்டுமொத்தப் பொருளாதார உடைமைகளையும் கைகளில் எடுத்துக்கொண்டு, எங்களின் தனிப்பெரும் தலைவருடைய வழிகாட்டுதலின் கீழ் இந்தப் பாதையில் பயணித்துக் கொண்டிருக்கிறோம்" என்றார்.

"சரி, உங்களை வழிநடத்தும் அந்தத் தலைவர் இப்போது உங்களுடன் இருக்கிறாரா?" என்று நான் அடுத்த கேள்வியைக் கேட்டேன்.

"இல்லை, அவர் எங்களோடு வரவில்லை" என்று தலையசைத்தவர், மேலும் தொடர்ந்தார்: "எங்களைப் போன்ற எத்தனையோ எளிய குடும்பங்களை அவர் ஒரு பெரும் கூட்டமாகத் திரட்டினார். பிறகு, 'நீங்கள் இந்தப் பாதையில் செல்லுங்கள். ஆனால், கூட்டத்தின் வேகத்தோடு மிக வேகமாக ஓடாதீர்கள்; மிகவும் நிதானமாக, மெதுவாகச் செல்லுங்கள்' என்று சில ஆலோசனைகளைக் கூறி எங்களை அனுப்பி வைத்தார். இந்த ஆபத்தான பள்ளத்தாக்கில் எப்படி நடக்க வேண்டும், எப்படி நடக்கக்கூடாது என்று அவர்தான் எங்களுக்கு விதிகளை வகுத்துக் கொடுத்தார். இதுவே இந்தப் பாதையின் அதிகாரப்பூர்வமான விதிமுறை என்று அவர்தான் எங்களிடம் கூறினார்" என்றார்.

அவர் இதைக் கூறிக்கொண்டிருக்கும் போதே, வாசகராகிய நீங்களும், எழுத்தாளராகிய நானும் ஒருவரை ஒருவர் ஆழமாகப் பார்த்துக் கொண்டோம். நமக்குள்ளே ஒரு பெரும் உண்மை சுட்டெரிப்பதைப் போன்ற உணர்வு ஏற்பட்டது. ஏனெனில், இந்தப் பாதையின் உண்மையான விதிமுறைகள் என்ன என்பது அங்கு பயணிக்கும் யாருக்குமே தெரியாது! மலைக்குன்றின் மேல் நிற்கும் அந்தப் பராக்கிரமமிக்க வீரர்கள், பாதையிலுள்ள மக்களுக்கு எத்தகைய அதிகாரப்பூர்வமான அறிவிப்பையும், விதிகளையும் ஒருபோதும் விடுக்கவில்லை என்பது உலகறிந்த எதார்த்தம். அப்படி இருக்கையில், இவர்களிடம் பெருமளவு பொருளாதாரத்தைச் சுரண்டிக்கொண்டு, "இதுதான் விதிமுறை, இப்படித்தான் மெதுவாகச் செல்ல வேண்டும்" என்று போலியானதொரு வாக்குறுதியைக் கொடுத்து, இந்த அப்பாவிப் பிராணிகளை மரண வாயிலுக்குள் அனுப்பி வைத்திருக்கிறாரே!

நான் அவரிடம், "சரி, உங்களோடு வந்த பிற குடும்பங்களும், கூட்டத்தாரும் எங்கே?" என்று கேட்டேன்.

அதற்கு அவர், "நாங்கள் அனைவரும் ஒரே கூட்டமாகப் பயணித்தால், வெளியில் இருந்து பார்ப்பவர்களுக்கு அது ஒரு பெரும் சமூகத் திரளாகத் தெரிந்துவிடும் என்பதால், எங்களைத் தனித்தனியாகப் பிரிந்து, ஆங்காங்கே பொதுமக்களோடு கலந்து செல்லுமாறு எங்கள் தலைவர் கட்டளையிட்டார். அதனால் அனைவரும் ஆங்காங்கே பிரிந்துவிட்டோம்" என்றார்.

"அப்படியா! ஆனால், இந்த மந்தமான வேகத்தில் நீங்கள் பயணித்தால், இந்தப் பாதையைக் கடக்க இன்னும் பல யுகங்கள் ஆகுமே? அதுமட்டுமன்றி, இந்தப் பாதையிலோ கணத்திற்கு கணம் குழப்பங்களும், பேராபத்துகளும் நிறைந்துள்ளன. எவ்விதத் தற்காப்புத் திட்டமும் இல்லாமல் உங்களை நீங்கள் எப்படிப் பாதுகாத்துக் கொள்ளப் போகிறீர்கள்?" என்று கேட்டேன்.

அதற்கு அவர் எவ்வித சிந்தனையுமின்றி, "எங்கள் தலைவர் எங்களுக்கு நல்வழிகாட்டுவார்; இறைவன் எங்களைக் காப்பாற்றுவான்" என்று கூறினார்.

அவர் அவ்வாறு கூறிவிட்டு மீண்டும் அதே பிரார்த்தனையை முணுமுணுத்தபடி தன் குடும்பத்தை இழுத்துக்கொண்டு முன்னோக்கி நகர முற்பட்ட அந்த விநாடி, அங்கே ஒரு கொடூரமான காட்சி அரங்கேறியது.

முன்பு நாம் கண்ட அந்த நயவஞ்சக முனாஃபிக்குகளில் ஒருவன், திடீரெனப் பாய்ந்து வந்து அந்தக் குடும்பத்தின் வழியை மறித்து நின்றான். அவனது முகத்தில் வஞ்சகச் சிரிப்பு குடிகொண்டிருந்தது. அந்தக் குடும்பத்தின் கைகளிலிருந்த பொருளாதாரப் பைகளையும் உடைமைகளையும் பார்த்த அவனது கண்கள் பேராசையால் விரிந்தன. அவன் அவர்களை நோக்கி வஞ்சகமாகப் பேசத் தொடங்கினான்.

அச்சத்தால் உறைந்துபோன அந்தப் பயந்த சுபாவமுள்ள குடும்பத்தலைவர், தன் சர்வ பலத்தையும் திரட்டி, "எங்களை வழியுட்டு நகரு... எங்களைத் தொல்லை செய்யாதே!" என்று உரத்த குரலில் கூறினார்.

ஆனால், அந்த முனாஃபீக்கோ எள்ளளவும் அசராமல், மிக ஏளனமாகச் சிரித்தபடியே, அந்தக் குடும்பத்தினர் கைகளில் வைத்திருந்த அந்த அற்பமான பொருளாதாரப் பொருட்கள் மற்றும் உடை மூட்டைகளின் மீது தன் கைகளை வைத்துப் பறிக்க முயன்றான். இதன் விளைவாக, அவர்களுக்குள் ஒரு சிறிய சலசலப்பும் தள்ளுமுள்ளும் ஏற்பட்டது. "என்னை விடு... எங்களை வாழவிடு!" என்று அந்த மனிதர் கதறினார். ஆனாலும் அந்த நயவஞ்சகன் வஞ்சகச் சிரிப்புடன் அந்த உடைமைகளைத் தன் பக்கமாக இழுத்தான்.

அவ்வளவுதான்! அவர்கள் இருவருக்குள் ஏற்பட்ட அந்தச் சலசலப்பும் வாக்குவாதமும் மேலே நின்றுகொண்டிருந்த வீரர்களின் கவனத்தை ஈர்த்தது. அடுத்த கணமே, மலைக்குன்றின் உச்சியிலிருந்து மின்னல் வேகத்தில் பாய்ந்து வந்த ஒரு கூர்மையான அம்பு, அந்த அப்பாவிக்குடும்பத் தலைவரின் நெஞ்சை உட்சென்று துளைத்தது! இரத்த வெள்ளத்தில் சரிந்த அந்த மனிதர், தன் உயிர் பிரியும் தருவாயில் கீழே சாய்ந்தார்.

இதைக் கண்டு அலறித் துடித்த அவருடைய மனைவி, தன் கணவனின் உடலைத் தாங்கிப் பிடிப்பதற்காகக் கதறியபடி ஓடி வந்தாள். நெஞ்சில் அம்பு பாய்ந்து கீழே சாயும் தன் கணவனை அவள் தன் கரங்களால் தாங்கிய அந்த விநாடி, குன்றின் மேலிருந்து மற்றொரு அம்பு பாய்ந்து வந்து அந்தப் பெண்ணின் உடலையும் துளைத்தது!

கணவனும் மனைவியும் அங்கேயே இரத்த வெள்ளத்தில் சடலங்களாகச் சரிந்து விழுந்தனர். பெற்றோரின் இந்தத் திடீர் மரணத்தைக் கண்டு திகைத்த அந்த இரு பிஞ்சுப் குழந்தைகளும், செய்வதறியாது, கதறி அழுதபடியே அந்தச் சடலங்களின் அருகில் நடுங்கி அமர்ந்திருந்தன.

ஆனால், அந்த முனாஃபீக்கோ எவ்வித இரக்கமுமின்றி, அந்தச் சடலங்களின் கைகளில் இருந்த ஒட்டுமொத்தப் பொருளாதார உடைமைகளையும் சுருட்டிக்கொண்டு, வஞ்சகச் சிரிப்புடன் தன் வழியே தப்பிச் சென்றுவிட்டான். சுற்றிலும் இருந்த மக்கள் கூட்டமோ, இந்த அவலத்தைக் கண்டும் காணாதது போல், பயந்தவர்கள் இன்னும் பயந்தபடியும், தங்களின் நிதானத்தையும் கவனத்தையும் இழக்காமல் தத்தமது பாதையைப் பார்த்தபடியும் மௌனமாக நகர்ந்து கொண்டே இருந்தனர்.

அன்பான வாசகரே! இந்தச் சம்பவத்தை நாம் அறிவார்ந்த தளத்தில் உற்றுநோக்க வேண்டும். இந்தப் பள்ளத்தாக்கின் இயல்பைப் பற்றியோ, மலைக்குன்றின் மேல் இருக்கும் அதிகார அமைப்புகளின் தற்போதைய வியூகங்களைப் பற்றியோ எவ்வித அடிப்படை நுண்ணறிவும், தெளிவான கல்வியறிவும் இன்றி, வெறும் போலித் தலைவர்கள் கொடுக்கும் பொய் வாக்குறுதிகளைக் குருட்டுத்தனமாக நம்பித் தங்களின் எதிர்காலத்தையே அடகு வைக்கும் ஒரு பெரும் சாமானியக் கூட்டத்தின் அவல நிலையே இந்த மரணம்!

இந்திய இஸ்லாமியச் சமுதாயத்தின் தற்போதைய தேக்க நிலைக்கு மிக முக்கியக் காரணம் இதுதான். சமுதாயத்தில் தங்களின் கல்வி முன்னேற்றத்தைப் பற்றியோ, பொருளாதாரத்தைத் திட்டமிட்டுச் சேமித்துச் செலவிடுவதைப் பற்றியோ, வருங்காலச் சந்ததியினரின் சொந்த மற்றும் சமூக முன்னேற்றங்களைப் பற்றியோ எத்தகைய தொலைநோக்குப் பார்வையும் இவர்களிடம் இருப்பதில்லை. மாறாக, தங்களுக்குச் சௌகரியமாக யாராவது ஏதேனும் போலி வாக்குறுதிகளைக் கொடுத்துவிட்டால், அதனை அப்படியே வேதவாக்காக நம்பி, சுயசிந்தனையை இழந்து வழிகேட்டிற்குள் நுழைந்து விடுகிறார்கள்.

தற்கால அரசியல் தளத்தில், "இந்தத் தலைவருக்கு வாக்களியுங்கள்; அந்த அரசியல் शक्तिக்கு ஆதரவு கொடுங்கள், அவர்கள் உங்களைக் காப்பாற்றுவார்கள்" என்று திசைதிருப்பும் போலித் தலைவர்களின் பேச்சை நம்பி, சமுதாய மக்கள் தங்களின் பேராற்றல் மிக்க வாக்குரிமைகளை வாரி வழங்குகிறார்கள். ஆனால், தேர்தல் முடிந்து தேவைகள் என்று வரும்போது, எந்தப் பிரதிபலனும் இல்லாமல் சமுதாய மக்கள் நடுவழியில் கைவிடப்படுகிறார்கள். அந்தப் போலித் தலைவர்கள் சமுதாயத்தின் பொருளாதாரத்தைச் சுரண்டி, தங்களின் சுய உலகியல் இலாபங்களை அடைந்து விடுகிறார்கள். இறுதியில், அந்த அதிகார வர்க்கத்தின் கூர்மையான அம்புகளுக்கும், அடக்குமுறைச் சட்டங்களுக்கும் பலியாவது என்னவோ இந்த அப்பாவிச் சாமானியத் திரள்தான்!

இத்தகைய மனிதர்களிடம் எத்தனை முறை சென்று நீங்கள் நன்மைகளைப் போதித்தாலும், சுயசிந்தனையை மீட்டெடுக்க முயன்றாலும் அவர்கள் தங்களை மாற்றிக்கொள்வது மிகக் கடினம். ஏனெனில், அவர்கள் சிந்தனை அளவில் முற்போக்குத்தன்மையின்றி, மூடநம்பிக்கைகளிலும், பழங்கால அறியாமை இருளிலுமே வாழப் பழகிவிட்டார்கள். நன்மையைச் சொன்னால் உடனே கோபப்படுபவர்களாகவும், மிகக் குறுகிய சகிப்புத்தன்மை கொண்டவர்களாகவும் அவர்கள் இருக்கிறார்கள்.

புனித அல்குர்ஆனும், மாண்புமிகு நபிகளாரின் வரலாறும் இத்தகைய ஆபத்தான மனநிலையை மிகக் கடுமையாகச் சாடுகின்றன. வெறும் பிரார்த்தனைகளை (துஆக்களை) மட்டும் ஓதிக்கொண்டு, அதற்கான எவ்வித சுயமுயற்சியும், திட்டமிடலும் இல்லாமல் சோம்பிக்கிடக்கும் சமுதாயத்தை இஸ்லாம் ஒருபோதும் அங்கீகரிப்பதில்லை.

இறைவன் தன் மறைநூலில் மிகத் தெளிவாகப் பிரகடனப்படுத்துகிறான்:

"நிச்சயமாக அல்லாஹ் எந்தவொரு சமுதாயத்தின் நிலையையும், அவர்கள் தம் நிலையைத் தாங்களாகவே மாற்றிக் கொள்ளாதவரை மாற்றுவதில்லை."

— அல்குர்ஆன் (சூரத்துர் ராஃது: 11)

மேலும், உழைப்பும் முயற்சியும்தான் மனிதனின் உண்மையான மூலதனம் என்பதை இறைவன் இவ்வாறு வலியுறுத்துகிறான்:

"மேலும், மனிதனுக்கு அவன் முயன்றதைத் தவிர வேறொன்றும் இல்லை."

— அல்குர்ஆன் (சூரத்துந் நஜ்ம்: 39)

இஸ்லாமிய வரலாற்றுத் தளத்தில், வெறும் வழிபாடுகளை மட்டும் நம்பி, உலகியல் உழைப்பைப் புறக்கணிப்பவர்களுக்குப் புகழ்பெற்ற ஒரு ஹதீஸ் மிகச்சிறந்த பாடமாக விளங்குகிறது:

அனஸ் பின் மாலிக் (ரலி) அவர்கள் அறிவிக்கிறார்கள்:

ஒரு மனிதர் நபிகள் நாயகம் (ஸல்) அவர்களிடம் வந்து, "இறைத்தூதர் அவர்களே! நான் எனது ஒட்டகத்தைக் கட்டாமல் அப்படியே விட்டுவிட்டு இறைவன் மீது பாரத்தைச் சாட்டட்டுமா (தவக்குல் வைக்கட்டுமா)? அல்லது அதனைக் கட்டிவிட்டுத் தவக்குல் வைக்கட்டுமா?" என்று கேட்டார். அதற்கு மாண்புமிகு நபிகளார், "முதலில் ஒட்டகத்தைக் கால்களைக் கட்டு; பின்பு இறைவன் மீது பாரத்தைச் சாட்டு (தவக்குல் வை)" என்று கட்டளையிட்டார்கள்.

— ஜாமிஃ அத்-திர்மிதி (ஹதீஸ் எண்: 2517)

எனவே, கண்மூடித்தனமாகத் தலைவர்களைத் தேர்ந்தெடுத்து, அவர்கள் வெறும் இனம் மற்றும் மதத்தின் பெயரால் கொடுக்கும் போலி வாக்குறுதிகளை நம்பி, ஆட்டுமந்தைகளைப் போலப் பின்செல்லும் சமுதாய மக்களுக்கு நாம் விடுக்க வேண்டிய இறுதி எச்சரிக்கை இதுதான்:

நீங்கள் ஒட்டுமொத்த மனிதகுலத்திற்கும் வழிகாட்டியாக அருளப்பட்ட, அல்லாஹ்வின் இயற்கை மார்க்கமான இஸ்லாத்தில் இருந்துகொண்டு, புனித அல்குர்ஆன் வசனங்களை வெறும் சடங்காக ஓதாமல், அதன் உண்மையான கருத்துக்களை ஆழமாகப் படித்துப் புரிந்து கொள்ள வேண்டும். அந்த இறைவசனங்களின் அறிவுறுத்தல்களை உங்கள் மனங்களில் ஏந்தி, நீங்கள் தேர்ந்தெடுக்கும் தலைவர்கள் உண்மையான வழிகாட்டிகளா அல்லது சமுதாயத்தைச் சுரண்டும் முனாஃபிக்களா என்பதை உங்களின் நுண்ணறிவுத் திறனால் பகுத்தறிந்து தெளிவு பெற வேண்டும்.

வெறும் சுயநலமோடு சிந்திக்காமல், இறைவன் மீது முழுமையான நம்பிக்கையை வைத்து, வெறும் தொழுகை மற்றும் வழிபாடுகளை மட்டும் செய்துவிட்டால் உங்கள் கடமை முடிந்துவிட்டது என்று எண்ணக் கூடாது. அந்த இறைபோதனைகளைச் செயல்பாட்டிற்குக் கொண்டு வந்து, சமுதாயத்தின் கல்வி மற்றும் பொருளாதார முன்னேற்றத்திற்காகவும், ஒட்டுமொத்தச் சமுதாயச் சீர்திருத்தத்திற்காகவும் நீங்கள் அறிவுப்பூர்வமாகத் திட்டமிட்டு உழைக்க வேண்டும். அத்தகைய தகுதியான, நேர்மையான தலைமைகளை நீங்கள் சமுதாய ரீதியாக ஒன்றிணைந்து தேர்ந்தெடுத்தால் மட்டுமே நீங்கள் இந்த உலகிலும் மறுமையிலும் இரட்சிக்கப்படுவீர்கள்!

இல்லையெனில், சுயசிந்தனையின்றிப் போலித் தலைமைகளை நம்பி, இந்த மரணப் பள்ளத்தாக்கில் தங்களின் ஒட்டுமொத்த உடைமைகளையும் இழந்து, இரத்த வெள்ளத்தில் மடிந்துபோன அந்த அப்பாவிக்குடும்பத்தின் கொடூரமான கதிதான் உங்களுக்கும் நேரிடும் என்பது திண்ணம்! விழித்துக் கொள்ளுங்கள் சமுதாயமே!

அந்தச் சாமானியக் குடும்பத்தின் கொடூரமான வீழ்ச்சியையும், அந்தப் பிஞ்சுப் குழந்தைகளின் கதறலையும் கண்டு திகைத்து நிற்கும் வாசகரே! உங்கள் கண்கள் கலங்கியிருப்பதை என்னால் காண முடிகிறது. அதே வேளையில், உங்கள் உள்ளத்தில் எழும் ஒருவித அதிருப்தியும், என் மீதான உங்களது கூர்மையான பார்வையும் என்னை வந்தடைகிறது.

நீங்கள் என்னை ஒருவாறு எடைபோட்டு, உங்களது மனதிற்குள் இவ்வாறு சிந்திப்பதை என்னால் துல்லியமாக உணர முடிகிறது:

"என்ன இவன்? பிறருக்கு மட்டும் பெரிய அளவில் நன்மைகளையும் உபதேசங்களையும் போதிக்கிறான்! ஆனால், தன் கண் முன்னாலேயே ஒரு நயவஞ்சக முனாஃபிக், அந்த அப்பாவிச் சாமானியரின் உடைமைகளைப் பறித்து, அவரைக் கொலை செய்யக் காரணமாக இருந்தபோது, அதனைத் தடுத்து நிறுத்த இவன் எவ்வித முயற்சியும் எடுக்கவில்லையே! வெறும் மௌனச் சாட்சியாக அல்லவா நின்று கொண்டிருக்கிறான்? அப்படியென்றால், இவனும் பக்கத்தில் நடக்கும் அநீதிகளைக் கண்டுகொள்ளாத அந்த அலட்சியவாதிகளையும், சுயநலவாதிகளையும் போன்ற ஒருவன்தானே?"

வாசகரே! உங்களது இந்த நியாயமான சந்தேகமும், தார்மீகக் கோபமும் எனக்குப் புரிகிறது. ஆனால், இந்த எதார்த்தத்தை நாம் உணர்ச்சிவசப்படாமல், நுண்ணறிவோடு ஆராய வேண்டும்.

இப்போதைய இக்கட்டான சமூகச் சூழலில், ஒட்டுமொத்தச் சமுதாயத்தின் கூட்டு ஒத்துழைப்பும், முறையான திட்டமிடலும் இல்லாத பட்சத்தில், தனி ஒரு மனிதனாகவோ அல்லது ஒரு சிறிய குழுவாகவோ நாம் செய்யும் நற்பணிகள், மிக எளிதாக அதிகார வர்க்கத்தால் வேட்டையாடப்பட்டுவிடும்.

நான் மட்டும் அன்று துணிந்து முன்னோக்கிச் சென்று, அந்த முனாஃபிக்கின் செயலைத் தடுத்து, அந்தச் சாமானியக் குடும்பத்தைக் காப்பாற்ற முயன்றிருந்தால் என்ன நடந்திருக்கும் தெரியுமா?

அவர்களுக்கிடையே நிலவிய சலசலப்பு இன்னும் பெரிதாகி, மேலே குன்றின் மேல் நின்றுகொண்டிருக்கும் வீரர்களின் கவனம் என் மீதும் திரும்பியிருக்கும். அடுத்த கணமே பாய்ந்து வரும் அம்புகளுக்கு, அந்தத் தம்பதியினரோடு சேர்த்து நானும் பலியாகியிருப்பேன். இதனால் அந்தச் சமுதாயப் பாதையில் எத்தகைய பெரும் மாற்றமும் விளைந்திருக்கப் போவதில்லை. மாறாக, அந்த முனாஃபிக் என் வசமிருந்த பொருளாதார உடைமைகளையும் சேர்த்துக் கவர்ந்து கொண்டு, இன்னும் மட்டற்ற அகந்தையுடன் தன் பயணத்தைத் தொடர்ந்திருப்பான். சுற்றியிருக்கும் மக்களோ, எவ்விதப் பொறுப்புணர்ச்சியும் இன்றித் தங்களின் சுயநலப் பாதையிலேயே மௌனமாக நகர்ந்திருப்பார்கள்.

ஒருவேளை, நான் அந்த முனாஃபிக்கை வெற்றிகரமாக முறியடித்து, அந்த ஒரு குடும்பத்தைக் காப்பாற்றியிருந்தாலும் கூட, சமுதாயப் பேராபத்து நீங்கிவிட்டதாகப் பொருளாகாது. ஏனெனில், இந்த விசித்திரப் பாதையில் உலா வரும் முனாஃபிக் அவன் ஒருவன் மட்டுமல்ல! அவனைப் போன்ற நூற்றுக்கணக்கான நயவஞ்சகர்கள் இந்தப் பாதையெங்கும், ஏன்... இன்றைய ஒட்டுமொத்த இந்திய இஸ்லாமியச் சமுதாயத்தின் உள்கட்டமைப்பிற்குள்ளும் ஊடுருவிக் கலந்துதான் இருக்கிறார்கள்.

எனவே, தனிநபர் வீரத்தால் மட்டுமே இந்த ஒட்டுமொத்தச் சமூகச் சவால்களையும் முறியடித்துவிட முடியாது. மாறாக, நாம் அனைவரும் ஒரு கூட்டு முயற்சியோடும், வலுவான சமூக ஒற்றுமையோடும், முறையான கூட்டு ஒத்துழைப்போடும் செயல்பட்டால் மட்டுமே, இந்தப் பாதையில் நாம் அனைவரும் முழுமையான பாதுகாப்பையும், தனிப்பெரும் அதிகார அங்கீகாரத்தையும் பெற முடியும்.

அத்தகைய கூட்டு ஆற்றலை நாம் சமுதாயமாக அடையும்போதுதான், மேலே வில்லேந்தி நிற்கும் அந்தப் பராக்கிரமமிக்க வீரர்கள், நம்மைக் கண்டு அஞ்சுவார்களே ஒழிய, நம்மை ஒடுக்க நினைக்கும் தங்களின் சக்தியை முற்றிலும் இழந்து நிற்பார்கள். சமுதாயத்தின் தகுதியையும் அந்தஸ்தையும் நாம் இந்த அளவிற்கு உயர்த்த வேண்டும். அதைவிடுத்து, எவ்விதத் திட்டமுமின்றித் தனி ஒரு மனிதனாக நான் அங்கு போய் நின்றிருந்தால், அது வெறும் முட்டாள்தனமான, இழிவானதொரு தற்கொலைச் செயலாகவே முடிந்திருக்கும்.

வாசகரே! நாம் செய்யும் எந்தவொரு சீர்திருத்தக் காரியமும் ஆழமாகச் சிந்தித்து, நுண்ணறிவோடு யோசித்து, படிப்படியாகவே செய்யப்பட வேண்டும். நான் அன்று உதவப் போயிருந்தால், குன்றின் மேலிருந்த வீரர்கள் என்னை மட்டும் வீழ்த்தியிருக்க மாட்டார்கள்; என்னோடு இணைந்து பயணித்துக் கொண்டிருக்கும் வாசகராகிய உங்களையும் சேர்த்தே அவர்கள் வீழ்த்தியிருப்பார்கள்! இதனை நீங்கள் ஆழமாகப் புரிந்து கொள்ள வேண்டும்.

வாசகரே! நீங்கள் எவ்விதச் சந்தேகமான மனநிலைக்கும் தள்ளப்பட வேண்டாம். நாம் இதுவரை கண்ட இந்த 'மலைக்குன்றுகளும், வில்லேந்திய வீரர்களும், மரணப் பாதையும்' வெறும் கற்பனையான உருவக உவமைகளே ஆகும்.

ஆனால், இந்த உவமையின் வழியே நாம் கண்ட மூன்று விதமான மனித குணாதிசயங்கள் முற்றிலும் உண்மையானவை. அவை:

"நமக்கென்ன வந்தது?" என்று நினைக்கும் சுயநலவாதிகள்.

உள்ளொன்று வைத்துப் புறமொன்று பேசும் இருமுகம் கொண்ட முனாஃபீக்குகள்.

நுண்ணறிவுத் திறனின்றிச் சுயசிந்தனையை இழந்த பொறுப்பற்ற மக்கள்.

இந்த மூன்று தரப்பினரும் இன்று இந்திய இஸ்லாமியச் சமுதாயத்தில், மாநில வேறுபாடுகளின்றி அனைத்துப் பகுதிகளிலும் பரவலாகக் காணப்படுகின்றனர். சமுதாயத்தில் நாம் அவசரமாகச் சீரமைக்க வேண்டிய ஆக முக்கியக் குணாதிசயங்கள் இவர்களுடையதே ஆகும். இதனால்தான், புனித அல்குர்ஆனும் இத்தகைய மனிதப் பிரிவினரைப் பற்றிப் பல்வேறு இடங்களில் மிக விரிவாக எச்சரிக்கிறது.

ஏனெனில், தனிமனிதர்களைப் போலவே ஒட்டுமொத்தச் சமுதாயங்களுக்கும் ஒரு குறிப்பிட்ட ஆயுட்காலமும், வாழ்வியல் விதிகளும் உண்டு. ஒரு மனிதன் பிறந்து, வளர்ந்து, வாழ்ந்து, ஒரு குறிப்பிட்ட காலகட்டத்திற்குப் பிறகு எவ்வாறு மரணிக்கிறானோ, அதேபோல்தான் ஒரு சமுதாயமும் தோன்றி, வளர்ந்து, உச்சமடைந்து, பின்னர் தன் தார்மீகத் தகுதிகளை இழக்கும்போது படிப்படியாக வீழ்ச்சியடைந்து மறைந்து போகிறது.

இதனைப் புனித அல்குர்ஆன் பின்வரும் பேரண்ட விதியாகப் பிரகடனப்படுத்துகிறது:

"ஒவ்வொரு சமுதாயத்திற்கும் ஒரு குறிப்பிட்ட தவணையுண்டு; அவர்களுடைய தவணை வந்துவிட்டால், அவர்கள் ஒரு கணமேனும் (அதனைப் பிந்தப் போடுவதுமில்லை), முந்தப் போவதுமில்லை."

— அல்குர்ஆன் (சூரத்துல் அஃராஃப்: 34 / சூரத்து யூனுஸ்: 49)

சமுதாயங்களின் இந்தத் தோற்றமும் மறைவும் இயற்கையின் விதியாக இருந்தாலும், அதற்காக ஒரு சமுதாயம் தன்னைத் தற்காத்துக் கொள்ள எவ்வித முயற்சியும் எடுக்காமல் சோம்பிக் கிடக்கக் கூடாது. சமுதாய முன்னேற்றத்திற்காக மனிதர்கள் கூட்டு முயற்சி எடுக்காதவரை, அவர்களுக்கு இறைவன் எவ்விதப் பாக்கியங்களையும் வழங்குவதில்லை என்பதை நாம் முந்தைய அத்தியாயங்களில் கண்ட **குர்ஆன் வசனங்களின் (சூரத்துர் ராஃது: 11)** மூலமும் தெளிவாக அறிந்திருக்கிறோம்.

புனித இஸ்லாமிய மார்க்கத்தை ஏற்று, உண்மையான முஃமின்களாக (இறையச்சம் உடையவர்களாக) வாழும் நமக்கு, வெறும் தனிநபர் வழிபாடுகளிலும், ஆன்மீகச் சிந்தனைகளிலும் மட்டும் மூழ்கியிருப்பது முழுமையான மார்க்கப் பற்றாகாது.

நமது அன்றாடத் தொழுகை, நோன்பு போன்ற வழிபாட்டு முறைகள் எந்த அளவிற்கு நம்மீது கடமையாக்கப்பட்டிருக்கின்றனவோ, அதே அளவிற்குச் சமமாகச் சமுதாயச் சீர்திருத்தமும், இஸ்லாமியச் சமுதாய கூட்டு முன்னேற்றமும் நம்மீது மார்க்க ரீதியாகக் கடமையாக்கப்பட்ட உன்னதமான பொறுப்புகளாகும்.

நமக்கு எதிராகவும், சமுதாயத் தன்னாதிக்கத்திற்கு எதிராகவும் சூழ்ச்சி செய்பவர்கள் எத்தகைய அரசியல் வியூகங்களை வகுக்கிறார்கள், அவர்களின் உள்ளார்ந்த சிந்தனைகள் என்ன, நமது சமூகத்தின் உண்மையான பலவீனங்களும் எதிரிகளும் யார் என்பதை நாம் தீர்க்கமாகச் சிந்தித்து, இனம் பிரித்து அறிய வேண்டும். சமுதாய மக்கள் தங்களின் அறியாமை இருளிலிருந்து விடுபட்டு, உண்மையான எதிரியையும் துரோகியையும் கண்டுகொள்வதற்காகவே இறைவன் தன் மறைநூலான அல்குர்ஆனில் பல்வேறு அறிவுரைகளை இறக்கி வைத்துள்ளான்.

இறைவன் தன் தூதருக்குக் கட்டளையிடுகிறான்:

"நபியே! நீர் நயவஞ்சகர்களுடனும், நிராகரிப்பவர்களுடனும் போரிடுவீராக! மேலும், அவர்களிடம் கடுமையைக் காட்டுவீராக! அவர்களின் தங்குமிடம் நரகமே ஆகும்; அது தங்குமிடங்களில் மிகக் கெட்டது."

— அல்குர்ஆன் (சூரத்துத் தவ்பா: 73 / சூரத்துத் தஹ்ரீம்: 9)

முனாஃபிக்குகளின் சூழ்ச்சிகளைப் பற்றியும், சமுதாய ஒற்றுமையின் இன்றியமையாமை குறித்தும் மாண்புமிகு நபிகளார் (ஸல்) அவர்கள் பின்வருமாறு எச்சரித்துள்ளார்கள்:

அபூஹுரைரா (ரலி) அவர்கள் அறிவிக்கிறார்கள்: நபிகள் நாயகம் (ஸல்) அவர்கள் கூறினார்கள்:

"நயவஞ்சகனின் (முனாஃபிக்கின்) அடையாளங்கள் மூன்று ஆகும்: அவன் பேசும்போது பொய் பேசுவான்; வாக்குறுதி அளித்தால் அதற்கு மாறு செய்வான்; அவனிடம் ஏதேனும் நம்பி ஒப்படைக்கப்பட்டால் அதில் மோசடி செய்வான்."

— ஸஹீஹுல் புகாரி (ஹதீஸ் எண்: 33)

எனவே, இந்த நயவஞ்சகக் குணங்களை இனம் கண்டு களைவதே சமுதாயத்தின் முதல் கடமையாகும்.

அன்பான வாசகர்களே! இந்த நூலின் முதன்மையான நோக்கம் என்னவென்றால், இந்தியா முழுவதும் பரவி வாழும் இஸ்லாமியர்களாகிய நாம், தத்தமது பிராந்திய, கலாச்சார, மொழி மற்றும் கோட்பாட்டு வேறுபாடுகளினால் நமக்குள்ளே ஒரு பெரும் ஒற்றுமையற்ற நிலையை வளர்த்து வைத்துள்ளோம்.

ஒரு மாநிலத்தில் வாழும் இஸ்லாமியன், பிற மாநிலத்து இஸ்லாமியனைத் தன் சக சகோதரனாகப் பார்ப்பதற்குப் பதிலாக, ஏதோ ஒரு மொழி மற்றும் பண்பாட்டு வேறுபாடுகளின் அடிப்படையில் ஓர் 'அந்நியனைப்' போலவும், அயலானைப் போலவுமே பார்க்கும் துரதிர்ஷ்டவசமான போக்கு நிலவுகிறது. இந்த மன முறிவுகளை நாம் வேரோடு பிடுங்கி எறிய வேண்டும்.

இஸ்லாம் என்ற உன்னதப் பேராற்றலின் கீழ் நாம் அனைவரும் ஒரே சமுதாயம் என்ற கூட்டு மனநிலையை, ஒவ்வொரு தனிமனிதனின் சிந்தனையிலும் விதைப்பதுதான் இந்த நூலின் மூலமான எனது அற்பணிப்புமிக்க முயற்சியாகும்.

இஸ்லாமியச் சமுதாயம் என்பது ஏதோ ஒரு தனிப்பெரும் போலித் தலைவனுக்குக் பின்னால், சுயசிந்தனையின்றி ஆட்டுமந்தைகளைப் போல் கூடும் ஒரு கூட்டமல்ல! மாறாக, ஒவ்வொரு தனிமனிதனும் சுயசார்போடு சிந்தித்து, ஒட்டுமொத்த இஸ்லாமியச் சமுதாயத்தின் பொதுநலத்திற்காகத் தார்மீகப் பொறுப்புடன் செயல்படும் ஓர் அறிவுசார் திரளாக மாற வேண்டும்.

இந்தச் சமுதாயக் கூட்டு அமைப்பில், ஒவ்வொரு தனிமனிதனும் இந்த இயக்கத்தின் 'தலைவன்' தான்; அதே வேளையில், ஒவ்வொரு தனிமனிதனும் இதன் 'தொண்டன்' தான்!

இந்திய இஸ்லாமியச் சமுதாயத்தை ஒரு வலுவான கூட்டு முயற்சியும், உன்னதமான கூட்டு ஒத்துழைப்பும் கொண்ட ஒரு முற்போக்கான சமுதாயமாக மாற்றுவதே இந்த நூலின் இறுதி இலக்காகும்.

வாருங்கள் வாசகரே! இந்தத் தார்மீகச் சிந்தனையோடும், தெளிவோடும் நாம் இந்த நூலின் அடுத்த கட்டப் பயணத்திற்குள் நுழைவோம்!

பகுதி 2: ஆதி வேரும், அகிலத்தின் பன்முகத்தன்மையும்

மாறிவரும் உலகளாவிய விதிகளையும், மனித மனங்களின் விசித்திரமான குணாதிசயங்களையும் முந்தைய பகுதியில் நாம் கூர்மையாக ஆராய்ந்தோம். இப்போது, ஒட்டுமொத்த மனித சமுதாயத்தின் ஆதிப் புள்ளியை நோக்கி நமது சிந்தனைப் பயணத்தைத் திருப்புவோம். காலங்காலமாக நமக்குள்ளே கட்டமைக்கப்பட்டுள்ள செயற்கையான சுவர்களை உடைத்துவிட்டு, மனிதகுலத்தின் பொதுவான வேரைக் கண்டறிவது தற்போதைய சமூகச் சீர்திருத்தத்திற்கு மிக அவசியமானதாகும்.

இவ்வுலகில் வாழும் ஒட்டுமொத்த மனிதர்களும், அவர்களின் நிறம், மொழி, இனம், பிராந்தியம் ஆகியவற்றால் வேறுபட்டிருந்தாலும், அவர்கள் அனைவரும் ஒரே தார்மீக ஆதிப் பெற்றோரிலிருந்தே உதித்தவர்கள் என்பது பேரெதார்த்தம். நாம் அனைவரும் ஆதம் (அலை) மற்றும் ஹவ்வா (அலை) தம்பதியினரின் பிள்ளைகளே ஆவர். ஒரு மனித உயிர் நிலையிலிருந்தே அகிலத்தின் அனைத்து மனிதர்களும் கிளைத்து, வளர்ந்து, பெருகி, இன்று உலகம் முழுவதும் ஆங்காங்கே பல்வேறு சமூகங்களாக வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறோம்.

மனிதர்கள் தனித்தனித் தீவுகளாக வாழ்வதற்கோ, ஒருவரையொருவர் ஒடுக்கி வாழ்வதற்கோ படைக்கப்படவில்லை; மாறாக, அவர்கள் கூட்டுச் சமுதாயமாக இணைந்து வாழ்வதற்கே படைக்கப்பட்டுள்ளனர். இதுவே இயற்கையின் மாறாத நெறியாகும். மனிதகுலத்தின் இந்த உன்னதமான கூட்டு வாழ்வியல் தத்துவத்தைப் புனித அல்குர்ஆன் பின்வருமாறு பறைசாற்றுகின்றது:

"மனிதர்கள் அனைவரும் ஒரே ஒரு சமுதாயமாகவே இருந்தனர்; (பின்னர் அவர்கள் மாறுபட்டபோது) அல்லாஹ் (நல்லோர்களுக்கு) நன்மாராயங் கூறுவோராகவும், (தீயோர்களுக்கு) அச்சமூட்டி எச்சரிப்போராகவும் நபிமார்களை அனுப்பி வைத்தான்..."

— அல்குர்ஆன் (சூரத்துல் பகரா: 213)

தொடக்க காலகட்டத்தில் மனிதர்கள் அனைவரும் எவ்விதப் பாகுபாடுமின்றி ஒரே நேரிய சமுதாயமாகவே வாழ்ந்து வந்தனர். ஆனால், காலப்போக்கில் மனிதர்களுக்கு இடையே கருத்து வேறுபாடுகளும், சுயநலப் போக்குகளும் முளைக்கத் தொடங்கின. ஒவ்வொரு மனிதனின் எண்ணங்களும், ஆசைகளும், விருப்பங்களும் வெவ்வேறாக உருவெடுத்தபோது, அவர்களுக்குள் இணக்கமின்மை ஏற்பட்டது. இதன் விளைவாக, அவர்கள் தங்களுக்குள் பிரிந்து, உலகெங்கும் பரவி, வெவ்வேறு நிலப்பரப்புகளில் தனித்தனிச் சமுதாயங்களாகக் குடியேறினர். மனித மனங்களின் இந்த வெள்ளோட்டத்தையும், பிரிவுகளின் தோற்றத்தையும் எல்லாம் வல்ல இறைவன் தன் மறைநூலில் இவ்வாறு பதிவு செய்கிறான்:

"இந்த மனிதர்கள் ஒரே ஒரு சமுதாயத்தினராகவே அன்றி வேறில்லை; பின்னர் அவர்கள் (தங்களுக்குள்) கருத்து வேறுபாடு கொண்டு (பிரிந்து) விட்டார்கள்; உமது இறைவனுடைய வாக்கு முந்தியேற்பட்டிருக்காவிடில், அவர்கள் மாறுபட்டுக் கொண்டிருந்த விஷயத்தில் அவர்களுக்கிடையே இந்நேரம் தீர்ப்பு அளிக்கப்பட்டிருக்கும்."

— அல்குர்ஆன் (சூரத்து யூனுஸ்: 19)

இவ்வாறு மனிதர்கள் பிரிந்து வாழ்ந்தாலும், அவர்களின் புற அமைப்பிலும் மொழியிலும் இறைவன் ஒரு பன்முகத்தன்மையை ஏற்படுத்தினான். மனிதகுலத்தை வெவ்வேறு கிளைகளாகவும், கோத்திரங்களாகவும், இனங்களாகவும் பிரித்து வைத்ததன் நோக்கம், ஒரு சமுதாயம் மற்றொரு சமுதாயத்தை உன்னத நெறியோடு இனம் கண்டுகொள்வதற்காக மட்டுமே! மாறாக, 'நான் உயர்ந்தவன், நீ தாழ்ந்தவன்' என்று மார்தட்டிப் பெருமை பேசுவதற்கோ, ஒருவரை ஒருவர் இகழ்ந்து ஒடுக்குவதற்கோ அல்ல. சமுதாயப் பன்முகத்தன்மையின் உண்மையான நோக்கத்தைப் புனித அல்குர்ஆன் மிக ஆழமாகப் பிரகடனப்படுத்துகிறது:

"மனிதர்களே! நிச்சயமாக நாம் உங்களை ஓர் ஆண், ஒரு பெண்ணிலிருந்தே படைத்தோம்; இன்னும் நீங்கள் ஒருவரையொருவர் அறிந்து (இனம் கண்டு) கொள்ளும் பொருட்டு உங்களைக் கிளைகளாகவும், கோத்திரங்களாகவும் ஆக்கினோம்; உங்களில் எவர் அதி உத்தமரோ (இறையச்சம் உடையவரோ), அவரே அல்லாஹ்விடத்தில் நிச்சயமாக மிகக் கண்ணியமானவர்..."

— அல்குர்ஆன் (சூரத்துல் ஹுஜுராத்: 13)

ஆனால், இன்றைய உலக எதார்த்தத்தை நாம் அறிவுசார் தளத்தில் உற்றுநோக்கினால், மனிதர்களுக்கு இடையே கல்வி ரீதியாகவும், பொருளாதார ரீதியாகவும் பெரும் ஏற்றத்தாழ்வுகள் நிலவுவதைக் காண முடிகிறது. சமுதாயத்தின் ஒரு சாரார் கல்வியிலும் செல்வத்திலும் உச்சத்தில் இருக்க, மறுசாராரோ அறியாமையிலும் வறுமையிலும் உழல்கிறார்கள். இந்தச் சமநிலையின்மையைக் களைந்து, ஓர் ஆரோக்கியமான சமூகக் கட்டமைப்பை உருவாக்க வேண்டும் என்பதே இறைவனின் பெருவிருப்பமாகும்.

சமுதாயத்தில் ஒருவருக்குக் கல்வி அறிவு அதிகமாக இருக்கிறது என்றால், அவர் அந்த அறிவைத் தனக்குள்ளேயே முடக்கி வைக்கக் கூடாது. மாறாக, கல்வி மறுக்கப்பட்ட பிற சாமானிய மக்களுக்கு அதனைப் புகட்ட வேண்டும்; அதன் மூலம் சமுதாயச் சீர்திருத்தத்தை முன்னெடுக்க வேண்டும் என்பதே அதன் நோக்கமாகும். அதேபோல், செல்வ வளம் ஒருவருக்கு அதிகமாக வழங்கப்பட்டிருக்கிறது என்றால், அது அவருடைய தனிப்பட்ட சொத்து மட்டுமல்ல; அதில் ஏழைகளின் உரிமையும் கலந்திருக்கிறது. இஸ்லாம் வகுத்துத் தந்துள்ள 'ஜகாத்' (கட்டாயத் தர்மம்) மற்றும் சமூகக் கொடைகளின் வழியே, அந்தப் பொருளாதாரத்தை இல்லாதவர்களுக்குப் பகிர்ந்து அளிக்க வேண்டும்.

கல்வியும் பொருளாதாரமும் ஒரு சிலரின் கைகளில் மட்டுமே தேங்கிக் கிடக்காமல், சமுதாயத்தின் அனைத்துத் தரப்பு மக்களுக்கும் சமமாகச் சென்றடைய வேண்டும்; அப்போதுதான் அது ஓர் ஆரோக்கியமான, நீதியான சமுதாயமாக மலர முடியும் என்பதைப் புனித அல்குர்ஆன் பின்வரும் உன்னத விதிமுறையின் மூலம் தெளிவுபடுத்துகிறது:

"...அச்செல்வம் உங்களிலுள்ள செல்வந்தர்களுக்குள்ளேயே சுற்றிக் கொண்டிருக்கக் கூடிய ஒன்றாக ஆகிவிடாதிருப்பதற்காக (இறைவன் இதனை விதியாக்கினான்)..."

— அல்குர்ஆன் (சூரத்துல் ஹஷ்ர்: 7)

எனவே, ஆதி வேரால் நாம் அனைவரும் ஒன்றே என்ற தத்துவத்தை உணர்ந்து, நமக்குள்ளே நிலவும் கல்வி மற்றும் பொருளாதார ஏற்றத்தாழ்வுகளைக் கூட்டு முயற்சியால் களைவதே ஓர் அறிவுசார் சமுதாயத்தின் முதன்மைப் பணியாகும்.

மனிதர்களை வெவ்வேறு இனங்களாகவும் மொழியினராகவும் இறைவன் ஆக்கியது பரஸ்பரம் அடையாளம் காண்பதற்கே அன்றி, ஒருவரையொருவர் ஒடுக்குவதற்கோ தாழ்த்துவதற்கோ அல்ல. சமுதாயத்தில் கல்வி மற்றும் பொருளாதார ரீதியாக ஏதேனும் ஏற்றத்தாழ்வுகள் காணப்பட்டால், அவை ஒரு சமுதாயத்தில் உள்ள செல்வ வளம் மிக்கவர்கள் மற்றும் அறிவுடையவர்கள், நலிவடைந்த பிற மக்களுக்குக் கரம்கொடுத்து உதவுவதற்காக ஏற்படுத்தப்பட்ட ஓர் உன்னதப் பரீட்சையேயாகும்.

அப்படியென்றால், மனிதர்களுக்கு இடையே உண்மையான உயர்வு தாழ்வு என்பது எதன் அடிப்படையில் தீர்மானிக்கப்படுகிறது? மார்க்க நெறிமுறைகளின்படி, ஒரு மனிதனுக்கும் இன்னொரு மனிதனுக்கும் இடையே ஏதேனும் தார்மீக வேறுபாடு இருக்குமாயின், அது அந்த மனிதன் கொண்டுள்ள இறைக்கொள்கையின் தூய்மையிலும், அவன் கடைப்பிடிக்கும் ஒழுக்க நெறிகளின் உன்னதத்திலும், அவனது இறையச்சத்திலும் மட்டுமே அடங்கியுள்ளது. இதனைத் தவிர, பிறப்பால் வரும் பிற அனைத்துப் புற வேறுபாடுகளும் மனிதர்களைப் பாகுபடுத்துவதற்கான கருவிகள் அல்ல என்று புனித அல்குர்ஆன் மிக ஆழமாகப் பிரகடனம் செய்கிறது:

"இறைநம்பிக்கை கொண்டவர்களே! ஒரு சமூகம் மற்றொரு சமூகத்தைப் பரிகாசம் செய்ய வேண்டாம்... உங்களில் எவரும் ஒருவரையொருவர் குறை கூற வேண்டாம்; இன்னும் (தீய) பட்டப் பெயர்களைக் கொண்டு ஒருவரையொருவர் அழைக்க வேண்டாம்..."

— அல்குர்ஆன் (சூரத்துல் ஹுஜுராத்: 11)

ஆனால், வரலாற்றின் பக்கங்களைப் புரட்டினால் மனிதன் தன் குறுகிய மனப்பான்மையின் காரணமாக, இறைவன் தந்த உன்னதப் பன்முகத்தன்மையை ஒடுக்குமுறைக்கான ஆயுதமாக மாற்றிய பேரவலத்தைக் காண முடியும். மனிதர்கள் தங்களின் உடல் நிறத்தாலும், பேசும் மொழியாலும், வசிக்கும் நிலப்பரப்பாலும், தங்களின் செல்வச் செருக்காலும் தங்களை உயர்ந்தவர்களாகவும் மற்றவர்களைத் தாழ்ந்தவர்களாகவும் கருதிக்கொண்டனர். "இந்த நிலத்தின் ஆதி குடிகள் நாங்களே, உங்களின் மூதாதையர்கள் பின்னரே வந்தனர்; எங்களின் மொழி உங்களுடையதை விடத் தொன்மையானது; எங்களின் செல்வம் மிக பிரம்மாண்டமானது" என்று மார்தட்டி, மனிதநேயத்தை முற்றிலும் சிதைத்தனர்.

குறிப்பாக, இந்தியத் துணைக்கண்டத்துச் சூழலை நாம் அறிவுசார் தளத்தில் பகுப்பாய்வு செய்ய வேண்டியது காலத்தின் கட்டாயமாகும். மானுட வரலாற்றின் தொடக்க காலத்தில், மனிதர்கள் நாடோடிகளாக காடுகளிலும் மலைகளிலும் வேட்டையாடி வாழ்ந்து வந்தனர். பின்னர், அவர்கள் ஒரே நிலப்பரப்பில் தங்கி, விவசாயம் செய்து, ஒரு கூட்டுச் சமுதாயமாக வாழத் தொடங்கினர். அவ்வாறு வாழும்போது, சமுதாயத்தின் அன்றாடத் தேவைகளை நிறைவு செய்வதற்காகத் தங்களுக்குள்ளேயே வேலைகளைப் பகிர்ந்து கொண்டனர். ஒரு குழுவினர் வேட்டையாட, மற்றொரு குழுவினர் விவசாயம் செய்ய, பிறிதொரு குழுவினர் நெசவுத் தொழில் செய்ய எனச் சமுதாயக் கூட்டு ஒத்துழைப்பிற்காகவே தொழில்கள் பிரிக்கப்பட்டன.

காலப்போக்கில், ஒரு விவசாயி தன் மகனுக்கு விவசாயத்தின் நுணுக்கங்களைக் கற்றுத்தர, அது தகப்பன் வழிப் பிள்ளைக்கு வரக்கூடிய ஒரு பாரம்பரியத் தொழில் கல்வியாக மாறியது. சமுதாயத்தின் இயக்கத்திற்குத் தேவையான இத்தகைய கூட்டு முயற்சி மற்றும் தொழில் பகிர்வை, பிற்காலத்தில் மனிதன் தன் சுயநலத்தால் வர்ணக் கோட்பாடாகவும், சாதிய அமைப்பாகவும் மாற்றித் திரித்துவிட்டான். "இவன் பரம்பரையாகச் செருப்பு தைப்பவன், இவன் பரம்பரையாக வேட்டையாடுபவன், இவன் பரம்பரையாக விவசாயம் செய்பவன்" என மனிதர்களைப் பிறப்பின் அடிப்படையில் முத்திரை குத்தி, சமுதாயத்தில் பெரும் ஏற்றத்தாழ்வை உருவாக்கினர். இந்த அநீதியான உள்கட்டமைப்பிற்குப் போலி மதச்சாயல்களும், சுயநல அரசியல் சாயல்களும் பூசப்பட்டன. இதன் மூலம், மேல்மட்டத்தில் தங்களை நிலைநிறுத்திக் கொண்ட ஒரு சில ஆதிக்கச் சக்திகள், கீழ்மட்டத்தில் ஒடுக்கப்பட்ட உழைக்கும் மக்களின் பொருளாதாரத்தையும் உழைப்பையும் மிக வஞ்சகமாகக் கொடூரமாகச் சுரண்டித் தின்றனர்.

மானுடவியல் மற்றும் தொல்பொருள் ஆராய்ச்சித் தரவுகளும், இந்தச் சாதியக் கட்டமைப்பு என்பது மனித உழைப்பைச் சுரண்டுவதற்காகப் பிற்காலத்தில் செயற்கையாக உருவாக்கப்பட்ட ஓர் அநீதியான முறையே என்பதைத் தெள்ளத்தெளிவாக நிரூபிக்கின்றன. உண்மையில், மனிதன் காடுகளிலே அலைந்து திரிந்த காட்டுமிராண்டித் தனத்திலிருந்து, அவனது வாழ்வியல் தரத்தை மேம்படுத்தி, ஆடை நெய்யக் கற்றுத் தந்து, அவனது மானத்தை மறைக்கச் செய்து, இரும்பை இறக்கித் தந்து, கற்றுக் கொடுத்துப் படிப்படியாக உயர்த்தியது எல்லாம் வல்ல இறைவனே ஆகும். இரும்பு மற்றும் ஆடை நெசவு போன்ற வாழ்வியல் அருட்கொடைகளைப் பற்றிப் புனித அல்குர்ஆன் இவ்வாறு குறிப்பிடுகிறது:

"...இன்னும் நாம் இரும்பை இறக்கினோம்; அதில் கடுமையான போர்த் திறனும், மனிதர்களுக்குப் பல பயன்களும் உள்ளன..."

– அல்குர்ஆன் (சூரத்துல் ஹதீத்: 25)

"ஆதமுடைய மக்களே! நிச்சயமாக நாம் உங்களுக்கு உங்களுடைய மானத்தை மறைக்கக்கூடிய ஆடையையும், அலங்கார ஆடையையும் அருளியுள்ளோம்; எனினும் இறையச்சம் என்னும் ஆடையே (அனைத்தையும் விட) மிக மேலானது..."

– அல்குர்ஆன் (சூரத்துல் அஃராஃப்: 26)

இறைவன் மனிதனை இவ்வாறெல்லாம் கண்ணியப்படுத்தியிருக்க, மனிதனோ சாதியக் கொடுமைகளின் மூலம் சக மனிதர்களை மிருகங்களை விடக் கேவலமாக நடத்தும் அட்டூழியங்களை இந்தியத் துணைக்கண்டத்தில் அரங்கேற்றினான். இத்தகைய சாதிய மற்றும் பிறப்பால் வரும் அனைத்து ஏற்றத்தாழ்வுகளையும் வேரோடு களைந்தெறியும் ஒரு புரட்சிகர மார்க்கமாகவே இஸ்லாம் திகழ்கிறது. பிறப்பால், நிறத்தால், கல்வியால், பொருளாதாரத்தால் மனிதர்களிடையே எவ்விதப் பாகுபாடும் இருக்கக் கூடாது என்றும், அனைவருக்கும் கல்வியும் பொருளாதாரமும் சமமாகச் சென்றடைய வேண்டும் என்ற சமத்துவத் தாற்பரியத்தையுமே இஸ்லாம் போதிக்கிறது.

நமது இந்தியத் திருநாடு, பன்முகத் தன்மைகளைக் கொண்ட ஒரு மதச்சார்பற்ற நாடாகும். இங்கு நிலவும் சாதிய ஏற்றத்தாழ்வுகளைக் களைந்து, ஒடுக்கப்பட்ட மற்றும் பிற்படுத்தப்பட்ட மக்கள் கல்வி மற்றும் பொருளாதாரத் தளங்களில் முன்னேற வேண்டும் என்ற உயரிய நோக்கில், இந்திய அரசியல் சாசனச் சட்டம் 'இட ஒதுக்கீடு' போன்ற உன்னதச் சலுகைகளை வழங்கி, அனைவருக்கும் சமத்துவத்தை நிலைநாட்ட முயல்கிறது. இது ஒரு வகையில், செல்வமும் கல்வியும் ஒரு சிலரின் கைகளில் மட்டுமே தேங்கிவிடக் கூடாது என்ற மார்க்கத்தின் தத்துவத்தோடு ஒத்துப் போகும் சட்டப் பூர்வ முயற்சியாகும்.

இருப்பினும், நாம் இங்குக் கவனிக்க வேண்டிய மிக விசித்திரமான, அதே சமயம் வேதனைக்குரிய ஒரு நிழல் எதார்த்தம் உள்ளது. சாதிய வேறுபாடுகளைத் துடைத்தெறிய வந்த மார்க்கத்தைப் பின்பற்றுவதாகக் கூறிக்கொள்ளும் இந்திய இஸ்லாமியச் சமுதாயத்திற்குள்ளும், இன்று பல்வேறு மாநிலங்களில் ஏதோ ஒரு வடிவில் சாதிய மற்றும் உள்கட்டமைப்பு வேறுபாடுகள் நிலவுவதைக் காண முடிகிறது. இந்த வேறுபாடுகள் அவர்களின் மூதாதையர்கள் செய்த தொழில் முறையினாலோ அல்லது அவர்களின் வழித்தோன்றல்களின் பின்னணியினாலோ பிரிக்கப்பட்டு, பல்வேறு பெயர்களில் சாதியச் சாயல் பூசப்பட்டுள்ளது.

இன்றைய இந்திய இஸ்லாமியப் பன்முக அமைப்பை ஆராய்ந்தால், அதில் பல பிரிவுகள் மறைமுகமாகக் கட்டமைக்கப்பட்டுள்ளதை அறியலாம்:

அரபு மற்றும் பிற நாடுகளிலிருந்து பல நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்பு இந்தியத் துணைக்கண்டத்திற்கு இடம் பெயர்ந்து வந்து குடியேறியவர்களின் வழித்தோன்றல்கள்.

இந்தியத் துணைக்கண்டத்திலேயே பிறந்து, பிற மதச் சூழலில் வாழ்ந்து, பின்னர் இஸ்லாத்தின் சமத்துவக் கொள்கையினால் ஈர்க்கப்பட்டு இஸ்லாத்தைத் தழுவியவர்களின் வழித்தோன்றல்கள்.

இடம் பெயர்ந்து வந்தவர்களுக்கும், இங்கு வாழ்ந்தவர்களுக்கும் இடையே ஏற்பட்ட உன்னதக் கலப்பின் மூலம் உருவான வழித்தோன்றல்கள்.

துரதிர்ஷ்டவசமாக, இத்தகைய வரலாற்றுப் பின்னணிகளை அடிப்படையாகக் கொண்டு, தங்களுக்குள்ளேயே உயர்வு தாழ்வுகளைக் கற்பித்துக் கொள்ளும் ஒரு மறைமுகப் போக்கு ஆங்காங்கே நிலவுகிறது. ஆனால், ஒரு சாதாரணச் சாமானிய இந்திய இஸ்லாமியனிடம் இதுகுறித்துக் கேட்டால், அவன் தங்களுக்குள் சாதி வேறுபாடுகள் எதுவும் இல்லை என்றே மட்டற்ற மிதப்போடு கூறுவான். குறிப்பாக, தென்னிந்தியாவில் வாழும் இஸ்லாமியர்கள் தங்களுக்குள் நிலவும் சமூக இணக்கமான சூழலைக் கொண்டு, சாதிய ஏற்றத்தாழ்வுகள் சமுதாயத்தில் இல்லை என்று நினைத்துக் கொள்கிறார்கள். ஆனால், வட இந்திய இஸ்லாமியச் சமுதாயத்தில் நிலவும் உள்கட்டமைப்பு மற்றும் சாதியப் பிரிவினைகளின் கொடூர எதார்த்தம் தென்னிந்திய சாமானிய இஸ்லாமியர்களுக்குப் புரிவதில்லை. அதேபோல், தென்னிந்தியச் சூழலின் இயல்பும் அவர்களுக்கு எட்டுவதில்லை.

பரவலாகப் பலராலும் அறியப்படாத, இன்னும் ஆழமாக விவாதிக்கப்படாத பேரெதார்த்த உண்மையை ஓர் எழுத்தாளனாக இந்த நூல் உங்களின் முன் வைக்கிறது. இஸ்லாமியச் சமுதாயத்தில் மார்க்க ரீதியாகச் சாதி இல்லாவிட்டாலும், நடைமுறையில் பல்வேறு மாநிலங்களில் வாழும் இஸ்லாமியர்களுக்கு இடையே இந்தச் சாதியப் பட்டப் பெயர்களும், மூதாதையர்களின் தொழில் சார்ந்த உள்கட்டமைப்புப் பிரிவுகளும் ஒரு பெரும் ஏற்றத்தாழ்வையும், கூட்டு ஒற்றுமையற்ற நிலையையும் தங்களுக்குள்ளேயே உருவாக்கிக் கொண்டுதான் இருக்கின்றன.

சமுதாயத்தின் இத்தகைய மறைமுகப் பலவீனங்களை நாம் இனம் பிரித்து அறியாதவரை, ஒட்டுமொத்த இந்திய இஸ்லாமியச் சமுதாயத்தின் கூட்டு ஒற்றுமை என்பது வெறும் எட்டாக்கனியே ஆகும்.

வறண்ட அந்த மரணப் பள்ளத்தாக்கின் வளைவுகளையும், அதில் மடிந்து வீழ்ந்த சாமானியர்களின் உடல்களையும் கடந்து, நாமும் வாசகரும் இன்னும் ஆழமாக முன்னேறிப் பயணிக்கின்றோம்.

ஒவ்வொரு அடியிலும் மனித மனங்களின் சுயநலமும், நயவஞ்சகமும் நம்மை அச்சுறுத்திக் கொண்டிருக்க, திடீரென அந்தப் பள்ளத்தாக்கின் நடுவே ஒரு பிரம்மாண்டமான வெண்கல் தரை தென்படுகின்றது. அந்த வெண்கல் தரையின் நடுவே எழிலுற அமைந்து நிற்கின்றது ஒரு மாபெரும் வழிபாட்டுத் தலம்.

அங்கே நிலவும் அமைதியும் பேரொளியும் நம்மை வியப்பிலாழ்த்துகின்றன. குன்றின் மேல் அம்புகளோடு நிற்கும் வீரர்களின் அச்சுறுத்தல் அங்கே சற்றும் இல்லை. அந்த வெண்கல் தரையில் கால் பதித்தவுடன், மனிதர்களுக்கிடையே இருந்த சகலவிதமான அச்சங்களும், குரோதங்களும் மறைந்துபோவதைக் காண்கின்றோம்.

அங்கே, வம்சாவளிப் பெருமை பேசும் செல்வந்தர்களும் (அஷ்ரஃப்), நெசவும் தையலும் செய்யும் எளிய கைவினைஞர்களும் (அஜ்லஃப்), சமூகத்தின் விளிம்பு நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டுத் துப்புரவுத் தொழில் செய்யும் ஒடுக்கப்பட்ட மனிதர்களும் (அர்ஸால்) என அனைவரும் எவ்விதப் பாகுபாடுமின்றித் தோளோடு தோள் உரசி நிற்கின்றார்கள். அவர்கள் ஒரே திசை நோக்கிச் சிரம் சாய்த்து, தங்களை வீழ்த்த நினைக்கும் உலகியலின் சகல கொடூரங்களுக்கும் அப்பால், இறைவனின் முன்னிலையில் தங்களை முழுமையாக ஒப்படைக்கின்றார்கள்.

அச்சமயம், அந்த வெண்கல் தரையில் பொழியப்படும் ஆன்மீகப் பேரொளியை உற்று நோக்கும் வாசகர் நம்மை நோக்கி, "சகோதரரே! இதோ பாருங்கள்! இந்தத் தார்மீகச் சமத்துவத்தைத்தானே நாம் தேடி அலைந்தோம்? இஸ்லாத்தின் ஆன்மா இங்கு எவ்வளவு அழகாகப் பிரதிபலிக்கின்றது!" என்று பரவசத்தோடு கேட்கின்றார்.

நான் வாசகரின் முகத்தைப் பார்த்து மெலிதாகப் புன்னகைக்கின்றேன். ஆனால், அது மகிழ்ச்சியின் வெளிப்பாடு அல்ல; மாறாக, நெஞ்சில் தங்கியிருக்கும் ஒரு தீரா வலியின் சாம்பல் பூத்த புன்னகை.

"அன்பான வாசகரே! அவசரப்பட்டு முடிவுக்கு வந்துவிடாதீர்கள். இங்குக் காணப்படும் இந்த உன்னதமான சமத்துவம் என்பது வெறும் 'வழிபாட்டுச் சடங்கு' என்ற எல்லைக்குள்ளேயே சிறைபிடிக்கப்பட்டுள்ளது. இத்தெய்வீகத் தொழுகை முடிந்து, இந்த வெண்கல் தரையைக் கடந்து அவர்கள் வெளியேறும் அந்த நொடியில் என்ன நடக்கின்றது என்பதை இன்னும் கூர்மையாகக் கவனியுங்கள்" என்கின்றேன்.

தொழுகை நிறைவுற்று, மக்கள் அந்த ஆலயத்தின் வாசலைக் கடக்கின்றார்கள். அடுத்த கணமே, அந்த மாயாஜாலச் சமத்துவம் காற்றில் கரைந்து போகின்றது.

ஒரே அணியில் நின்று சிரம் சாய்த்த மனிதர்கள், பள்ளிவாசலின் வாசலுக்கு வெளியே வந்தவுடன் தங்களின் பழைய சாதியக் குப்பாயங்களை மீண்டும் மிகக் கவனத்தோடு அணிந்துகொள்கின்றார்கள். தோளோடு தோள் நின்ற தோழமை, இப்போது தூரத்து அந்நியமாக மாறுகின்றது.

குறிப்பாக, இவர்களது வாழ்வியல் தளத்தில் மிக முக்கியமான 'திருமணப் பந்தம்' என்று வரும்போது, இந்தச் சமத்துவம் என்னும் உன்னதக் கோட்பாடு முழுமையாகத் தூக்கிலிடப்படுகின்றது.

தங்களை உயர்குடியினர் (அஷ்ரஃப்) என்று பிரகடனப்படுத்திக் கொள்ளும் மனிதர்கள், "நாங்கள் தூய அரேபிய, பாரசீக, முகலாய வம்சாவழிகள்" என்ற போலிப் பெருமிதத்தோடு தங்களின் வம்சத் தூய்மைக்கு வேலி அமைத்துக் கொள்கின்றார்கள். ஆனால், சமத்துவம் கிடைக்கும் என்ற பெரும் நம்பிக்கையோடு இஸ்லாத்தைத் தழுவிய அர்ஸால் மக்களோ, இன்றும் திருமண உறவுகளில் தீண்டத்தகாதவர்களாகவே புறக்கணிக்கப்படுகின்றார்கள்.

அப்போது வாசகர் திகைப்புடன் நம்மிடம் கேட்கின்றார்:

"ஏன் இந்த முரண்பாடு? கல்வியிலும் பொருளாதாரத்திலும் தங்களை மேம்படுத்திக் கொண்டு, அஷ்ரஃப் பிரிவினரின் அதே சமநிலைக்கு ஒரு அர்ஸால் நபர் உயர்ந்துவிட்டால், அவர்கள் இவரைத் திருமண உறவு வழியே தங்களின் குடும்பத்திற்குள் ஏற்றுக்கொள்வார்களா?"

இந்தக் கேள்வி, சமுதாயத்தின் புரையோடிப் போயிருக்கும் நயவஞ்சகத் தன்மையின் அடிவேரைக் கிள்ளுகின்றது.

இதற்கான எதார்த்தமான விடை என்னவெனில்: அவர்கள் ஒருபோதும் ஏற்றுக்கொள்வதில்லை!

அர்ஸால் சமூகத்தைச் சேர்ந்த ஒரு நபர் கல்வி அறிவாளியாகவோ, பெரும் செல்வந்தராகவோ தன்னைத் தகுதிப்படுத்திக் கொண்டு அஷ்ரஃப் சமூகத்தின் பொருளாதாரத் தரத்திற்கு நிகராக உயர்ந்தாலும், அஷ்ரஃப் சமுதாயத்தின் அகந்தை மனப்பான்மை அவரைத் தழுவிக் கொள்ள மறுக்கின்றது. அங்கே "பொருளாதாரச் சமநிலை" எட்டப்பட்டாலும், "பிறப்பின் அடிப்படையிலான வம்சத் தூய்மை" என்ற போலிப் பெருமை குறுக்கே நிற்கின்றது. "அவர் எவ்வளவு பெரிய மேதையாக இருந்தாலும், அவரது பூர்வீக இனம் அதுதானே..." என்று இகழும் ஆதிக்கப் புத்தி இன்றும் பலரிடம் மேலோங்கியுள்ளது.

உயர்ந்த ஒழுக்கமும், மார்க்க அறிவும் உடைய பெண்ணையோ மாப்பிள்ளையையோ தேர்ந்தெடுப்பதே இஸ்லாத்தின் நெறிமுறை எனத் தெரிந்திருந்தும், வம்சாவளிப் பெருமையே அங்கு முதன்மை அளவுகோலாக மாற்றப்படுகின்றது.

அப்படியென்றால், இதன் மறுபக்கத்தைக் காண்போம்.

தங்களை அஷ்ரஃப் என்று கூறிக் கொள்ளும் ஒரு குடும்பம், காலப்போக்கில் கல்வியிலும் பொருளாதாரத்திலும் முற்றிலும் வீழ்ந்து, சமுதாயத்தின் ஆகக் கீழ்நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டு வறுமையில் உழல்கின்றது என்று வைத்துக்கொள்வோம். அவர்கள் தங்களின் வறுமை நிலையை உணர்ந்து, நடுத்தர வர்க்கத்தைச் சேர்ந்த அஜ்லஃப் அல்லது விளிம்பு நிலை அர்ஸால் குடும்பத்தில் உள்ள தகுதியான வரன்களோடு திருமண உறவு வைத்துக் கொள்ள முன்வருவார்களா?

இல்லை! அவர்கள் வறுமையின் பிடியில் வளைந்தாலும், சாதியச் செருக்கின் நிமிர்வை மட்டும் விட்டுக்கொடுக்க மறுக்கின்றார்கள்!

தங்களின் இல்லங்களில் அடுப்பு எரியாத ஏழ்மையிலும், "நாங்கள் சையதுகள்; நாங்கள் ஷேக்குகள்; எங்களின் இரத்தத் தூய்மை என்னவென்று எங்களுக்குத் தெரியும்" என்று கூறி, வறுமையிலும் சாதியப் பெருமையையே தழுவிக்கொண்டு நிற்பார்கள். இஸ்லாமியச் சட்டவியலில் (ஃபிக்ஹ்) கூறப்பட்டுள்ள 'கஃப்' (சமத்தகுதி) என்ற உன்னதமான கருத்தாக்கத்தை, இவர்கள் தங்களின் சுயநல வம்சாவளிப் பாதுகாப்புக்காகத் தவறாக வியாக்கியானம் செய்து கொள்கின்றார்கள். பொருளாதாரத்தில் தாழ்ந்தாலும், தங்களை விடக் கீழ்நிலையில் உள்ள பூர்வகுடி முஸ்லிம் சமூகங்களைச் சார்ந்த பெரும் பணக்கார வரன்களையும் கூட, தங்களின் "கௌரவக் குறைச்சல்" என்று கருதி நிராகரிக்கும் அவல நிலையே இன்று நடைமுறையில் அரங்கேறி வருகின்றது.

இத்தகைய சமூகச் சீரழிவை, சமுதாயத்தில் புரையோடிப் போயிருக்கும் இந்த நயவஞ்சகத் தன்மையை நாம் வெறும் வாய்மொழிச் சான்றுகளாக மட்டும் கடந்துவிட முடியாது. இன்றைய நவீன தொழில்நுட்ப யுகத்திலும் கூட, முஸ்லிம்களுக்கான திருமண இணையதளங்களை உற்றுநோக்கினால், அங்கே "சையத் மட்டுமே தொடர்பு கொள்ளவும்", "பதான் வம்சம் மட்டுமே தகுதியானது" என்று பகிரங்கமாகச் சாதிப் பெயர்களோடு விளம்பரம் செய்யப்படுவதை நாம் காண்கிறோம்.

மதச் சொற்பொழிவுகளில் சமத்துவப் பேரொளி வீசும் மார்க்க அறிஞர்கள் பலரும், இந்தச் சாதிய ஏற்றத்தாழ்வுகளைக் கண்டித்துப் பிரசாரம் செய்யாமல் மௌனம் காக்கின்றார்கள். ஏனெனில், அந்த மார்க்க அறிஞர்களில் பெரும்பாலானோரும் தங்களை அஷ்ரஃப் என்று அடையாளப்படுத்திக் கொள்ளும் வம்சாவளியைச் சார்ந்தவர்களாகவே இருக்கின்றார்கள்!

இறைவன் தன் இறுதி வேதமான **அல்குர்ஆனில் (49:13)** மிகத் தெளிவாகப் பிரகடனப்படுத்துகிறான்:

"மனிதர்களே! உங்களை நாம் ஒரே ஆண், பெண்ணிலிருந்தே படைத்தோம்; பின்னர் உங்களை நீங்கள் ஒருவரையொருவர் அறிந்து கொள்வதற்காக இனங்களாகவும், கோத்திரங்களாகவும் ஆக்கினோம். உங்களில் எவர் அதிக இறையச்சம் உடையவரோ, அவரே இறைவனிடத்தில் மிகச் சிறந்தவர்."

மேலும், நபிகள் நாயகம் (ஸல்) அவர்கள் தங்களின் இறுதிப் பேருரையில், பிறப்பு வழிப் பாகுபாட்டை முற்றிலுமாக ஒழித்துக் கட்டிய வரலாற்றுப் பதிவும் நம்மிடம் உண்டு.

அப்படியிருக்க, இறைவனின் வரம்புகளையும், இறைத்தூதரின் வழிகாட்டுதலையும் புறந்தள்ளிவிட்டு, இந்தியத் துணைக்கண்டத்தின் கலாச்சாரத் தாக்கத்தினாலும், சுயநல அரசியல் முனாஃபிக்குகளின் உந்துதலாலும் சமுதாயத்திற்குள் இந்தச் சாதிய விஷத்தைப் புகுத்தியிருப்பது மார்க்கத்திற்குச் செய்யும் ஆகப்பெரிய துரோகமாகும்.

அன்பான வாசகரே! இத்தகைய போலியான சாதியக் கட்டமைப்பைக் கொண்டு சமுதாயத்தைப் பிரித்தாளும் இந்த நயவஞ்சக அஷ்ரஃப் மேலாதிக்கவாதிகளுக்கு நாம் விடுக்க வேண்டிய இறுதி எச்சரிக்கை இதுதான்:

"வழிபாட்டுத் தலங்களில் மட்டும் சமத்துவம் பேசிவிட்டு, வாழ்வியல் உறவுகளில் தீண்டாமையைக் கடைப்பிடிக்கும் உங்களது போலித்தனம் மிக அற்பமானது! வம்சாவளித் தூய்மை என்ற பெயரில் நீங்கள் கட்டி எழுப்பியுள்ள இந்தச் சாதிக்கோட்டைகள், இஸ்லாத்தின் ஆன்மாவிற்கு முற்றிலும் முரணானவை. இறைவனின் இயற்கை மார்க்கமான இஸ்லாத்தில் இருந்துகொண்டு, பிறப்பின் அடிப்படையில் மனிதர்களைப் பிரிக்கும் உங்களது அறியாமை அகந்தை, உங்களை நரகத்தின் படுகுழிக்கே இட்டுச் செல்லும். காலம் கடந்து எடுக்கும் முடிவுகள் வீணானவையே. எனவே, போலிப் பெருமைகளைத் துறந்து, உண்மையான சமத்துவத்தை உங்கள் இல்லங்களிலும், திருமண உறவுகளிலும் நடைமுறைப்படுத்துங்கள்! இல்லையெனில், இந்த மரணப் பள்ளத்தாக்கின் கொடூர விதிகளுக்கு முன்பாக நீங்களும் ஒருநாள் வீழ்வது திண்ணம்!"

பகுதி 3: அறிவுசார் ஆயுதமும், மண்ணின் மைந்தர்களின் அதிகாரமும்

நாமும் வாசகரும் அந்தப் பிரம்மாண்டமான வெண்கல் தரையைக் கடந்து, அதன் எல்லையில் நின்று கொண்டிருக்கிறோம். அங்கு நிலவிய தற்காலிக வழிபாட்டுச் சமத்துவம் கலைந்து, மனிதர்கள் தங்களின் பழைய சாதியக் குப்பாயங்களை மீண்டும் அணிந்துகொண்டு, வம்சாவளிப் பெருமையோடு தத்தமது பிரிவுகளுக்குள் சுருங்குவதை வேதனையோடு உற்றுநோக்குகிறோம்.

திடீரென, அந்தப் பள்ளத்தாக்கின் வளிமண்டலம் மாறுகிறது. மேலே மலைக்குன்றின் உச்சியில் இருக்கும் வீரர்கள் தங்களின் விற்களை இன்னும் பலமாக வளைத்து, அம்புகளின் முனைகளை மேலும் கூர்மையாக்குகிறார்கள். கீழே பாதையில் செல்லும் மனிதர்களுக்குள் இன்னும் பெரிய பதற்றமும் குழப்பமும் நிலவுகிறது.

அப்போது வாசகர் நம்மை நோக்கி, "சகோதரரே! நமது சமுதாயத்திற்குள் இருக்கும் இந்த உள்முரண்பாடுகளும் சாதியப் பிரிவுகளுமே நம்மை இவ்வளவு பலவீனமாக மாற்றியிருக்கிறது என்பதை நான் ஒப்புக்கொள்கிறேன். ஆனால், இந்த மரணப் பாதையை நாம் எப்படித்தான் கடப்பது? நம்மை நோக்கிப் பாயும் இந்த அதிகார வர்க்கத்தின் அம்புகளிலிருந்து தப்பிக்க நம்மிடம் இருக்கும் கேடயம் என்ன?" என்று தவிப்போடு கேட்கிறார்.

நான் வாசகரின் தோள்களைத் தொட்டு, அந்த மலைக்குன்றின் உச்சியை நோக்கி விரல் காட்டுகிறேன்.

"அன்பான வாசகரே! மேலே பாருங்கள். அந்த வீரர்கள் ஏன் இவ்வளவு தைரியமாக நம்மை நோக்கி அம்புகளைக் குறிவைக்கிறார்கள்? ஏனெனில், அவர்களிடம் 'ஆயுதமும் அதிகாரமும்' இருக்கிறது. நாம் கீழே பாதையில் வெறும் ஆட்டுமந்தைகளைப் போலச் சுயசிந்தனையின்றி, ஒருவரோடு ஒருவர் சண்டையிட்டுக்கொண்டு, வெறும் பிரார்த்தனைகளை மட்டுமே ஓதிக்கொண்டு நகர்வதால், நாம் அவர்களுக்கு மிக எளிய இலக்காகத் தெரிகிறோம்."

"அப்படியென்றால், நாமும் விற்களையும் அம்புகளையும் ஏந்தி அவர்களோடு போரிட வேண்டுமா?" என்று வாசகர் கேட்கிறார்.

"இல்லை! அது இன்னும் பேரழிவிற்கே வழிவகுக்கும். நாம் ஏந்த வேண்டிய ஆயுதம் இரும்பாலான அம்புகள் அல்ல; மாறாக, அது 'அறிவுசார் கல்வியும், திட்டமிடப்பட்ட பொருளாதார ஆளுமையும், மண்ணின் மைந்தர்களுக்கான அரசியல் முதிர்ச்சியும்' ஆகும்."

நம் சமுதாயம் இன்று சந்திக்கும் மிகப்பெரிய வீழ்ச்சிக்குக் காரணம், நாம் காலத்தின் ஓட்டத்தை உணரத் தவறியதே ஆகும். முன்னுரையில் நாம் கண்ட ஓட்டோமான் சாம்ராஜ்யத்தின் வீழ்ச்சியை இங்கே மீண்டும் நினைவுகூருங்கள். அவர்கள் சமகால உலக மாற்றங்களுக்கும், புதிய தொழில்நுட்பங்களுக்கும் ஏற்பக் காலம் கடந்து மாற முயன்றதால்தான் வீழ்ந்தார்கள்.

இன்றைய இந்திய இஸ்லாமியச் சமுதாயமும் அதே வரலாற்றுத் தவறைத்தான் செய்து கொண்டிருக்கிறது. கல்வி என்பது வெறும் பிழைப்பிற்கான ஒரு கருவி என்று மட்டுமே நாம் சுருக்கிப் பார்த்துவிட்டோம். நம் பிள்ளைகளைப் பள்ளிகளுக்கும் கல்லூரிகளுக்கும் அனுப்புகிறோம், ஆனால் அவர்களை வெறும் 'வேலை தேடுபவர்களாகவே' உருவாக்குகிறோமே தவிர, 'வேலை வழங்குபவர்களாகவும்' , 'கொள்கை முடிவுகளை எடுக்கும் அதிகாரப் பொறுப்புகளில் அமருபவர்களாகவும்' உருவாக்கத் தவறிவிடுகிறோம்.

அதிகார வர்க்கம் நமக்கு வகுக்கும் மறைமுக விதிகளையும் சட்டங்களையும் நாம் அறிவுப்பூர்வமாக செய்ய வேண்டும் என்றால், நாமும் அந்த அதிகார அமைப்பிற்குள் நுழைந்து, ஆளுமை செலுத்த வேண்டும். கல்வித் துறையிலும், ஊடகத் துறையிலும், சட்டத் துறையிலும், அரசு நிர்வாகத் துறையிலும் நமது பிரதிநிதித்துவம் வலுவாக இல்லாதவரை, நாம் எப்போதும் பிறர் போடும் விதிகளுக்குக் கட்டுப்பட்டுப் பயந்து வாழும் பயணிகளாகவே இருக்க நேரிடும்.

அதேபோல், பொருளாதாரத் தளத்திலும் நமது அணுகுமுறை மாற வேண்டும். செல்வம் ஒரு சிலரின் கைகளில் மட்டுமே தேங்கிக் கிடக்காமல், சமுதாயத்தின் விளிம்பு நிலை அர்ஸால் மக்கள் வரை பரவ வேண்டும் என்ற குர்ஆனின் உன்னத விதியை (59:7) நாம் பகுதி 2-ல் கண்டோம். ஆனால், நடைமுறையில் நமது பொருளாதாரம் திட்டமிடப்படாததாகவும், தொலைநோக்குப் பார்வையற்றதாகவுமே இருக்கிறது.

இறைவன் தன் மறைநூலில் கூறுகிறான்:

"மேலும், மனிதனுக்கு அவன் முயன்றதைத் தவிர வேறொன்றும் இல்லை."

— அல்குர்ஆன் (சூரத்துந் நஜ்ம்: 39)

வெறும் உணர்ச்சிவசப்பட்ட முழக்கங்களோ, தற்காலிகப் போலித் தலைவர்களின் வாக்குறுதிகளோ நமக்கு விடிவைத் தராது. முறையான திட்டமிடல், உலகியல் உழைப்பு, மற்றும் அறிவுசார் கல்வி ஆகியவற்றின் மூலமே நாம் நமது நிலையை உயர்த்திக்கொள்ள முடியும். நபிகளார் உரைத்தவாறு, "முதலில் ஒட்டகத்தைக் கட்டு; பின்பு இறைவன் மீது தவக்குல் வை" என்ற போதனையே நமக்கான வழிகாட்டி.

"சகோதரரே! நீங்கள் சொல்வது போல் நாம் கல்வியிலும் பொருளாதாரத்திலும் ஆளுமை பெற்றுவிட்டாலும், தற்போதைய இந்திய அரசியல் சூழலில் ஒரு சிறுபான்மைச் சமூகம் தங்களை எவ்வாறு அரசியல் ரீதியாகத் தகவமைத்துக் கொள்ள வேண்டும்?" என்று வாசகர் கேட்கிறார்.

நான் தெளிந்த குரலில் பேசத் தொடங்குகிறேன்.

"அன்பான வாசகரே! இந்தியத் திருநாடு என்பது பன்முகத்தன்மைகளைக் கொண்ட ஒரு மதச்சார்பற்ற நாடு. இங்கு பெரும்பான்மையான மக்கள் பிற மதங்களைச் சார்ந்தவர்களாக இருக்கும்போது, இஸ்லாமியச் சாயல் பூசப்பட்ட தனித்த அரசியல் கட்சிகளைத் தொடங்குவதும், 'நாங்கள் இஸ்லாமியத் தலைவர்கள், உங்களைக் காப்பாற்றுகிறோம்' என்று கூறிக்கொண்டு வரும் மதவாதத் தலைவர்களின் பின்னால் ஓடுவதும் மிகப்பெரிய அரசியல் தற்கொலையாகும்.

அத்தகைய குறுகிய மதவாத அரசியல் கட்சிகள் மற்றும் தலைவர்களுக்கு ஒடுக்கப்பட்ட இஸ்லாமிய மக்கள் தங்களின் வாக்குரிமைகளை ஒருபோதும் வாரி வழங்கக் கூடாது. ஏனெனில், நாம் தனி அரசியல் கட்சியாகத் திரளும்போது, அது நம்மைச் சமூகத்திலிருந்து இன்னும் எளிதாகத் தனிமைப்படுத்திக் காட்டவே உதவும். அது ஆதிக்க அதிகார வர்க்கத்திற்குத் தங்களின் பெரும்பான்மை வாக்குகளைத் துருவப்படுத்த உதவும் ஒரு கருவியாக மாறி, நம்மை மேலும் ஒடுக்கவே வழிவகை செய்யும்.

மாறாக, நாம் செய்ய வேண்டியது என்ன?

ஒவ்வொரு மாநிலத்திலும் வாழும் இஸ்லாமிய மக்கள், தங்களின் மத அடையாளத்தை அரசியல் மேடைகளில் முன்னிறுத்துவதைத் தவிர்த்து, தங்களின் 'பிராந்திய, மொழி மற்றும் இன அடையாளத்தை' முன்னிறுத்த வேண்டும்.

உதாரணமாக, மகாராஷ்டிராவில் வாழும் ஒரு இஸ்லாமியர், தன்னை வெறும் இஸ்லாமியராக மட்டும் காட்டிக் கொள்ளாமல், 'மராத்திய மண்ணின் மைந்தனாக' மராத்திய மொழி பேசும் சமூகமாகத் தன்னை முன்னிறுத்த வேண்டும். தங்களின் பிராந்தியத்தில் மொழிப்பற்றையும், இனப்பற்றையும் அடிப்படையாகக் கொண்டு செயல்படும், தங்களை அரவணைக்கக் கூடிய மதச்சார்பற்ற பிராந்தியக் கட்சிகளோடு நமது சமுதாயம் ஒரு வலிமையான கூட்டணியை உருவாக்க வேண்டும்.

வெறுமனே அவர்களுக்கு வாக்களிப்பதோடு நின்றுவிடாமல், நமது சமுதாயத்தின் தகுதியான, நேர்மையான, மற்றும் படித்த ஆளுமைகளை அந்த மதச்சார்பற்ற பிராந்தியக் கட்சிகளுக்குள் அனுப்பி, அங்கே நமது உரிமைகளுக்கான முறையான பிரதிநிதித்துவத்தைக் கோர வேண்டும். அவர்களிடம் உரிமையோடு அதிகாரப் பகிர்வைக் கேட்டுப் பெற வேண்டும். இதன் மூலம், பெரும்பான்மைச் சமூகத்தைச் சேர்ந்த செல்வாக்குமிக்க, நேர்மையான தலைவர்களுடனும் மக்களுடனும் இணக்கமான உறவை நாம் பேண முடியும்."

"சகோதரரே! உங்களது உத்தி தமிழ்நாடு, கேரளா போன்ற மொழிப்பற்று மிக்க மாநிலங்களுக்குப் பொருந்தலாம். ஆனால், சாதிய வன்மமும் மதப் பிளவுகளும் ஆழமாக வேரூன்றியுள்ள பீகார் மற்றும் உத்தரப் பிரதேசம் போன்ற வட மாநிலங்களில் இது எப்படிச் சாத்தியமாகும்?" என்று வாசகர் தர்க்கரீதியாக ஒரு கேள்வியைத் தொடுக்கிறார்.

நான் புன்னகைத்து ஒரு சிறந்த உவமையைக் கூறுகிறேன்.

"வாசகரே! வானம் பொய்த்து, மழையற்று, முற்றிலும் வறண்டுபோனதொரு தரிசு நிலத்தைக் கற்பனை செய்துகொள்ளுங்கள். 'இந்நிலத்தில் இனி ஒரு புல்லும் முளைக்காது, ஒரு மரமும் துளிர்க்காது' என்று அங்கிருந்த மக்கள் அனைவரும் தங்களின் நம்பிக்கையை முற்றிலுமாக இழந்து சோர்வுற்றுக் கிடந்தனர். அத்தகு சூழலில், தொலைநோக்குப் பார்வைகொண்ட அறிவுசால் மனிதன் ஒருவன், ஆழமாக வேரூன்றி வளரக்கூடிய சில விழுமிய விதைகளைத் தன் கைகளில் ஏந்தியபடி அங்கு வந்து சேர்ந்தான். சுற்றியிருந்த மக்கள் அவனது இம்முயற்சியைக் கண்டு, 'இந்த வறண்ட பாழ்மண்ணில் இதெல்லாம் எங்ஙனம் சாத்தியம்? இது வீண் வேலை!' என்று எள்ளி நகையாடி ஏளனம் செய்தனர்.

ஆயினும், அவன் பிறரது ஆதரவிற்கோ அல்லது பெரும்பான்மைச் சமூகத்தின் துணைக்கோ காத்திராமல், அந்த வறண்ட நிலத்தைத் தன் கரங்களால் தோண்டி, அத்தூய முதற்பேர் விதையை மண்ணிற்குள் விதைத்தான்; தன் சொந்த உழைப்பால் அதற்கு நீர் ஊற்றிப் போற்றி வளர்த்தான். தொடக்க காலகட்டத்தில் எத்தகைய புறமாற்றமும் வெளியில் புலப்படவில்லை. ஆனால், ஆண்டுகள் பல உருண்டோடியபோது, மண்ணுக்குள் புதைந்த அந்த ஒற்றை விதை, பேராற்றலோடு ஆழமாய் வேரூன்றி, முளைத்து, விழுதுகள் பரப்பி, எழிலுற நிமிர்ந்து ஒரு மாபெரும் ஆலவிருட்சமாக உருவெடுத்தது.

அதன் குளுமையான நிழலையும், அது தந்த இதமான காற்றையும் கண்ட பிற மக்களும் தங்களின் அறியாமை இருளிலிருந்து விழிப்படைந்து, தாங்களும் ஆளாளுக்குப் புதிய விதைகளை ஆங்காங்கே நடத் தொடங்கினர். பிற்காலத்தில் அந்த வறண்ட பாழ்நிலமே ஒரு செழுமையான பெருஞ்சோலையாக மலர்ந்து நின்றபோது, அப்புரட்சிகரமான மாற்றத்திற்கு 'முதல் விதை' இட்ட சமுதாயம் எதுவோ, அதுவே அந்த ஒட்டுமொத்தக் காட்டின் மீதும், அதன் உன்னதக் கனிகளின் மீதும் தார்மீக அதிகாரத்தையும், அழியாத நற்பெயரையும், வரலாற்றுப் பெரும்புகழையும் பெற்றுத் திகழ்ந்தது!"

"அதேபோலத்தான், சாதிய வன்மமும் மதவாதமும் தலைவிரித்தாடும் வட மாநிலங்களில் மொழிப்பற்றோ அல்லது பிராந்திய ஒருமைப்பாடோ இல்லாமல் இருக்கலாம். ஆனால், அங்குள்ள இஸ்லாமியர்கள் தங்களைச் சுருக்கிக்கொள்ளாமல், தாங்களாகவே முன்வந்து அந்த மண்ணின் மொழிப்பற்றையும் பூர்வ வரலாற்றையும் மீட்டெடுக்கத் தொடங்க வேண்டும். அங்குள்ள பிற மதத்து மக்களிலும் மொழி மற்றும் பண்பாட்டின் மீது பற்றுக்கொண்ட நல்லெண்ணம் கொண்ட சிறுபான்மையினர் நிச்சயம் இருப்பார்கள். நாம் இந்த மொழிப்பற்றையும் இனப்பற்றையும் ஒரு பெரும் இயக்கமாக முன்னெடுக்கும்போது, அந்த நன்மக்கள் நம்மை நோக்கி ஈர்க்கப்படுவார்கள். சிறு துளி பெருவெள்ளமாவது போல, இந்தச் சிறிய தொடக்கம் காலப்போக்கில் அந்த வறண்ட மண்ணிலும் பெரும் சமூக இணக்கத்தை விதைக்கும்."

"அப்படியென்றால் மார்க்க வழிபாடுகளிலும் நமது அணுகுமுறை மாற வேண்டுமா?" என்று வாசகர் கேட்கிறார்.

"நிச்சயமாக!" என்று நான் தொடர்கிறேன்.

புனித அல்குர்ஆனில், "வழிபாடுகளையும் பிரார்த்தனைகளையும் அரபு மொழியில் மட்டும்தான் செய்ய வேண்டும்; பிற மொழிகளில் செய்யக் கூடாது" என்று எந்த இடத்திலும் இறைக்கட்டளையாக விதிக்கப்படவில்லை. குர்ஆன் அரபு மொழியில் இறக்கப்பட்டதற்குக் காரணம், அன்றைய காலகட்டத்தில் அரபு மக்கள் வாழ்ந்த நிலப்பரப்பில் அவர்களின் தாய்மொழி அரபியாக இருந்தது மட்டுமே. சீனாவில் வாழும் இஸ்லாமியர்கள் சீன மொழியிலும், பிற நாட்டு இஸ்லாமியர்கள் தத்தமது தாய்மொழிகளிலும் குர்ஆனைப் படிப்பதும், அதன் கருத்துக்களைத் தங்களின் தாய்மொழியிலேயே முழுமையாக ஆழப் பதித்து உள்வாங்குவதும் இதனால்தான்.

ஆனால், இந்தியச் சூழலில் நாம் இன்னமும் அரபு மொழியையும், பாரசீக-உருது கலாச்சாரத்தையும் மட்டுமே இஸ்லாமிய அடையாளமாக இறக்குமதி செய்ய முயல்வதால், அண்டை சமூகத்தினர் நம்மை இந்த மண்ணிற்கு அந்நியப்பட்டவர்களாகப் பார்க்கும் சூழல் உருவாகிறது. இந்தத் தடையை நாம் உடைக்க வேண்டும்!

வேதங்களின் மொழிபெயர்ப்பு: புனித குர்ஆனின் கருத்துக்களையும், மார்க்கக் கல்விப் புத்தகங்களையும், மதபோதக நூல்களையும் அந்தந்த மாநிலத்தின் பிராந்திய மொழியில் துல்லியமாக மொழிபெயர்த்து, அங்கு வாழும் இஸ்லாமியர்கள் முதலில் அதனைத் தாங்களே முழுமையாகப் படித்து, விளங்கி, தங்களின் வாழ்வில் பின்பற்றிப் பழக வேண்டும்.

வழிபாட்டில் தாய்மொழி: நமது வழிபாட்டு முறைகளில், தொழுகைக்கான வழிகாட்டுதல்கள், பிரசங்கங்கள் (குத்பாக்கள்) மற்றும் நாம் கேட்கும் துஆக்கள் (பிரார்த்தனைகள்) அனைத்தும் மக்கள் தங்களின் தாய்மொழியிலேயே முழுமையாகப் படித்து, விளங்கி, ஓதிப் பழக வேண்டும். அப்போதுதான் மார்க்கத்தின் தூய்மையான கருத்துக்கள் உள்ளங்களில் பதியும்.

மண்ணின் பாரம்பரியப் பெருமை: இஸ்லாத்திற்கு வருவதற்கு முன்னால், நமது மூதாதையர்கள் இந்த மண்ணில் ஏதேனும் ஒரு பாரம்பரியத் தொழிலைச் செய்து வந்திருப்பார்கள். இஸ்லாத்தின் அடிப்படை ஓரிறைக் கொள்கைக்கு (தவ்ஹீத்) முரணாக இல்லாத நமது மண்ணின் பண்பாட்டுக் கூறுகளையும், பாரம்பரியத் தொழில்களையும் நாம் பெருமையோடு தழுவிக் கொள்ள வேண்டும்.

உதாரணமாக, தமிழ்நாட்டில் வாழும் இஸ்லாமியர்கள் தமிழ் புத்தாண்டு விழாக்களை ஏற்பதும், தமிழ் இலக்கியக் கூட்டங்களில் தமிழ் மொழியைப் போற்றுவதும் வழக்கம். அதேபோல் கேரளாவில் ஓணம் பண்டிகையின்போது நடைபெறும் புகழ்பெற்ற வள்ளங்களி (படகோட்டம்) போன்ற பொதுவான பண்பாட்டு விழாக்களில் இஸ்லாமிய இளைஞர்கள் பெருமையோடு தங்களை ஈடுபடுத்திக் கொள்கிறார்கள்.

இதே சமூக அணுகுமுறையை மற்ற மாநிலங்களிலும் நாம் முன்னெடுக்க வேண்டும். பீகார் மற்றும் உத்தரப் பிரதேசம் போன்ற வட மாநிலங்களில் வாழும் ஒடுக்கப்பட்ட இஸ்லாமியர்கள், தத்தமது மாநிலங்களின் தொன்மை வாய்ந்த புகழ்பெற்ற மன்னர்களையும், நீதியான நல்லாட்சி புரிந்த வரலாற்றுத் தலைவர்களையும் தங்களின் சொந்த முன்னோர்களாக ஏற்றுப் போற்ற வேண்டும். மகாராஷ்டிராவில் மாவீரர் சத்திரபதி சிவாஜியையும், தமிழகத்தில் சேர, சோழ, பாண்டிய மன்னர்களையும் கொண்டாடுவது போல, வட மாநில இஸ்லாமியர்கள் தங்களின் அடையாளமாக மண்ணின் வரலாற்றை ஏற்றுப் புகழ வேண்டும். நாமும் இந்த மண்ணின் மைந்தர்கள் என்பதை இத்தகைய வரலாற்றுப் பெருமிதங்கள் மூலமாக வெளிப்படுத்தும்போது, நம்மிடையே உள்ள மத வேறுபாடுகளைக் கடந்து, பிற சமூக மக்கள் நம்மோடு மிக நெருக்கமாக ஒன்றுபடுவார்கள்.

நாம் பிறரை மதம் மாற்றும் நோக்கத்தில் இதைச் செய்யவில்லை; மாறாக, மிகவும் பிற்படுத்தப்பட்ட நிலையில், சமூக ஆதரவோ நன்மதிப்போ இன்றி பலவீனமாக இருக்கும் நமது சமுதாயத்திற்குப் பிற சமூக மக்களின் நன்மதிப்பும், ஆதரவும், நட்பும், பாதுகாப்பும் மிக அவசியத் தேவையாக இருக்கின்றன. அந்த நல்வாழ்வை எய்துவதற்கான புத்திசாலித்தனமான, தூரநோக்குடன் கூடிய சமூக அணுகுமுறையே இதுவாகும்!

இங்கு நாம் மீண்டும் மிக எச்சரிக்கையாக இருக்க வேண்டியது, பகுதி 1-ல் நாம் கண்ட முனாஃபிக்குகளைப் (நயவஞ்சகர்களைப்) பற்றித்தான். நமது சமுதாயத்திற்குள் இருக்கும் சாதியப் பிரிவினைகளையும், பிராந்திய மொழி வேறுபாடுகளையும் பயன்படுத்தி, "நாங்கள் உங்களைப் பாதுகாக்கிறோம்" என்று போலியான வாக்குறுதிகளைக் கொடுத்து நம்மைத் தங்களின் சுயநல இலாபங்களுக்காக அடகு வைக்கும் போலித் தலைமைகளை நாம் அடையாளம் காண வேண்டும்.

தேர்தல் நேரங்களில் நம்மிடம் வந்து உணர்ச்சிகளைத் தூண்டி வாக்குக் கேட்கும் இந்த நயவஞ்சகர்கள், நாம் கல்வி ரீதியாகவும் பொருளாதார ரீதியாகவும் முன்னேறுவதை ஒருபோதும் விரும்ப மாட்டார்கள். ஏனெனில், சமுதாயம் அறிவு பெற்றுவிட்டால், தங்களின் போலித்தனமான ஆதிக்கம் செல்லுபடியாகாது என்பதை அவர்கள் அறிவார்கள்.

புனித அல்குர்ஆனின் எச்சரிக்கையை நாம் எப்போதும் நெஞ்சில் ஏந்த வேண்டும்:

"நிச்சயமாக அல்லாஹ் எந்தவொரு சமுதாயத்தின் நிலையையும், அவர்கள் தம் நிலையைத் தாங்களாகவே மாற்றிக் கொள்ளாதவரை மாற்றுவதில்லை."

— அல்குர்ஆன் (சூரத்துர் ராஃது: 11)

நமது நிலையை நாமே மாற்றிக் கொள்ளத் துணியாதவரை, எந்தவொரு போலித் தலைவனும் வந்து நம்மை மீட்கப் போவதில்லை.

நமது இந்த அறிவுசார் மற்றும் பிராந்திய அரசியல் பயணத்தின் இறுதி உச்சகட்டம் என்னவாக இருக்க வேண்டும்?

நமது சமுதாயத்திலிருந்து உருவாகும் ஒரு தலைவன், வெறும் இஸ்லாமியர்களின் வாக்குகளை மட்டுமே நம்பி நிற்கும் ஒரு குறுகிய வட்டத் தலைவனாக உருவாகக் கூடாது. அவன் தனது தனிப்பட்ட ஒழுக்கத்தாலும், தூய்மையான குணத்தாலும், அறிவாற்றலாலும், நிர்வாகத் திறமையாலும் பிற மதத்தைச் சேர்ந்த பெரும்பான்மை மக்களாலும் முழுமையாக ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட பொதுத் தலைவனாக உருவாக வேண்டும்.

அவன் ஒரு மாநிலத்தின் அல்லது நாட்டின் மிக உயரிய அதிகாரப் பதவியில் அமர்ந்து, சாதி மத வேறுபாடின்றி அனைத்து மக்களுக்கும் நீதியான, உன்னதமான நல்லாட்சியை வழங்க வேண்டும். அவனது நேர்மையான ஆட்சியைக் காணும் உலகம், "இவனது மார்க்கமும், இவனது வளர்ப்பும் எவ்வளவு தூய்மையானது! இத்தகைய உன்னதமான தலைவனைத் தந்த இஸ்லாமிய மார்க்கம் போற்றுதலுக்குரியது" என்று வியந்து போற்ற வேண்டும். அதுவே இஸ்லாமிய மார்க்கத்தின் உன்னதப் பெருமையைத் தூதுரைக்கும் ஆகச்சிறந்த வழியாகும்.

ஒற்றுமையற்ற, சுயசிந்தனையற்ற ஆட்டுமந்தைகளைப் போலத் தொடர்ந்து பயணித்தால், பகுதி 1-ல் அந்தப் போலித் தலைவனை நம்பி, தங்களின் ஒட்டுமொத்தப் பொருளாதாரத்தையும் இழந்து, இரத்த வெள்ளத்தில் மடிந்துபோன அந்த அப்பாவிச் சாமானியக் குடும்பத்தின் கொடூரமான கதிதான் ஒட்டுமொத்தச் சமூகத்திற்கும் ஏற்படும்.

நாம் மாற வேண்டிய தருணம் இதுவே: காலம் கடந்து எடுக்கப்படும் முடிவுகள், எவ்வளவுதான் சரியானதாக இருந்தாலும் அவை வீணானவையே.

நெருங்கி வரும் அம்புகளுக்கு நடுவே, தங்களின் பிராந்திய மொழியிலும், மண்ணின் அடையாளத்திலும், அறிவுசார் சிந்தனையிலும் ஒரு பேராற்றலைக் கண்டுகொண்ட அந்த மக்கள் கூட்டம், இப்போது நெஞ்சுயர்த்திப் பள்ளத்தாக்கின் அடுத்த கட்டப் பாதையை நோக்கி மிகத் தைரியமாக நகர்கிறது. மேலே நிற்கும் வீரர்களின் கைகளில் இருக்கும் அம்புகள் தளர்ந்து போவதையும், விற்கள் தாழ்வதையும் நாமும் வாசகரும் ஆச்சரியத்தோடு பார்க்கிறோம்.

பயணத்தின் அடுத்த வளைவை நோக்கி நாம் காலடி எடுத்து வைக்கும்போது, வாசகர் மெல்லிய புன்னகையோடு நம்மை பார்த்துத் தலையசைக்கிறார். அறியாமை இருள் நீங்கி, சமூக ஒற்றுமையின் புதிய விடியல் அந்தப் பள்ளத்தாக்கின் அடுத்த கட்டப் பயணத்தில் ஒளிரத் தொடங்குகிறத!

பகுதி 4: கல்விசார் ஆளுமையும், சமுதாயப் பலத்தின் எதார்த்தமும்

நாமும் வாசகரும் அந்தப் பள்ளத்தாக்கின் அடுத்த கட்ட வளைவை நோக்கி விறுவிறுப்புடன் முன்னோக்கிப் பயணிக்கின்றோம். முந்தைய பகுதியில் நாம் கண்ட அறிவுசார் ஆயுதத்தின் தெளிவும், மண்ணின் மைந்தர்களுக்கான பிராந்திய அடையாளத்தின் வீரியமும் மக்கள் திரளின் நெஞ்சுகளில் ஒரு புதிய நம்பிக்கையை விதைத்திருப்பதை ஆச்சரியத்தோடு உற்றுநோக்குகிறோம். மேலே மலைக்குன்றின் உச்சியிலிருந்து குறிவைக்கப்பட்ட வீரர்களின் விற்கள் சற்றே தளர்ந்திருந்தாலும், ஆபத்துகள் இன்னும் முழுமையாக நீங்கிவிடவில்லை என்பதைப் பாதையின் கடுமையான திருப்பங்கள் நமக்கு உணர்த்துகின்றன.

அப்போது வாசகர் நம்மை நோக்கி, "சகோதரரே! நமது சமுதாயம் தன் பிராந்திய, மொழி அடையாளங்களை முன்னிறுத்தி, கூட்டு ஒற்றுமையோடு செயல்படத் தொடங்கிவிட்டது. ஆயினும், இப்போதைய நவீன உலகப்போட்டிக்கு நடுவே நம்மை நாமே முழுமையாகத் தற்காத்துக் கொள்ளவும், சமுதாயத்தை அடுத்த கட்டத்திற்குத் துரிதமாகக் கொண்டு செல்லவும் நமக்குத் தேவையான அடுத்த உன்னத மூலோபாயம் என்ன?" என்று வினவுகின்றார்.

நான் தெளிந்த குரலில் வாசகரைப் பார்த்து உரைக்கத் தொடங்குகிறேன்:

"அன்பான வாசகரே! நமது கூட்டுப் பாதுகாப்புக்கு நாம் அடுத்ததாக ஏந்த வேண்டிய மிக உன்னதமான, வலிமைமிக்க கேடயம் 'கல்வி' ஆகும். கல்வி என்பது வெறும் பிழைப்பிற்கான, ஏதோ ஒரு வேலை தேடுவதற்கான தற்காலிகக் கருவி மட்டுமல்ல; மாறாக, அது ஒட்டுமொத்தச் சமுதாயத்தின் பொருளாதார ரீதியான வாழ்வாதாரத்தை அடுத்த கட்டத்திற்கு உயர்த்தக்கூடிய பேராயுதமாகும். ஆனால், நாம் எத்தகைய

கல்வியைத் தேர்ந்தெடுக்கிறோம் என்பதில்தான் நமது சமுதாயத்தின் எதிர்காலத் தலைவிதி அடங்கியுள்ளது."

இன்றைய நவீனச் சூழலில், நமது சமுதாயத்தினர் தங்களின் கல்விப் பாதையைத் தேர்ந்தெடுக்கும்போது மிக உன்னதமான தொலைநோக்குப் பார்வையுடன் செயல்பட வேண்டும். நாம் கற்கும் கல்வி என்பது வெறும் சுயநலத்திற்கானதாக இல்லாமல், ஒட்டுமொத்தச் சமுதாயத்திற்கும், நாம் வாழும் தாய்நாட்டிற்கும் பயன்விளைவிக்கக்கூடிய உன்னதமான கல்வியாக இருக்க வேண்டும். அதே சமயம், அக்கல்வி உலகளாவிய ரீதியிலும், நமது திருநாட்டின் அளவிலும் மிக அதிகத் தேவையைக் கொண்ட ஒரு துறையாக இருத்தல் அவசியமாகும்.

உதாரணத்திற்கு, உலகளாவிய ரீதியில் மிக அதிகத் தேவையுள்ள ஒரு குறிப்பிட்ட நவீனத் தொழில்நுட்பக் கல்வியை நமது சமுதாய இளைஞர்கள் தேர்ந்தெடுத்துப் படிக்கிறார்கள் என்று வைத்துக்கொள்வோம். அக்கல்வியின் தேவை வெளிநாடுகளில் மிகத் தீவிரமாக இருக்கும் பட்சத்தில், அவர்கள் அங்குச் சென்று தங்களின் திறமையால் வேலைவாய்ப்புகளைப் பெற்று, தங்களின் கால்களை வலுவாக ஊன்றிக் கொள்ள முடியும். அவ்வாறு வெளிநாடுகளில் அவர்கள் பெறக்கூடிய அந்தச் சர்வதேசத் தகுதியும், அதன் மூலம் ஈட்டக்கூடிய பொருளாதாரச் சாதகமான சூழல்களும், அவர்கள் தங்களின் சொந்த மாநிலத்திற்குத் திரும்பும்போது, அங்கு மிகவும் பிற்படுத்தப்பட்ட நிலையில் ஒடுக்கப்பட்டுக் கிடக்கும் நமது சமுதாயத்தைப் பொருளாதார ரீதியாகவும், கல்வி ரீதியாகவும் பலப்படுத்துவதற்கு ஒரு மாபெரும் அடித்தளமாக அமையும்.

அதேபோல, நமது நாட்டின் சூழலில், அரசு நிர்வாகத்திலோ அல்லது ஒரு குறிப்பிட்ட முக்கியத் தொழில் துறையிலோ எந்தக் கல்விக்கு அதிகத் தேவையும் பற்றாக்குறையும் நிலவுகிறதோ, அதனை நமது மக்கள் திட்டமிட்டு அதிக அளவில் கற்று, அத்துறைகளின் உயர் பதவிகளில் அமர்ந்து வேலை செய்ய வேண்டும். எப்போது நமது சமுதாய மக்கள் நாட்டின் முக்கியக் கொள்கை முடிவுகளை எடுக்கும் இடங்களிலும், தொழில் துறைகளிலும் தங்களின் ஆளுமையை

நிரூபிக்கிறார்களோ, அப்போது இயல்பாகவே ஒட்டுமொத்தச் சமுதாயத்தின் மீதான பொது மதிப்பும், தார்மீக அங்கீகாரமும் சமுதாயத்தில் பல மடங்கு உயரும்.

"சகோதரரே! அப்படியென்றால் நாம் கற்கும் ஒவ்வொரு கல்வியும் சமுதாயத்திற்கு எவ்வாறு நேரடிப் பயனை உருவாக்க முடியும்?" என்று வாசகர் ஆழமாகச் சிந்தித்தபடி கேட்கின்றார்.

"வாசகரே! ஒவ்வொரு தொழிலுக்கும், ஒவ்வொரு கல்வித் துறைக்கும் சமுதாயத்திற்குத் தொண்டாற்றக்கூடிய ஒரு தனித்துவமான வழிமுறை உண்டு. அதற்குச் சில எதார்த்தமான உதாரணங்களை நாம் பகுப்பாய்வு செய்வோம்."

"முதலாவதாக, ஒரு மனிதன் ஒரு மொழியின் மீதான பற்றால், அதன் இலக்கியத்தை முறையாகக் கற்று, ஒரு கல்லூரியிலோ அல்லது பல்கலைக்கழகத்திலோ ஒரு பெரும் மொழிப் பேராசிரியராக உயர்கிறான் என்று வைத்துக்கொள்வோம். அவன் அத்துறையில் பெற்ற கல்விப் புலமையைக் கொண்டு, நமது உன்னதமான தூய மறைநூலின் வசனங்களையும், மாண்புமிகு நபிகளாரின் அறிவுரைகளையும், அறநெறிகளை உரைக்கக்கூடிய உன்னத நூல்களையும், தான் வாழும் மாநிலத்தின் மொழியில், அதன் தூய்மையும் உண்மைத் தன்மையும் சற்றும் மாறாமல், மிக உயரிய இலக்கிய நயத்தோடு மொழிபெயர்க்கலாம். பிற மொழிகளுக்குள் முடங்கிக் கிடக்கும் மார்க்கத்தின் சமத்துவக் கருத்துக்களை மண்ணின் மொழியில் வடிப்பது, அவன் தன் கல்வி மூலம் தன் சமுதாயத்திற்குச் செய்யக்கூடிய ஆகப் பெரும் தார்மீகத் தொண்டாகும்."

"இரண்டாவதாக, இன்றைய நவீன மின்னணு யுகத்தில் சந்தைப்படுத்துதலின் உத்திகளைத் துல்லியமாக அறிந்த மின்சாரணச் சந்தைப்படுத்தல் போன்ற நவீனக் கல்வியை நமது இளைஞர்கள் கற்கின்றார்கள். பகுதி 3-ல் நான் சொன்னது போல, நமது மாநிலத்தின் மொழிப்பற்றும் இனப்பற்றும் மிக்க ஒடுக்கப்பட்ட சமுதாயத்திலிருந்து வரும் ஒரு இளைஞன், இந்தத் தொழில்நுட்பத்தைக் கைவரப் பெறும்போது, அவன் தற்காலச் சமூக ஊடகங்களின் போக்குகளான

குறுங்காணொளிகள், கருத்துப் படங்கள் மற்றும் காணொளிகள் வழியாகத் தன் சமுதாயத்தின் நற்பண்புகளையும், உன்னதமான விழுமியங்களையும் உலகறியச் செய்யலாம். சமுதாயத்தின் மீதான தவறான பிம்பங்களைத் தகர்க்கும் ஆக்கப்பூர்வமான பக்கங்களை உருவாக்கி, இத்தகைய உள்ளடக்கங்களைச் சுழற்சியில் விடும்போது, அது சமுதாயத்திற்குப் பிற சமூக மக்களிடையே ஒரு மாபெரும் நன்மதிப்பையும், ஆதரவையும் பெற்றுத் தரும்."

"மூன்றாவதாக, நமது சமுதாயத்தில் பாரம்பரியமாகக் கடந்து வரும் கைத்தொழில் திறமைகளைக் கவனிப்போம். கப்பல் மற்றும் சிறிய படகுகளைக் கட்டக்கூடிய தனித்துவமான தச்சுத் தொழில் தெரிந்தவர்கள், அல்லது இரும்பு மற்றும் உருக்கு வெல்டிங் வேலைகள் செய்யக்கூடியவர்கள், பாரம்பரிய நெசவுத் தறி செய்யக்கூடிய எளிய மனிதர்கள் நமது சமுதாயத்தில் பல தலைமுறைகளாக வாழ்ந்து வருகிறார்கள்.

அவர்கள் தங்களின் தந்தைமார்களிடமிருந்து கற்றுக்கொண்ட அந்த அனுபவ அறிவோடு மட்டும் நின்றுவிடாமல், அதனை முறையானதொரு தொழில் கல்வியாக, ஒரு பட்டயப் படிப்பாகவோ அல்லது ஒரு பொறியியல் பட்டப் படிப்பாகவோ மேற்கொண்டு கற்க வேண்டும். எப்போது ஒரு பாரம்பரியக் கைத்தொழில் நவீனக் கல்வியறிவோடு இணைகிறதோ, அப்போது அது ஒரு பெரும் தொழில்முனைவாக மாறி, சமுதாயத்தின் பல நூறு சாமானியர்களுக்கு வேலைவாய்ப்பை வழங்கும் பேரதிகாரமாக உருவெடுக்கும்."

அப்போது வாசகர் தனது முகத்தில் ஒரு தேக்கத்தையும் தவிப்பையும் தேக்கிக்கொண்டு நம்மிடம் ஒரு கடினமான கேள்வியைத் தொடுக்கின்றார்.

"சகோதரரே! நீங்கள் சொல்வதெல்லாம் கேட்க மிக உன்னதமாக இருக்கிறது. ஆனால், வறுமையின் பிடியில் உழலும் நமது விளிம்பு நிலைச் சாமானிய மக்களுக்கு இத்தகைய உயர் கல்விகளைக் கற்பதற்கோ அல்லது தொழில்களைத் தொடங்குவதற்கோ தேவையான பண உதவியும், இட ஒதுக்கீட்டுச் சலுகைகளும்

போதிய அளவில் கிடைக்காதபோது, அவர்கள் எவ்வாறு இத்தகைய முன்னேற்றத்தை அடைய முடியும்? பண உதவி இல்லாமல் கல்வி எங்ஙனம் சாத்தியம்?"

நான் வாசகரின் கைகளைப் பற்றிக்கொண்டு, ஆழமான குரலில் விடையளிக்கத் தொடங்குகிறேன்:

"வாசகரே! உங்களது கவலை மிக எதார்த்தமானது. கல்விக்கும் தொழிலுக்கும் பண உதவி இன்றியமையாததுதான். ஆனால், சலுகைகளும் உதவிகளும் இல்லை என்பதற்காக நாம் கைகளைக்கட்டிச் சோம்பிக் கிடப்பது அறநெறியாகாது. சமுதாயத்தின் தற்போதைய சூழலில், உள்ளதிலேயே மிகச் சுலபமான, மிகக் குறைந்த செலவில் நம் அடிப்படைத் தகுதிக்கு எது இயலுமோ, எந்தத் துறையில் நம்மால் எளிதாகப் பிரவேசிக்க முடியுமோ, அந்தத் துறையை நமது மாநிலத்தின் தேவைக்கேற்ப அறிவுப்பூர்வமாக யோசித்துத் தேர்ந்தெடுத்துப் பயணிக்கத் தொடங்க வேண்டும்."

புனித மார்க்க நெறிகளைப் பேணி வாழ்வதே எல்லாவற்றையும் விட மிக முதன்மையானதாகும். ஒரு நிலப்பரப்பில் தன் கொள்கைகளைப் பின்பற்றி வாழவே முடியாத கடும் ஒடுக்குமுறை நிலவும் பட்சத்தில், தன் விழுமியங்களைப் பாதுகாப்பதற்காகத் தன் சொந்தத் தாய்நாட்டையே துறந்து, பிற நாடுகளுக்கோ அல்லது பகுதிகளுக்கோ புலம்பெயர்ந்து (ஹிஜ்ரத்) செல்வது வரலாற்றில் அனுமதிக்கப்பட்ட ஒரு முக்கிய நெறியாகும்.

அதே உத்தியைத்தான் இன்றைய சூழலில் நமது கல்வி மற்றும் தொழில் வளர்ச்சிக்காக நாம் கையாளுதல் வேண்டும். நமது சொந்த மாநிலத்தில் நமக்குக் கல்வி ரீதியாகவோ அல்லது தொழில் ரீதியாகவோ தகுந்த உள்கட்டமைப்பு ஆதரவும், வாய்ப்புகளும் மறுக்கப்படும் பட்சத்தில், நாம் அங்கேயே முடங்கிக் கிடக்கக் கூடாது. பிற மாநிலங்களில் எங்குச் சமுதாய மக்கள் முன்னேறுவதற்கான கல்விச் சூழலும், தொழில் ஆதரவும், சலுகைகளும் தாராளமாகக் கிடைக்கின்றனவோ, அங்கே மொழி

வேறுபாடுகளைப் பாராமல் நாம் புலம்பெயர்ந்து செல்ல வேண்டும். பிற மொழி பேசும் மாநிலமாக இருந்தாலும் பரவாயில்லை; அங்கிருக்கும் மக்களுடன் இணக்கமாக வாழ்ந்து, அங்குக் கிடைக்கக்கூடிய உயர் கல்விகளையும், தொழில் நுணுக்கங்களையும் நமது இளைஞர்கள் முழுமையாகக் கற்றுத் தங்களை வலிமைப்படுத்திக் கொள்ள வேண்டும்.

பின்னர், அண்டை மாநிலங்களில் நாம் பெற்ற அந்த உயரிய கல்வியறிவையும், பொருளாதாரப் பலத்தையும் கொண்டு, மீண்டும் நமது சொந்த மாநிலத்திற்குத் திரும்பி வந்து, இங்கு வாழும் சாமானிய மக்களுக்குள் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக விழிப்புணர்வை உண்டாக்க வேண்டும். கல்வி நிறுவனங்களையும், தொழில் கூடங்களையும் நமது சொந்த முயற்சியால் நிறுவி, நமக்கான ஆதரவையும் பலத்தையும் நாமே சமுதாய ரீதியாகத் தேடிப் பெற்றுக் கொள்ள வேண்டும். இதுவே வறுமையையும் ஒடுக்குமுறையையும் முறியடிப்பதற்கான புத்திசாலித்தனமான வியூகமாகும்.

அறிவுத் தேடலின் அவசியத்தையும், அதற்கான உழைப்பையும், தூய்மையான விழுமியங்களைப் பாதுகாக்கும் ஆளுமையையும் பற்றிப் பேரண்டத்தைப் படைத்த இறைவன் தன் திருநூலில் மிக அழகாகப் பிரகடனப்படுத்துகிறான்:

"அறிவாடையோரும் அறிவில்லாதோரும் சமமாவார்களா? என்று (நபியே!) நீர் கேட்பீராக! நிச்சயமாக அறிவுடையவர்கள் தாம் நல்லறிவு பெறுவார்கள்."

— அல்குர்ஆன் (சூரத்துஜ் ஜுமர்: 9)

மேலும், ஒரு சமுதாயத்திற்குள் ஏற்படும் அறிவுசார்ந்த பிளவுகளையும், தகுதிவாய்ந்தவர்கள் அதிகாரத்திற்கு வருவதன் முக்கியத்துவத்தையும் திருக்குர்ஆன் வரலாற்றுச் சான்றைக் கொண்டு விளக்குகிறது. பனூ இஸ்ரவேலர்கள் தங்களுக்கு ஒரு அரசரை நியமிக்குமாறு இறைத்தூதரிடம்

வேண்டியபோது, ஏழையாக இருந்த 'தாலூத்' என்பவரை இறைவன் தலைவராக்கினான். அப்போது அவர்கள் அவரது வறுமையைக் குறித்துக் கேள்வி எழுப்பியபோது, இறைவன் அவனுக்கு வழங்கிய தகுதியாகக் கல்வியையும் உடல் வலிமையையும் பின்வருமாறு சுட்டிக்காட்டுகிறான்:

"அவர்களுடைய நபி கூறினார்: நிச்சயமாக அல்லாஹ் தாலூத்தையே உங்களுக்கு அரசராக நியமித்துள்ளான். அதற்கு அவர்கள், 'அவர் எங்களை எப்படி ஆள முடியும்? ஆட்சிக்கோ அவரைவிட நாங்களே தகுதியானவர்கள்; அவருக்குப் பொருளாதார வசதியும் ஏராளமாகக் கொடுக்கப்படவில்லையே!' என்று கூறினர். அதற்கு அவர், நிச்சயமாக அல்லாஹ் உங்களைவிட அவரையே தேர்ந்தெடுத்துள்ளார், மேலும் அவருக்குக் கல்வியறிவையும் உடல் வலிமையையும் அதிகமாக வழங்கியுள்ளான்' என்று கூறினார்."

— அல்குர்ஆன் (சூரத்துல் பகரா: 247)

அண்ணல் நபிகள் நாயகம் (ஸல்) அவர்களின் வாழ்விலும், பொருளாதாரத்தை விட அறிவிற்கும் கல்விக்குமே முன்னுரிமை வழங்கப்பட்டது என்பதற்கான ஆகச்சிறந்த வரலாற்றுச் சான்று பத்ருப் போரின் முடிவில் அரங்கேறியது. பத்ருப் போரின்போது முஸ்லிம்களிடம் சிறைபிடிக்கப்பட்ட எதிரிகளில், தங்களை விடுவித்துக்கொள்ளப் பிணைத்தொகை செலுத்த இயலாத எழுதப் படிக்கத் தெரிந்த கைதிகளுக்கு மாண்புமிகு நபிகளார் ஒரு உன்னதமான நிபந்தனையை விதித்தார்கள். அதன்படி, அக்கைதிகள் தலா பத்து குழந்தைகளுக்கு எழுதவும் படிக்கவும் கற்றுக்கொடுத்தால், அதுவே அவர்களது பிணைத்தொகையாகக் கருதப்பட்டு அவர்கள் விடுதலை செய்யப்படுவார்கள் என்று அறிவித்தார்கள்.

— (முஸ்னத் அஹ்மத், இப்னு அப்பாஸ் (ரலி) அவர்கள் வழி அறிவிக்கப்பட்டது)

நான் இந்த உன்னதமான கோட்பாடுகளைச் சொல்லி முடித்ததும், வாசகர் என்னை ஆழமாக நோக்கி, பள்ளத்தாக்கின் கரடுமுரடான தரைப்பகுதியைக் காட்டி மீண்டும் பேசத் தொடங்கினார்:

"சகோதரரே! நீங்கள் முன்வைத்த இந்த அறிவுசார் தர்க்கமும், பிற மாநிலங்களுக்குப் புலம்பெயரும் தந்திரோபாயமும் தத்துவ ரீதியாக மிக உன்னதமானவை. ஆனால், வறுமை மற்றும் ஒடுக்குமுறையின் அடிமட்டத்தில் இருக்கும் நம் சாமானிய மக்களின் எதார்த்த நிலைக்கு இது எந்த அளவுக்குப் பொருந்தும்? அவர்களின் உண்மையான சிக்கல்களுக்கு இதில் என்ன விடை இருக்கிறது?"

நான் சற்றே மௌனமாகி, அந்தப் பள்ளத்தாக்கின் ஆழத்தில் வாழும் மக்களின் வலிகளைப் பிரதிபலிக்கும் எதார்த்தக் குரலில் உரைக்கலானேன்:

"வாசகரே! நீங்கள் கேட்பதுதான் இந்த வியூகத்தின் ஆகப்பெரிய சவால். நாம் பேசிய இந்தத் தர்க்க முறை, சமுதாயத்தில் ஏற்கனவே ஓரளவுக்குப் பொருளாதாரப் பின்னணி கொண்ட மத்தியதரக் குடும்பங்களுக்குப் பொருந்துமே தவிர, அன்றாடக் காய்ச்சிகளாய் வாழும் விளிம்புநிலை சாமானிய மக்களுக்கு இது முழுமையாகப் பொருந்தாது என்பதே கசப்பான உண்மை. ஏனெனில், அவர்களின் கள நிலவரம் கடுமையான நான்கு சுவர்களுக்குள் முடக்கப்பட்டுள்ளது:

மொழி மற்றும் கலாச்சாரத் தடை: பகுத்தறிவு ரீதியாக 'அண்டை மாநிலத்திற்குச் சென்று படியுங்கள்' என்று நாம் எளிதாக உரைத்துவிடலாம். ஆனால், சொந்த மொழியைத் தவிர வேறொன்றும் அறியாத ஒரு ஏழைக் குடும்பத்து இளைஞன், அண்டை மாநிலத்திற்குச் செல்லும்போது அங்கு நிலவும் புதிய மொழிச் சூழலிலும் கலாச்சாரத்திலும் பெரும் அந்நியப்படுதலை உணர்கிறான். இந்த மொழித் தடை அவனது கல்வித் திறனையே முடக்கிப் போடுகிறது.

வறுமையும் உடனடித் தேவையும்: விளிம்புநிலை மக்களின் ஆகப்பெரும் எதிரி 'உடனடிப் பிழைப்பு' ஆகும். ஒரு இளைஞன் ஐந்து ஆண்டுகள் உயர்கல்வி படித்து, பின்னர் பொருளாதாரத்தை ஈட்டுவான் என்பது நீண்ட காலத் திட்டம். ஆனால்,

அவனது குடும்பத்திற்கோ அன்றைய தினத்திற்கான உணவுத் தேவைதான் முதன்மையானது. இந்த எதார்த்தம் அவர்களை நீண்ட காலக் கல்விப் பாதையைத் தேர்ந்தெடுக்க விடாமல், மிக இளவயதிலேயே தினக்கூலி வேலைகளுக்குள் தள்ளிவிடுகிறது.

குடியுரிமை மற்றும் இட ஒதுக்கீட்டுச் சிக்கல்கள்: நம் நாட்டின் தற்போதைய அரசியல் கட்டமைப்பில், கல்வி மற்றும் வேலைவாய்ப்புகளுக்கான இட ஒதுக்கீட்டுச் சலுகைகள் பெரும்பாலும் மாநிலக் குடியுரிமை அடிப்படையிலேயே வழங்கப்படுகின்றன. ஒரு மாநிலத்தின் பிற்படுத்தப்பட்டோர் பட்டியலில் இருக்கும் ஒருவன், அண்டை மாநிலத்திற்குச் செல்லும்போது அங்கு அவன் வெளிமாநிலத்தவனாக, அதாவது பொதுப் பிரிவினராகவே கருதப்படுவான். இதனால் சொந்த மாநிலத்தில் சலுகை கிடைக்கவில்லை என்று அண்டை மாநிலம் சென்றால், அங்கு இன்னும் கடுமையான போட்டிக்கு அவன் முகம்கொடுக்க வேண்டியிருக்கும்.

சமூகப் பாதுகாப்பின்மை: இன்றைய சூழலில் ஒடுக்கப்பட்ட மக்கள் தங்களின் பாதுகாப்பிற்காகத் தங்களின் சொந்தப் பிராந்தியத்தையும், தங்களைச் சார்ந்த மக்கள் வாழும் பகுதிகளையுமே பாதுகாப்பானதாகக் கருதுகிறார்கள். புதியதொரு மாநிலத்திற்குப் புலம்பெயரும்போது ஏற்படும் சமூகப் பாதுகாப்பின்மை குறித்த அச்சம், அவர்களைப் பிராந்திய ரீதியாக நகர விடாமல் தடுத்து விடுகிறது."

நான் அந்த நான்கு சுவர்களின் முடக்கத்தைப் பற்றிப் பேசி முடித்ததும், வாசகர் என் கண்களை நேராக நோக்கி, சற்றே ஆவேசமும் அறிவுத் தெளிவும் கலந்த குரலில் ஒரு புதிய வாதத்தை முன்வைத்தார்:

"சகோதரரே! நீங்கள் சொல்லும் தடைகள் எதார்த்தமானவைதான். ஆனால், தடைகளைக் கண்டு அஞ்சுவது ஒடுக்கப்பட்ட மக்களின் குணமாக இருக்கக் கூடாதே! இன்று எத்தனையோ வட மாநிலங்களிலிருந்து (பீகார், உத்திரப்பிரதேசம், மேற்கு வங்கம் போன்ற இடங்களிலிருந்து) இலட்சக்கணக்கான ஏழை மக்கள், தங்களின்

வறுமை நிலையை உடைப்பதற்காக மொழி தெரியாத அண்டை மாநிலங்களுக்கும், குறிப்பாகத் தென்னகத்திற்கும் புலம்பெயர்ந்து வந்து கட்டுமான வேலைகளிலும் உணவகங்களிலும் மிகக் கடினமாக உழைத்து முன்னேறவில்லையா? அந்தச் சாமானியர்களால் முடியாத ஒன்று, நம் மக்களுக்கு ஏன் சாத்தியப்படாது?"

வாசகர் மேலும் தொடர்ந்தார்: "அவர்கள் தங்களுக்குள் இருக்கும் ஒரு மாபெரும் சமூகச் சாதகத்தைப் பயன்படுத்தத் தவறுகிறார்களோ என்று எனக்குத் தோன்றுகிறது. உதாரணமாக, இந்தியாவின் பெரும்பாலான மாநிலங்களில் வாழும் இஸ்லாமியர்களில் பெரும் பகுதியினர் உருது மொழியை ஓரளவாவது பேசவோ அல்லது புரிந்து கொள்ளவோ செய்கிறார்கள். இந்த உருது மொழித் தொடர்பு என்பது மாநில எல்லைகளைத் தாண்டி அவர்களை ஒன்றிணைக்கும் ஒரு மாபெரும் பாலமல்லவா? அண்டை மாநிலங்களுக்குச் செல்லும்போது அங்கிருக்கும் பிற சமுதாய மக்களிடம் இந்த மொழியின் மூலமாக அவர்கள் தங்களின் தேவைகளையும் உதவிகளையும் கோரலாமே!"

"அதுமன்றி, நம்மிடம் ஏற்கனவே வலுவான ஒரு கட்டமைப்பு இருக்கிறது சகோதரரே! இன்று தென்னகத்தின் எத்தனையோ பள்ளிவாசல்களில் கடமைகளை நிறைவேற்றுவதற்கும், ஓதுவிப்பதற்கும் வட மாநிலங்களிலிருந்து தகுதிவாய்ந்த இமாம்களும் ஆலிம்களும் ஜமாத் ரீதியாக வந்து பணியாற்றுகிறார்கள். இந்த இமாம்களின் மூலமாக ஒரு வலுவான கட்டமைப்பை ஏன் உருவாக்கக் கூடாது? இந்த இமாம்கள் தங்களின் சொந்த மாநிலங்களிலிருந்து வறுமையின் பிடியில் இருக்கும் நான்கு ஐந்து ஏழை இளைஞர்களைத் தங்களோடு அழைத்து வந்து, இங்குள்ள பாதுகாப்பான, வாய்ப்புகள் நிறைந்த சூழலில் வேலைகளிலோ அல்லது கல்வியிலோ அமர்த்தலாமே? இந்த அமைப்பைப் பயன்படுத்தினால் நீங்கள் சொன்ன அந்தச் சமூகப் பாதுகாப்பின்மை என்ற தடை தானாக உடைந்துவிடுமே!" என்று வாசகர் ஒரு தீர்வை நோக்கி விரல் சுட்டினார்.

நான் வாசகரின் இந்த கூர்மையான அவதானிப்பைக் கேட்டு, அதில் உள்ள கோட்பாட்டுத் தெளிவை உள்வாங்கி, அதன் நடைமுறைச் சாத்தியங்களை ஆழமாகப் பகுப்பாய்வு செய்யத் தொடங்கினேன்:

"அற்புதம் வாசகரே! உங்களது சிந்தனை சமுதாயத்தின் மீதான தணியாத அக்கறையைக் காட்டுகிறது. வட மாநிலத் தொழிலாளர்களின் உழைப்பின் துணிச்சல் நாமும் பெற வேண்டிய ஒன்றுதான். ஆனால், நீங்கள் குறிப்பிட்ட இந்த உருது மொழிப் பாலமும், இமாம்கள் வழியிலான இடப்பெயர்வும் நாட்டின் வட மற்றும் மத்திய மாநிலங்களுக்குள் ஓரளவுக்குச் சாத்தியப்படலாம். ஆனால், மொழி மற்றும் கலாச்சார அடையாளத்தில் முற்றிலும் மாறுபட்ட தென்னிந்தியச் சூழலில் இது முழுமையான தீர்வாக அமையாது.

ஏனெனில், தென்னகத்து இஸ்லாமியர்களின் முதன்மை அடையாளம் மற்றும் வாழ்வியல் மொழி அவர்களின் தாய்மொழியான தமிழும் மலையாளமுமே ஆகும். இங்கு உருது மொழி என்பது சமூக அல்லது நிர்வாகப் பாலமாக இருப்பதில்லை. மேலும், வட மாநிலத்திலிருந்து வரும் மதிப்பிற்குரிய இமாம்கள் இங்குத் தற்காலிகத் தொண்டாற்ற வருகிறார்களே தவிர, புதியவர்களுக்கு வேலைவாய்ப்பையோ அல்லது கல்விச் சலுகைகளையோ பெற்றுத் தரும் அதிகாரம் உள்ளூர் நிர்வாகக் கட்டமைப்பில் அவர்களுக்கு இல்லை. அதுமட்டுமன்றி, மாநில எல்லைகளைத் தாண்டும் போது சட்டப்பூர்வமான இட ஒதுக்கீடு மற்றும் குடியுரிமைச் சிக்கல்களுக்கு உருது மொழியோ, ஜமாத்தோ நிரந்தரத் தீர்வைத் தந்துவிட முடியாது.

அப்படியென்றால், நம் மக்கள் எதிர்கொள்ளும் விளிம்புநிலைத் துயரத்திற்கு உண்மையான தீர்வுதான் என்ன?

நாம் அண்டை மாநிலங்களை நோக்கி ஓடுவதை விட, **நம் மண்ணில் ஏற்கனவே இருக்கும் உள்ளூர் ஜமாத் மற்றும் கூட்டுச் சமுதாயக் கட்டமைப்புகளைப் பலப்படுத்துவதே** ஆகச்சிறந்த நடைமுறைப் பாலமாகும்!

நம் சமுதாயத்தில் உள்ள வசதி படைத்தவர்களும், தொழில் அதிபர்களும், உள்ளூர் ஜமாத்துகளும் இணைந்து ஒரு '**கூட்டுச் சமுதாயக் கல்வி மற்றும் தொழில் நிதியத்தை**' உருவாக்க வேண்டும். வறுமையால் அண்டை மாநிலங்களுக்குக் கூலி வேலைக்குச் செல்லத் துடிக்கும் இளைஞர்களை இனங்கண்டு, உள்ளூரிலேயே அவர்களுக்கு நவீனத் தொழில்நுட்பப் பயிற்சிகளையும், கல்விக் கட்டணங்களையும் இந்த நிதியம் ஏற்க வேண்டும். இதுவே இடப்பெயர்வினால் ஏற்படும் சமூகப் பாதுகாப்பின்மையைத் தவிர்த்து, நம் மண்ணிலேயே நமக்கான ஆளுமைகளை உருவாக்கும் வியூகமாகும்.

ஆனால் வாசகரே! நாம் வெளியிலிருந்து வரும் ஒடுக்குமுறைகளையும் தடைகளையும் பற்றிப் பேசும் அதே வேளையில், நம் மக்கள் தங்களுக்குள் செய்து கொண்டிருக்கும் உள்சமூகத் தவறுகளையும், சுய-குறைபாடுகளையும் நாம் சுயபரிசோதனை செய்யத் தவறக் கூடாது!

நம் சமுதாயத்தின் ஆகப்பெரும் பலவீனம், அவர்களின் 'குறுகிய காலப் பொருளாதாரச் சிந்தனை' ஆகும். வறுமையைக் காரணம் காட்டி, குழந்தைகளுக்கு நீண்ட கால உயர் கல்வியை வழங்குவதற்குப் பதிலாக, மிக இளவயதிலேயே அவர்களைத் தையல் வேலை, பித்தளை வேலை அல்லது தினக்கூலி வேலைகளுக்கு அனுப்பி விடுகிறோம். இதனால் ஒரு தலைமுறையின் அன்றாட உணவுத் தேவை பூர்த்தியானாலும், அடுத்தடுத்த தலைமுறைகள் 'உழைக்கும் வர்க்கமாகவே' தேங்கிவிடுகிறதே தவிர, கொள்கை முடிவுகளை எடுக்கும் 'அதிகார வர்க்கமாக' மாறுவதில்லை.

அடுத்ததாக, மாறிவரும் நவீன உலகிற்கு ஏற்ப நமது பாரம்பரியக் கைத்தொழில்களை டிஜிட்டல் மயமாக்குவதற்கோ, நவீனக் தொழில்நுட்பக் கருவிகளைக் கையாள்வதற்கோ நம் மக்கள் முன்வருவதில்லை. பழைய எளிய நடைமுறைகளையே பிடித்துக் கொண்டிருப்பதால் பெருநிறுவனங்களின் போட்டிக்கு முகம் கொடுக்க முடியாமல் நஷ்டமடைகிறார்கள். எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக, நம் சமூகத்தில் பெண் கல்வியறிவு என்பது இன்னும் மிகக் குறைந்த

அளவிலேயே முடக்கப்பட்டுள்ளது. பெண்களைப் படிக்க வைத்து என்ன செய்யப் போகிறோம் என்ற பழமைவாதச் சிந்தனையும், பாதுகாப்பு குறித்த அதீத அச்சமும் பெண்களின் கல்வியைப் பாதியிலேயே நிறுத்தி விடுகிறது.

மேல்தட்டு மக்கள் நம்மைப் பாகுபடுத்துகிறார்கள் என்று வருந்தும் நாம், நமக்குள் இருக்கும் பல்வேறு உப-பிரிவுகளுக்குள் திருமண உறவுகளோ அல்லது சமூக இணக்கமோ இல்லாமல் பிரிந்து கிடக்கிறோம். தங்களுக்குள்ளேயே இருக்கும் இந்த உள்கட்டமைப்புப் பிரிவினையும், வாழ்வாதாரப் பிரச்சினைகளைப் பேசும் தலைவர்களை விடுத்து வெறும் மத உணர்ச்சிகளைத் தூண்டிப் பேசும் போலித் தலைமைகளை நம்பி ஏமாறுவதும், நம் மக்களை வெறும் 'வாக்கு வங்கியாக' மட்டுமே சுருக்கி விடுகிறது.

எனவே, 'எங்கள் அறியாமைக்குள்ளேயேதான் நாங்கள் முடங்கிக் கிடப்போம்' என்று பிடிவாதம் பிடிப்பதில் எந்த நியாயமும் இல்லை. அவ்வாறு முடங்கிக் கிடந்தால், அந்த வறண்ட பள்ளத்தாக்கின் கொடூர விதிகளுக்குப் பலியாவதைத் தவிர வேறு வழியே இல்லை."

கண்மூடித்தனமாகப் போலித் தலைமைகளை நம்பி, சுயசிந்தனையை இழந்து ஆட்டுமந்தைகளைப் போல் பின்செல்லும் சமுதாய மக்களுக்கு நாம் விடுக்க வேண்டிய இறுதி எச்சரிக்கையும் அழைப்பும் இதுதான்:

"கல்வி மற்றும் பொருளாதாரத் தளங்களில் உங்களைத் தகுதிப்படுத்திக் கொள்ளாமல், வெறும் உணர்ச்சிவசப்பட்ட முழக்கங்களை மட்டும் நம்பி வாழும் அறியாமைப் போக்கு மிக ஆபத்தானது! காலத்தின் ஓட்டத்தை உணர்ந்து, உரிய நேரத்தில் கல்விசார் ஆளுமையையும், கூட்டுச் சமுதாயப் பொருளாதாரப் பலத்தையும் பெறத் தவறிவிட்டால், வரலாறு உங்களை நஷ்டமடைந்தவர்களாகவே கணக்கிடும். சுயசிந்தனையற்று, காலத்திற்குப் பொருந்தாத பிடிவாதங்களோடு முடங்கிக் கிடந்தால், அந்த வறண்ட பள்ளத்தாக்கின் கொடூர விதிகளுக்கு முன்பாக

நாம் வீழ்ந்து போவது திண்ணம்! விழித்துக்கொள்ளுங்கள் சமுதாயமே! தனிநபர் வாதம் பேசாமல், கூட்டுப் பொறுப்போடு கரம் கோர்த்து முன்னேறுங்கள்!"

நெருங்கி வரும் அதிகார வர்க்கத்தின் அம்புகளுக்கு நடுவே, தங்களின் கல்விசார் ஆளுமையிலும், பிராந்தியத் தொழில் வியூகங்களையும், அதே சமயம் தங்களின் கூட்டுப் பொறுப்பின் அவசியத்தையும் கண்டுகொண்ட அந்த மக்கள் கூட்டம், இப்போது நெஞ்சுயர்த்திப் பள்ளத்தாக்கின் அடுத்த கட்டப் பாதையை நோக்கி மிகத் தைரியமாக நகர்கிறது. மேலே நிற்கும் வீரர்களின் கைகளில் இருக்கும் அம்புகள் முற்றிலும் தளர்ந்து போவதையும், விற்கள் தாழ்வதையும் நாமும் வாசகரும் ஆச்சரியத்தோடு பார்க்கிறோம்.

அறியாமை இருள் நீங்கி, கல்வி, எதார்த்த திட்டமிடல் மற்றும் சமூக ஒற்றுமையின் புதிய விடியல் அந்தப் பள்ளத்தாக்கின் அடுத்த கட்டப் பயணத்தில் பேரொளியாக ஒளிரத் தொடங்குகின்றது!

பகுதி 5: வரலாற்றுப் பிம்பங்களும், மாற்றுச் சிந்தனையின் தார்மீகத் தேவையும்

நாமும் வாசகரும் அந்தப் பள்ளத்தாக்கின் அடுத்த கட்ட வளைவைக் கடந்து, பாறைகள் செறிந்த அகன்ற சமவெளிப் பகுதியை நோக்கி அடிமேல் அடிவைத்து நடந்து கொண்டிருக்கிறோம். முந்தைய பகுதியில் நாம் உரையாடிய கல்விசார் ஆளுமையும், உள்ளூர் ஜமாத்துகளின் கூட்டுச் சமுதாய நிதியமைப்பும் பற்றிய சிந்தனைகள் வாசகரின் மனதினுள் ஆழமான சலனங்களை உருவாக்கியிருப்பதை அவரது மௌனம் நமக்கு உணர்த்துகிறது. சுற்றியுள்ள மலை முகடுகளில் நின்று கொண்டிருக்கும் அதிகார வர்க்கத்தின் விற்கள் தாழ்ந்தே கிடக்கின்றன; எனினும், அந்த அமைதிக்கு பின்னே ஏதோவொரு மறைமுகமான அச்சமும், சந்தேகத்தின் நிழலும் படிந்திருப்பதை உணர்ந்தவராக வாசகர் தன் மௌனத்தைக் கலைக்கிறார்.

"சகோதரரே!" என்று பெருமூச்சோடு அழைக்கிறார் வாசகர். "நமது சமுதாயம் தனக்குத்தானே சொல்லிக் கொள்ளும் கதைகளும், தனக்கு எதிராக நடக்கும் அநீதிகளைப் பற்றிப் புலம்புவதும் மட்டுமே இங்கே முதன்மைப் பொருளாக இருக்கிறது. 'நாம் பிற்படுத்தப்பட்ட மக்கள்; பிற மதத்து மேலாதிக்கவாதிகள் நம்மைக் கொடுமைப்படுத்துகிறார்கள்; அரசியல் சூழ்ச்சிக்காரர்கள் நம்மை வாக்குகளுக்காகப் பயன்படுத்துகிறார்கள்; நமது குடும்பங்களைச் சேர்ந்த இளைஞர்களும் பெண்களும் பாதுகாப்பின்றி வாழ்கிறார்கள்; கலவரங்களில் நமது உயிர்கள் பலியாகின்றன; கல்வி, சுகாதாரம், பொருளாதாரம் என அனைத்திலும் நாம் ஓரங்கட்டப்படுகிறோம்' என்று நமக்கு ஏற்படும் காயங்களை மட்டுமே நாம் பெரிய அளவாக்கிப் பேசிக் கொண்டிருக்கிறோம். ஆனால், 'இரண்டு கைகள் தட்டினால்தானே ஓசை வரும்? நமது பக்கத்திலும் ஏதேனும் தவறு இருக்குமோ?' என்ற கோணத்தில் நம் மக்கள் சிந்திக்க மறுப்பது ஏன்?"

நான் வாசகரின் தோள்களைத் தொட்டு, அந்தத் தத்துவார்த்தக் கேள்வியின் ஆழத்தை உள்வாங்கியபடி உரைக்கத் தொடங்குகிறேன்:

"அன்பான வாசகரே! நீர் சுட்டிக்காட்டும் இந்தச் சுயபரிசீலனைதான் ஒரு சமுதாயத்தின் உண்மையான விழிப்புணர்வுக்கு முதல் படியாகும். எப்போது ஒரு சமுதாயம் தன்மீது விழும் அடக்குமுறைகளுக்குத் தன்னை சுற்றியுள்ள உலகத்தையும் பிறரையுமே முழுக்காரணமாகக் குற்றம் சாட்டி, தன் சொந்த அறியாமையையும் குறைகளையும் மூடி மறைக்க முயல்கிறதோ, அப்போது அது தன் சுயமரியாதையையும் தார்மீக ஆளுமையையும் இழந்து விடுகிறது. நம் மக்கள் தாங்கள் எதிர்கொள்ளும் காயங்களை மட்டும் காண்பதில் தவறில்லை; ஆனால், அக் காயங்கள் உருவாகக் காரணமான வரலாற்றுச் சூழல்களையும், அண்டை சமூகத்தினரின் மனங்களில் நம்மைப் பற்றிப் படிந்துள்ள பிம்பங்களையும் நடுநிலையோடு அணுகத் தவறியதே நமது ஆகப்பெரும் பலவீனமாகும்."

வரலாற்று திரிபுகளும், அண்டைச் சமூகத்தின் மனக் கட்டமைப்பும்

வாசகர் சற்றே ஆச்சரியத்தோடு நம்மை நோக்கி, "சகோதரரே! அண்டைச் சமூகத்தினரின் மனங்களில் நம்மைப் பற்றி எத்தகைய பிம்பம் படிந்திருக்கிறது? அவர்கள் நம்மை எந்தக் கோணத்தில் உற்றுநோக்குகிறார்கள்?" எனக் கேட்கிறார்.

நான் தெளிந்த வரலாற்றுத் தரவுகளுடன் அவருக்கு விடையளிக்கிறேன்:

"வாசகரே! நாம் வாழும் இந்த இந்தியத் துணைக்கண்டத்தின் சரித்திரத்தை நாம் மிக நுட்பமாக உற்றுநோக்க வேண்டும்.
இ நிலப்பரப்பில் வாழும் மேலாதிக்க மதத்தினரும், தொன்மையான ஜைன மற்றும் பாரம்பரியக் கோட்பாடுகளைப் பின்பற்றுவோரும், தங்களை இ மண்ணின் மூத்த தாய் மதத்தின் வழிவந்தவர்களாகக் கருதிக்கொள்கிறார்கள். அரசியல் செல்வாக்கிலும், சமுதாய அதிகார அமைப்புகளின் உயரிய இடங்களிலும் அவர்களே வீற்றிருக்கிறார்கள். அவர்களின் வரலாற்றுப் பார்வையின்படி, அவர்களுக்குப் பிந்தைய பிற மதங்கள் அனைத்தும் வெளிநாட்டுப் படையெடுப்புகளாலும், அந்நிய மன்னர்களின் ஆதிக்கத்தினாலும் மட்டுமே இத்

துணைக்கண்டத்தில் பரவின என்றொரு கருத்து வலுவாகக் கட்டமைக்கப்பட்டுள்ளது."

"குறிப்பாக, இஸ்லாமிய மார்க்கத்தைப் பற்றிய அவர்களின் வரலாற்றுப் படிமம் முற்றிலும் எதிர்மறையான உணர்வுகளால் நிரப்பப்பட்டுள்ளது. அவர்கள் கடந்து வந்த வரலாற்றுப் பாட புத்தகங்களிலும், கதையாடல்களிலும் பின்வரும் கருத்துகளே அவர்களுக்கு ஊட்டி வளர்க்கப்பட்டுள்ளன:

மதஸ்தலங்களின் அழிவு: இ நிலப்பரப்பிற்குள் நுழைந்த படையெடுப்பாளர்கள் இங்குள்ள தொன்மையான வழிபாட்டுத் தலங்களையும், பாரம்பரியக் கோயில்களையும் இடித்துத் தரைமட்டமாக்கினார்கள்.

செல்வச் சூறையாடல்: இத் திருநாட்டின் கருவூலங்களையும், பாரம்பரியப் பொருளாதார வளங்களையும் கொள்ளையடித்துத் தங்கள் நாடுகளுக்கு எடுத்துச் சென்றார்கள்.

பண்பாட்டுச் சிதைவு: இ மண்ணின் தொன்மையான அறிவுச் செல்வங்களான நூல்களையும், கல்விக்கூடங்களையும், கலை மரபுகளையும் தீக்கிரையாக்கி நாசப்படுத்தினார்கள்.

கட்டாய மதமாற்றம்: வாளின் முனையிலும், ஆதிக்க அதிகாரத்தினாலும் இ மண்ணின் மைந்தர்களை வழுக்கட்டாயமாகத் தங்களின் மார்க்கத்திற்கு மதம் மாற்றினார்கள்.
இத்தகைய வரலாற்றுச் சம்பவங்களை அடிப்படையாகக் கொண்டுதான், 'நீங்கள் இ மண்ணின் தாய் மதத்திற்குத் துரோகம் இழைத்து, அந்நியர்களின் மார்க்கத்தைத் தழுவியவர்களின் வழித்தோன்றல்கள்' என்றொரு நச்சுப் பிரச்சாரத்தை அரசியல் சூழ்ச்சிக்காரர்கள் விதைக்கிறார்கள். ஒரு பொய்யை வெறுமனே கூறினால் மக்கள் நம்ப மாட்டார்கள்; ஆனால், வரலாற்றின் சில உண்மைச் சம்பவங்களோடு

பொய்களைக் கலந்து வனையும்போது, அந்த உண்மையின் நிழலில் பொய் வேரூன்றி நிற்கத் தொடங்குகிறது. இத் தந்திரத்தைப் பயன்படுத்தித் தான், நம்மை எதிரிகளாகச் சித்தரித்து, அண்டைச் சமூகத்தின் மனதில் அச்சத்துடனும் வெறுப்புடனும் கூடிய ஒரு போலிப் பிம்பத்தை அவர்கள் உருவாக்கி வைத்திருக்கிறார்கள்."

மொழி மற்றும் கலாச்சார அடையாளத்தின் முக்கியத்துவம்

வாசகர் பெருமூச்சுடன், "சகோதரரே! இத்தகைய போலிப் பிம்பத்தையும், பரப்பப்படும் அச்சத்தையும் தகர்ப்பதற்கு நம்மிடம் இருக்கும் ஆகச்சிறந்த வழிமுறைதான் என்ன?" என்று வினவுகிறார்.

நான் உறுதியான குரலில் தொடர்கிறேன்:
"வாசகரே! இதற்கு ஓர் எதார்த்தமான உதாரணத்தைக் கவனிப்போம். அண்டை மதத்தைச் சார்ந்த ஒரு சாமானிய மனிதன் வெள்ளிக்கிழமை நேரத்தில் நமது பள்ளிவாசலின் வீதி வழியே கடந்து செல்கிறான் என்று வைத்துக்கொள்வோம். அப்போது பள்ளிவாசலிலிருந்து ஒலிபெருக்கி வழியாக வெளிப்படும் 'குத்பா' எனப்படும் மார்க்கப் பிரசங்கம் அவனுக்குப் புரியாத வேறொரு மொழியிலோ அல்லது அவனுக்கு அந்நியமான சொல்லாடல்களிலோ ஒலிக்கிறது. அவன் அறியாமையினாலும், அரசியல் சூழ்ச்சியாளர்களால் அவனுக்குப் புகட்டப்பட்ட போலிப் பயத்தினாலும், 'காஃபிர்', 'ஜிஹாத்', 'ஹராம்' போன்ற சொற்களைக் கேட்கும்போது, அச்சமும் சந்தேகமும் கொள்கிறான். அரசியல் எதிரிகள் அச்சொற்களுக்குத் தவறான விளக்கங்களைக் கொடுத்து வைத்திருப்பதால், அவனது மனதிலுள்ள வெறுப்பு இன்னும் பலமடங்கு அடர்த்தியாகிறது."

"இத் தவறைச் சீரமைக்க வேண்டியது நமது தார்மீகக் கடமையாகும். நமது மார்க்கப் பிரசங்கங்களும், வாழ்வியல் போதனைகளும் இ மண்ணின் தாய்மொழியில், தெளிவான செந்தமிழில் அமைய வேண்டும். அப்போதுதான் நமது நெறிகளின் உண்மைத் தன்மையை அண்டை வீட்டார் புரிந்துகொள்ள முடியும். அதைவிட

முக்கியமாக, நாம் அவர்களுக்கு மிகத் தெளிவாக உணர்த்த வேண்டிய செய்தி ஒன்று உண்டு:

'எங்களது மார்க்கப் பற்று என்பது இறை நம்பிக்கை சார்ந்தது; ஆனால், எங்களது மொழி, இனம் மற்றும் பிராந்தியக் கலாச்சாரப் பற்று என்பது இ மண்ணின் அடையாளத்தோடு பிணைக்கப்பட்டது!'

நாம் நமது மத நம்பிக்கையை நமது தனிப்பட்ட வாழ்வியல் நெறியாகப் பேண வேண்டும்; அதே சமயம், இ நிலப்பரப்பின் மொழி மற்றும் கலாச்சார ஈடுபாட்டை நமது முதன்மை அடையாளமாகக் காத்துக் கொள்ள வேண்டும். இந்த மாநிலத்தின் மொழிசார்ந்த உரிமைகளிலும், பண்பாட்டுப் பாதுகாப்பிலும் நாம் இ மண்ணின் மைந்தர்களாக முன்னிற்கும்போது, அரசியல் சூழ்ச்சிக்காரர்கள் நம் மீது பூசும் 'அந்நியர்' என்ற முத்திரை தானாகவே உடைந்து தூளாகிவிடும். நமது தற்காப்பிற்கான ஆகச்சிறந்த கேடயமே இ பிராந்தியக் கலாச்சார மற்றும் மொழி அடையாளம்தான்!"

அடக்குமுறையின் அரசியலும், கூட்டு சுயபரிசோதனையும்

அப்போது வாசகர், "சகோதரரே! அப்படியென்றால் நமது சமுதாயத்தின் மீது ஏவப்படும் இந்த அடக்குமுறைகள் வெறும் மத வெறுப்பினால் மட்டும் உருவாக்கப்படுபவை அல்லவா?" என்று கேட்கிறார்.

நான் புன்னகையுடன் விடையளிக்கிறேன்:

"இல்லை வாசகரே! நமது சமுதாயத்தின் மீதான அடக்குமுறை என்பது ஒரே திசையிலிருந்து வருவதில்லை; அது பல பரிமாணங்களைக் கொண்டது. உங்களை

மத ரீதியாக அண்டை சமூகத்திற்கு எதிரியாகச் சித்தரிப்பது அவர்களின் முதல் உத்தி. பொருளாதார ரீதியாக உங்களைச் சுரண்டுவதும், உங்களது தொழில்வாய்ப்புகளை முடக்குவதும் உங்களை எப்போதுமே ஏழ்மையில் வைத்திருப்பதற்கான வழிமுறை. ஆனால், அவர்களின் இறுதி இலக்கு பொருளாதாரம் மட்டுமல்ல; உங்களை ஒரு நிரந்தர 'வாக்கு வங்கியாகவும்', அரசியல் கைப்பாவையாகவும் முடக்கி வைத்து அதிகாரத்தைக் கைப்பற்றுவதே அவர்களின் முழு முதற் நோக்கமாகும்."

நாம் வெளியிலிருந்து வரும் சூழ்ச்சிகளை மட்டும் பேசிக்கொண்டிருக்கக் கூடாது. நமக்குள் இருக்கும் குறைபாடுகளையும் அட்டவணைப்படுத்திச் சுயபரிசீலனை செய்ய வேண்டும்:

எண்	உள்சமூகக் குறைபாடு	எதார்த்த விளைவுகள் & சீர்திருத்தத் தேவை
1	**அந்நியப்படும் மொழிப்போக்கு**	தாய்மொழியை விடுத்து அந்நிய மொழிகளில் பிரசங்கங்களை அமைப்பதால், அண்டை சமூகத்தினரிடையே அச்சமும் தவறான பிம்பமும் உருவாகிறது. பிரசங்கங்கள் தாய்மொழியில் அமைய வேண்டும்.
2	**சுய காயங்களை மட்டுமே பேசுதல்**	நமக்கு நடக்கும் அநீதிகளை மட்டுமே பேசி, 'இரண்டு கைகள் தட்டினால்தான் ஓசை வரும்' என்ற எதார்த்தத்தின்படி நமது பக்கத்துத் தவறுகளை உணராமல் இருப்பது.

3	**பிராந்திய அடையாளத்தைப் புறக்கணித்தல்**	மண்ணின் கலாச்சாரத்தையும் மொழியையும் விட வெளிநாட்டுப் பண்பாடுகளை முதன்மைப்படுத்துவது நம்மை 'அந்நியர்களாகக்' காட்டப் பயன்பட்டு விடுகிறது.
4	**அரசியல் கைப்பாவையாதல்**	வெறும் மத உணர்ச்சி முழக்கங்களை நம்பி, நம் வாழ்வாதாரப் பிரச்சினைகளைப் பேசாத போலித் தலைமைகளின் பின்னே சென்று சுயசிந்தனையை இழப்பது.

இறுதி எச்சரிக்கையும் தார்மீக அழைப்பும்

பள்ளத்தாக்கின் வளைவுகளில் நமது குரல் எதிரொலிக்க, சுயசிந்தனையை இழந்து நிற்கும் சமுதாயத்திற்கு நாம் உரக்கச் சொல்ல வேண்டிய செய்தியை அழுத்தமாகப் பிரகடனப்படுத்துகிறேன்:

"ஒடுக்கப்பட்ட சமுதாயமே! உங்களைச் சுற்றி நடக்கும் அரசியல் சூழ்ச்சிகளையும், வரலாற்றுப் பிம்பங்களையும் பகுத்தறிவோடு உணர்ந்து கொள்ளுங்கள்! அண்டை சமூகத்தினர் மத்தியில் உங்களுக்காக ஏற்படுத்தப்பட்டுள்ள அச்சத்தையும் சந்தேகத்தையும் போக்க உங்கள் தாய்மொழியையும், மண்ணின் மரபையும் கையில் ஏந்துங்கள்! உங்கள் மதத்தைப் தூய்மையான நம்பிக்கையாகவும், உங்கள் பிராந்திய அடையாளத்தை உங்களது தற்காப்பு அரணாகவும் பேணிக் கொள்ளுங்கள். பிறர் மீது பழியைப் போட்டுத் தப்பிப்பதைத் விடுத்து, உங்கள் உள்சமூக

அறியாமையை அகற்றுங்கள். சுயசிந்தனையோடு வாழத் தவறினால், காலத்தின் கொடூர விதிகள் உங்களை வரலாற்றின் பக்கங்களிலிருந்து துடைத்தெறிந்துவிடும்!"

இப் பிரகடனத்தைக் கேட்டதும், பள்ளத்தாக்கில் பயணிக்கும் மக்களிடையே ஒரு புதிய தெளிவும், சுயபரிசீலனையின் பேரமைதியும் நிலவுகிறது. அண்டை சமூகத்துடனான பிணைப்பையும், தாய்மொழி வழியிலான அடையாளத்தையும் உணர்ந்தவர்களாக அவர்கள் நெஞ்சுயர்த்தி, நம்பிக்கையோடு தங்களின் பயணத்தைத் தொடர்கிறார்கள்!

முடிவுரை

அன்பான வாசகரே! இதுவரை நாம் பயணித்த அந்த அச்சுறுத்தும் மலைக்குன்றுகளும், கூர்மையான விற்களை ஏந்திய வீரர்களும், வறண்ட மரணப் பள்ளத்தாக்கும், நடுவே அமைந்திருந்த பிரம்மாண்டமான வெண்கல் தரையும் நமது சமூகத்தின் ஆழமான நிலையை உங்களுக்கு உணர்த்துவதற்காகக் கட்டமைக்கப்பட்ட உருவகக் கதைகளே ஆகும். இப்போது, நாம் இந்த உருவகக் கட்டமைப்பிலிருந்து முற்றிலும் வெளியே வருவோம். கற்பனையான வடிவங்களையும் உவமைகளையும் இத்துடன் நிறுத்திவிட்டு, எவ்வித ஒப்பனைகளுமின்றி நமது தற்போதைய இந்தியச் சமூக எதார்த்தத்தை நேரடியாகவும் ஆழமாகவும் உற்றுநோக்குவோம்.

முந்தைய பகுதிகளில் நாம் கண்டது போல, நமது சமுதாயம் எதிர்கொள்ளும் வீழ்ச்சிகளுக்கு ஆதிக்க வர்க்கத்தின் வெளிப்புற அச்சுறுத்தல்கள் மட்டுமே காரணமல்ல; மாறாக, நமக்குள்ளேயே புரையோடிப் போயிருக்கும் சாதியப் பிரிவினைகள், "நமக்கென்ன வந்தது" என்ற சுயநல மனப்பான்மை, நயவஞ்சகப் போலித் தலைமைகளைச் சாய்வுநாற்காலியாக ஏற்றுக்கொள்ளும் மூடநம்பிக்கை மற்றும் காலத்தின் மாற்றத்தை உணர்ந்து சரியான நேரத்தில் துல்லியமாகத் தகவமைத்துக் கொள்ளத் தவறிய அறியாமை ஆகிய அகக் காரணிகளே பிரதானமாக அமைந்துள்ளன.

குறிப்பாக, இந்திய முஸ்லிம் சமுதாயத்தில் பெரும்பான்மையாக வாழும் பஸ்மந்தா மக்களின் நிலையை நாம் உற்றுநோக்கினால், இந்த அகப் போலித்தனம் எவ்வளவு கொடூரமானது என்பது விளங்கும். சமூக அடக்குமுறைகள், அரசியல் சூழ்ச்சிகள் மற்றும் நயவஞ்சகர்களின் சிலந்தி வலைகளில் இருந்து பஸ்மந்தா மக்கள் விடுபட்டு, முழுமையான மீட்சியும் மறுமலர்ச்சியும் அடைவதற்குச் சுற்றியுள்ள அண்டை சமூகத்தினரோடு இணக்கமான நட்புறவைப் பேணுவதே முதல் மற்றும் மிக முக்கிய

நிபந்தனையாகும். ஏனெனில், நாம் வாழும் இந்த நிலமும் மண்ணும் அண்டை சமூக மக்களுக்கும் பொதுவானதே. சுற்றியுள்ள சமூகத்தின் துணையும் அனுசரணையும் இன்றி எந்தவொரு சிறுபான்மைச் சமூகமும் தனித்து முன்னேறிவிட முடியாது.

அண்டை சமூகத்து மக்களும் இறைவனின் படைப்புகளே ஆவர். மார்க்க நம்பிக்கை என்பது இறைவன் நம் மீது சொரிந்த அருட்கொடையே தவிர, அதைக் கொண்டு மற்றவர்களை விட நாம் உயர்ந்தவர்கள் என்ற அகந்தையோ பெருமையோ கொள்வதற்கு அல்ல.

"மனிதர்களே! நிச்சயமாக நாம் உங்களை ஓர் ஆண், ஒரு பெண்ணிலிருந்தே படைத்தோம்; நீங்கள் ஒருவரையொருவர் அறிந்துகொள்வதற்காக உங்களைக் கிளைகளாகவும் கோத்திரங்களாகவும் ஆக்கினோம்"

(அல்குர்ஆன் 49:13)

என்று புனித வேதம் தெளிவுபடுத்துகிறது. ஒரு குடும்பத்தில் உடன் பிறந்த சகோதரர்களிடையே கருத்து வேறுபாடுகள் இருந்தாலும் எப்படிச் சகிப்புத்தன்மையோடு வாழ்கிறோமோ, அதேபோன்று அண்டை சமூகத்தினருடனும் சகிப்புத்தன்மையோடும் பரஸ்பர மரியாதையோடும் வாழப் பழக வேண்டும்.

இதற்காக, நமது மார்க்கப் பிரசங்கங்களும் உரையாடல்களும் அண்டை சமூகத்தினருக்குப் புரியும் வகையிலும், அவர்களுக்கு ஐயத்தை ஏற்படுத்தாத வகையிலும் அமைய வேண்டும். உணர்ச்சியைத் தூண்டும் வெறுப்புப் பேச்சுகளில் சிக்காமல், குர்ஆனிலும் ஹதீஸ்களிலும் கூறப்பட்டுள்ள அயலார் நலன், நல்லிணக்கம் மற்றும் நட்புறவைப் போதிக்கும் நன்னெறிகளை மட்டுமே நாம் பேச வேண்டும். நமது சமுதாய இளைஞர்களை உணர்ச்சிவசப்பட்ட வாக்குவாதங்களிலிருந்தும் வீண் சண்டைகளிலிருந்தும் தடுத்து, அவர்களைப் புத்திசாலித்தனமாகவும் நிதானமாகவும் அண்டை சமூகத்தினரோடு நட்புறவைப் பேண வழிகாட்ட வேண்டும்.

மதச் சித்தாந்தங்களை மார்க்க எல்லைக்குள் கடைப்பிடிக்கும் அதே வேளையில், நாம் வாழும் மாநிலத்தின் மொழி, இனம் மற்றும் பண்பாட்டு அடையாளங்களை ஒருபோதும் விட்டுக்கொடுக்கக் கூடாது. நாம் வாழும் மாநிலத்தின் மொழியையும் கலாச்சாரத்தையும் மதித்து நடப்பதே அண்டை சமூகத்துடனான பிணைப்பை வலுப்படுத்தும். வெளிநாட்டு அல்லது அந்நிய வம்சாவளிப் பெருமிதங்களை மார்க்க அடையாளமாகக் கருதும் தவறான போக்கைக் கைவிட்டு, நமது தாய்மொழியிலேயே மார்க்கத்தின் தூயக் கருத்துக்களை உணர்ந்து பரப்புவதே காலத்தின் கட்டாயமாகும்.

மேலும், பாரம்பரிய வழியில் மட்டுமே தொழில்களைச் செய்வதை விட, நவீனக் கல்வி அறிவோடு தொழில்முறைகளை மேம்படுத்திக்கொள்ள வேண்டும். கல்வியை வெறும் பட்டப் படிப்பாகப் பார்க்காமல், சட்டத்துறை, அரசு நிர்வாகம் மற்றும் வணிகத் தளங்களில் பஸ்மந்தா இளைஞர்கள் தங்களை நிலைநிறுத்திக் கொள்ள ஊக்கவிக்க வேண்டும். இத்தகைய கல்வி ரீதியான விழிப்புணர்வே சமூகத்தின் அனைத்துப் பொருளாதாரச் சுரண்டல்களில் இருந்தும் நம்மைப் பாதுகாக்கும் அரணாக விளங்கும்.

தேர்தல் காலங்களில் மத ரீதியாகவோ அல்லது சாதியக் கட்டமைப்புகளைக் காட்டி வாக்குச் சேகரிக்க வரும் போலித் தலைமைகளுக்குப் பஸ்மந்தா மக்கள் ஒருபோதும் இரையாகக் கூடாது. கண்மூடித்தனமாக வாக்குச் செலுத்தாமல், நமது பிராந்திய உரிமைகளுக்காகவும், மொழி மற்றும் மாநில வளர்ச்சிக்காகவும், உண்மையான சமூக நீதித்திற்காகவும் பாடுபடும் தலைவர்களுக்கே நமது ஜனநாயகக் கடமையை ஆற்ற வேண்டும். மதவாத உணர்ச்சிகளையோ, சாதியப் பெருமிதங்களையோ தூண்டி நம்மைக் கருவிகளாகப் பயன்படுத்த நினைக்கும் அரசியல் சூழ்ச்சிகளைத் தீர்க்கமாகப் புறக்கணிக்க வேண்டும்.

அன்பான வாசகரே!

"அல்லாஹ் எந்தவொரு சமுதாயத்தின் நிலையையும், அவர்கள் தம் நிலையைத் தாங்களாகவே மாற்றிக் கொள்ளாதவரை மாற்றுவதில்லை"

(அல்குர்ஆன் 13:11)

என்ற இறைவாக்கை நெஞ்சில் ஏந்தி, உணர்ச்சி அரசியலைக் கடந்து, அறிவுசார் கல்வி, அண்டை சமூக நல்லிணக்கம் மற்றும் பிராந்திய சுயமரியாதை ஆகியவற்றின் வழிநின்று நமது சமூக மறுமலர்ச்சிக்கான முதற்படியை நாம் உறுதியோடு எடுத்து வைப்போம்!